

รายงานการติดตามผลการศึกษาทั่วโลก

2021/2

ผู้มีบทบาททางการศึกษาที่ไม่ได้อยู่ในภาครัฐ:

ใครเป็นผู้เลือก ใครเป็นผู้สูญเสีย
ผลสรุป

unesco

เป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน

Global Education Monitoring Report

รายงานการติดตามผลการศึกษาทั่วโลก

2021/2

ผู้มีบทบาททางการศึกษา ที่ไม่ได้อยู่ในภาครัฐ:

ใครเป็นผู้เลือก ใครเป็นผู้สูญเสีย
ผลสรุป

ปฏิญญาว่าด้วยการศึกษา 2030 อินชอนและกรอบปฏิบัติการด้านการศึกษา (Education 2030 Incheon Declaration and Framework for Action) กำหนดให้ใช้รายงานการติดตามผลการศึกษาทั่วโลกเป็น 'กลไกเพื่อติดตามและรายงานผลของเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนเป้าหมายที่ 4 และเป้าหมายอื่นที่เกี่ยวข้องกับการศึกษา' โดยรับหน้าที่ในการ 'รายงานการนำกลยุทธ์ทั้งระดับประเทศและระหว่างประเทศไปปฏิบัติเพื่อให้ภาคีหุ้นส่วนทั้งหมดที่เกี่ยวข้องรับผิดชอบต่อพันธสัญญาของตน ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการติดตามและทบทวนผลของเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนโดยรวม' รายงานฉบับนี้จัดทำขึ้นโดยคณะที่ดำเนินการอย่างเป็นอิสระที่มียูเนสโกเป็นเจ้าภาพ

การจัดทำและการนำเสนอข้อมูลในเอกสารฉบับนี้มิได้สะท้อนความคิดเห็นใด ๆ ของยูเนสโกหรือของเจ้าหน้าที่ผู้เกี่ยวข้อง ที่เกี่ยวข้องกับสถานะทางกฎหมายของประเทศ ดินแดน เมือง หรืออาณาบริเวณ หรือเกี่ยวเนื่องกับการปักปันเขตแดนหรือขอบเขต

คณะผู้จัดทำ*รายงานการติดตามผลการศึกษาทั่วโลก*รับผิดชอบในการคัดเลือกและนำเสนอข้อเท็จจริงที่ปรากฏอยู่ในรายงานฉบับนี้ รวมถึงข้อคิดเห็นทั้งหมดภายในเล่ม โดยไม่จำเป็นต้องนำเสนอข้อคิดเห็นของยูเนสโกและไม่เกี่ยวพันกับองค์กร โดยผู้อำนวยการโครงการเป็นผู้รับผิดชอบต่อมุมมองและความคิดเห็นโดยรวมในรายงานฉบับนี้

คณะผู้จัดทำรายงานการติดตามผลการศึกษาทั่วโลก

ผู้อำนวยการโครงการ: มานอส แอนโตนินิส

แดเนียล เอพริล, ไบลาล บารากัต, มาร์เซลา มาเรีย บาร์ริออส ริเวอรา , มาเดอลีน แบร์รี, แคทเธอรีน แบล็ค, นิโคล เบลลา, ซีเลีย ยูจีเนีย คาลโว กูเตอร์เรส, แดเนียล คาโร วาสเกซ, แอนนา คริสตินา ดัดดิโอ, ดิมิทรา ดาฟาเลีย, ดมิทรี ดาวิดอฟ, ฟรานเซสกา เอ็นดริซซี, คอนสแตนซา จิเนสตรา, จานนิ เจน, พรียาดาร์ชานิ โจชิ, มาเรีย-ราฟาเอลลา คาลดิ, โจเซฟีน คิเอ็นเย, เครก แลร์ด, เคที ลาซาโร, เคท ลินคินส์, คามิลา ลิมา เดอ มอเรส, คาสเซียนี ลีนธ์แรงโกมิทิส, อนิสซา เมซทาร์, โคลดีน มูกิซวา, ยูกิ มูราคามิ, มานูเอลลา พอมโบ โปลันโก, จูดิธ แรนเดรียนาโตอะวีนา, เคท เรดแมน, มาเรีย รอจนอฟ, ลอรา สทิพาโนวิค, อูลริค แจนซ แวน วูเรน, จูเลียนา ซาพาทา, ลีมา เซคเรีย และ เจียเฮง โจว

รายงานการติดตามผลการศึกษาทั่วโลก (หรือ รายงาน GEM) เป็นรายงานประจำปีซึ่งดำเนินการอย่างเป็นอิสระ โดยได้รับงบประมาณสนับสนุนจากกลุ่มรัฐบาล หน่วยงานความร่วมมือพหุภาคีและมูลนิธิเอกชน ทั้งยังได้รับการอำนวยความสะดวกและสนับสนุนจากยูเนสโก

ใบอนุญาตในปัจจุบันนี้สามารถใช้กับเนื้อหาของรายงานฉบับนี้เป็นการเฉพาะเท่านั้น การนำรูปภาพไปใช้ต่อใด ๆ จะต้องได้รับอนุญาตก่อน

ยูเนสโกเป็นผู้จัดพิมพ์ในรูปแบบเปิด (Open Access) และสื่อสิ่งพิมพ์ทั้งหมดถูกจัดเก็บอยู่ในคลังเอกสารที่สามารถเข้าถึงได้ทางออนไลน์และไม่มีค่าใช้จ่าย อย่างไรก็ตามหากมีการจำหน่ายสิ่งพิมพ์ใด ๆ ของยูเนสโกก็เพียงเพื่อนำมาใช้เป็นต้นทุนในการจัดพิมพ์ หรือการคัดลอกเนื้อหาบนกระดาษ หรือซีดี และการแจกจ่ายเท่านั้น โดยไม่มีวัตถุประสงค์ในการแสวงหาผลกำไร

ชื่อรายงานต้นฉบับในภาษาอังกฤษ: *Global Education Monitoring Report Summary 2021/2022: Non-state actors in education: Who chooses? Who loses?*

ข้อมูลอ้างอิงสำหรับรายงานฉบับนี้: UNESCO. 2021. *Global Education Monitoring Report Summary 2021/2022: Non-state actors in education: Who chooses? Who loses?* Paris, UNESCO.

© ยูเนสโก 2022

ฉบับแก้ไขครั้งที่สอง

จัดพิมพ์ในปี 2022 โดยองค์การเพื่อการศึกษา วิทยาศาสตร์ และวัฒนธรรมแห่งสหประชาชาติ 7, ปลาส เดอ ฟองเตอนัว, 75352 ปารีส 07 SP, ฝรั่งเศส และยูเนสโก กรุงเทพฯ

เรียงพิมพ์โดย ยูเนสโก

แปลภาษาไทยโดย อัจฉริยา โคตรบรรเทา

ตรวจทานคำแปลภาษาไทยโดย ดุริยา อมตวิวัฒน์

ออกแบบกราฟิกโดย Optima Graphic Design Consultant Ltd (ภาษาอังกฤษ)

เลย์เอาท์โดย Optima Graphic Design Consultant Ltd (ภาษาอังกฤษ) และ จุฑารัตน์ เอี่ยมสะอาด และศิริศักดิ์ ไชยสุข (ภาษาไทย)

ภาพปกโดย Jaap Joris Vens/Super Formosa Photography

คำบรรยาย หลากหลายเส้นทางสู่โรงเรียนในประเทศเนเธอร์แลนด์

ภาพวาดประกอบ Housatonic SRL Unipersonale

ภาพการ์ตูน Julio Carrión Cueva (Karry) และ Miguel Morales Madrigal

อินโฟกราฟิกส์ Housatonic SRL Unipersonale

ED-2021/WS/38

รายงานฉบับนี้สามารถเข้าถึงในรูปแบบเปิด (Open Access) ภายใต้ใบอนุญาตครีเอทีฟคอมมอนส์ Attribution-ShareAlike 3.0 IGO (CC-BY-SA3.0 IGO) (http://creativecommons.org/licenses/by-sa/3.0/igo/) โดยการใช้เนื้อหาของรายงานฉบับนี้ ผู้ใช้ยอมรับภาระผูกพันตามเงื่อนไขการใช้งานของคลังเอกสารแบบเปิดของยูเนสโก (UNESCO Open Access Repository) (http://www.unesco.org/open-access/terms-use-ccbysa-en)

ใบอนุญาตในปัจจุบันนี้สามารถใช้กับเนื้อหาของรายงานฉบับนี้เป็นการเฉพาะเท่านั้น สำหรับการใช้สื่อใด ๆ ที่ไม่ได้ระบุอย่างชัดเจนว่าเป็นของยูเนสโกจะต้องได้รับอนุญาตจาก publication.copyright@unesco.org หรือ UNESCO Publishing, 7, place de Fontenoy, 75352 Paris 07 SP France.

รายงานการติดตามผลการศึกษาทั่วโลก

2021/2 ผู้มีบทบาททางการศึกษาที่ไม่ได้อยู่ในภาครัฐ: ใครเป็นผู้เลือก ใครเป็นผู้สูญเสีย
2020 ความครอบคลุมและการศึกษา: ทั้งหมดหมายถึงทุกคน
2019 การโยกย้ายถิ่น, การพลัดถิ่น และการศึกษา: สร้างสะพาน สลายกำแพง
2017/8 ภาระรับผิดชอบด้านการศึกษา: มุ่งมั่นบรรลุพันธกิจของเรา
2016 การศึกษาเพื่อมนุษย์และโลกของเรา: สร้างสรรค์อนาคตให้ยั่งยืน เพื่อปวงชน

รายงานการติดตามผลทั่วโลกเรื่องการศึกษาเพื่อปวงชน

2015 การศึกษาเพื่อปวงชน 2000–2015: ผลสัมฤทธิ์กับปัญหาท้าทาย
2013/4 การเรียนการสอนกับการเรียนรู้: สู่เป้าหมายคุณภาพการศึกษาเพื่อปวงชน
2012 เยาวชนกับทักษะที่จำเป็น: การนำความรู้ไปใช้ในชีวิตจริง
2011 วิกฤตซ่อนเร้น: ปัญหาความขัดแย้งที่ใช้กำลังอาวุธกับการศึกษา
2010 การเข้าถึงกลุ่มคนชายขอบของสังคม
2009 เอาชนะความไม่เท่าเทียม: ทำไมธรรมาภิบาลจึงสำคัญยิ่ง
2008 การศึกษาเพื่อปวงชนภายในปี 2015–พวกเราจะสามารถบรรลุเป้าหมายได้หรือไม่?
2007 รากฐานแข็งแกร่ง–การดูแลและการจัดการศึกษาเพื่อเด็กปฐมวัย
2006 การรู้หนังสือเพื่อชีวิต
2005 การศึกษาเพื่อปวงชน–คุณภาพภาคบังคับ
2003/4 เพศสภาพกับการศึกษาเพื่อปวงชน–ก้าวกระโดดสู่ความเท่าเทียมกัน
2002 การศึกษาเพื่อปวงชน–โลกยังก้าวเดินบนเส้นทางสู่จุดหมายอยู่หรือไม่?

รายงานฉบับสรุปและสื่อที่เกี่ยวข้องทั้งหมดสามารถดาวน์โหลดได้ที่: Bit.ly/2021gemreport

ผู้มีบทบาททางการศึกษาที่ไม่ได้อยู่ในภาครัฐ 1

ข้อความสำคัญ 1
การสนับสนุนการศึกษาภาครัฐมีความเข้มแข็ง 3
ข้อถกเถียงที่หลากหลายทำให้เกิดการพูดคุยกันถึงข้อดีข้อเสียที่มีการจัดการศึกษาจากนอกภาครัฐ 3
ความเชื่อเกี่ยวกับผู้มีบทบาททางการศึกษาของภาครัฐและนอกภาครัฐที่ปรากฏอยู่ 5
การจัดการศึกษา 9
การกำกับดูแลและระเบียบข้อบังคับ 10
การเงิน 11
การโน้มน้าว 13
การดูแลและการศึกษาปฐมวัย 14
การอุดมศึกษา 15
การศึกษาด้านเทคนิค อาชีวศึกษา และการศึกษาผู้ใหญ่ 16
ข้อเสนอแนะ 17

การติดตามการศึกษาตามเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน 21

ประเทศต่าง ๆ ได้นำเสนอเกณฑ์มาตรฐานสำหรับเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนเป้าหมายที่ 4 21
โควิด-19 22
เป้าหมาย 4.1 ประถมและมัธยมศึกษา 25
เป้าหมาย 4.2 เด็กปฐมวัย 25
เป้าหมาย 4.3 การศึกษาด้านเทคนิค อาชีวศึกษา อุดมศึกษา และการศึกษาผู้ใหญ่ 26
เป้าหมาย 4.4 ทักษะสำหรับการทำงาน 27
เป้าหมาย 4.5 ความเสมอภาค 27
เป้าหมาย 4.6 การรู้หนังสือและทักษะด้านการคำนวณ 28
เป้าหมาย 4.7 การพัฒนาที่ยั่งยืนและความเป็นพลเมืองโลก 29
เป้าหมาย 4.a สิ่งอำนวยความสะดวกทางการศึกษาและสภาพแวดล้อมในการเรียนรู้ 29
เป้าหมาย 4.b ทุนการศึกษา 29
เป้าหมาย 4.c ครู 30
การศึกษากับเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนอื่น ๆ 30
การติดตามด้านการเงิน 31

CREDIT: UNICEF/Olivie Asseli

ผู้มีบทบาททางการศึกษา ที่ไม่ได้อยู่ในภาครัฐ

ข้อความสำคัญ

ไม่มีส่วนใดในการศึกษาที่ผู้มีบทบาทที่ไม่ได้อยู่ในภาครัฐไม่มีส่วนเกี่ยวข้อง

กล่าวโดยง่ายคือ หากไม่มีผู้มีบทบาทที่ไม่ได้อยู่ในภาครัฐ การศึกษาของเด็กกว่า 350 ล้านคน จะตกอยู่ภายใต้ความรับผิดชอบของรัฐ แต่การมีส่วนร่วมจากนอกภาครัฐก็มีผลกระทบต่อหนังสือแบบเรียนที่เด็กใช้ อาหารที่อยู่ในโรงอาหารของพวกเขา การสนับสนุนเพิ่มเติมที่ได้รับ ทักษะที่เรียนรู้ และสิ่งอื่น ๆ อีกมากมาย

คนส่วนใหญ่สนับสนุนการศึกษาภาครัฐ

สามในสี่คนในประเทศรายได้ปานกลางและสูง 34 ประเทศ พึงพอใจการใช้จ่ายภาครัฐในด้านการศึกษามากกว่า ยิ่งการสนับสนุนเพิ่มมากขึ้นยิ่งทำให้ประเทศเกิดความไม่เท่าเทียมกันมากขึ้น เกือบเก้าในสิบคนคิดว่าการศึกษาควรเป็นภาระหน้าที่ของภาครัฐ

แต่การสนับสนุนทางการศึกษาในประเทศรายได้ต่ำและปานกลางหลายประเทศค่อย ๆ ลดลงทีละน้อย

เมื่อโรงเรียนภาครัฐมีจำนวนไม่เพียงพอและคุณภาพลดลง หลายครอบครัวก็เลิกใช้บริการโรงเรียนของภาครัฐ และในช่วงประมาณ 10 ปี ที่ผ่านมา สัดส่วนของสถาบันภาคเอกชนทั่วโลกเพิ่มขึ้น 7 จุดร้อยละ โดยในปี 2013 เป็นระดับประถมศึกษาร้อยละ 17 และในปี 2014 เป็นระดับมัธยมศึกษาร้อยละ 26 และนับตั้งแต่นั้น ค่อนข้างคงที่ สัดส่วนการเข้าเรียนในโรงเรียนเอกชนในระดับประถมศึกษาในเอเชียกลางและใต้อยู่ที่ร้อยละ 36 และในระดับมัธยมศึกษาอยู่ที่ร้อยละ 48

การศึกษาของภาครัฐไม่ได้ปราศจากค่าใช้จ่าย

ค่าใช้จ่ายจากครัวเรือนนับเป็นร้อยละ 30 ของค่าใช้จ่ายทางการศึกษาทั้งหมดในทั่วโลก และเป็นร้อยละ 39 ในประเทศรายได้ต่ำและปานกลางระดับล่าง ส่วนหนึ่งมาจากการที่ครอบครัวที่มีฐานะดีพยายามที่จะสร้างความได้เปรียบในการแข่งขันให้กับบุตรหลาน แต่ส่วนใหญ่เป็นค่าใช้จ่ายในการศึกษาระดับก่อนประถมศึกษา ระดับประถมศึกษา และระดับมัธยมศึกษา ซึ่งรัฐบาลมีพันธกิจที่จะต้องจัดให้โดยไม่มีค่าใช้จ่าย ประมาณร้อยละ 8 ของครอบครัวต้องขอยืมเงินจากผู้อื่นมาเพื่อใช้จ่ายในการศึกษา และเพิ่มเป็นร้อยละ 12 ในประเทศรายได้ต่ำ และร้อยละ 30 หรือมากกว่าในประเทศเฮติ เคนยา ฟิลิปปินส์ และยูกันดา

การศึกษาภาครัฐมักไม่ครอบคลุม

ระบบการศึกษาของรัฐหลายแห่งล้มเหลวในการปกป้องการแบ่งชนชั้นและการแบ่งแยก ดัชนีความหลากหลายทางสังคมในโรงเรียนจากข้อมูลโครงการประเมินผลนักเรียนร่วมกับนานาชาติ (PISA) ระบุว่าประเทศอาร์เจนตินา บราซิล ชิลี และเม็กซิโก มีระดับการแบ่งชนชั้นที่สูงในปี 2018 แม้ว่ามีเพียงชิลีที่ถูกวิจารณ์ว่าในระบบการศึกษามีสัดส่วนของสถาบันเอกชนอยู่จำนวนมาก

ไม่มีผู้จัดการศึกษากลุ่มใดที่สามารถจัดการศึกษาได้มีคุณภาพกว่ากัน

ข้อมูลจากประเทศรายได้ต่ำและปานกลางจำนวน 30 ประเทศซึ่งพิจารณาลักษณะครัวเรือนประกอบ แสดงให้เห็นว่าผลประโยชน์ที่คาดว่าจะได้จากการเข้าเรียนในโรงเรียนเอกชนลดลงครึ่งหนึ่ง ถึงสองในสาม จากกลุ่มตัวอย่างจำนวน 49 ประเทศ พบว่ากลุ่มนักเรียนที่ร่ำรวยที่สุดมีแนวโน้มจะเข้าเรียนในโรงเรียนเอกชนมากกว่ากลุ่มนักเรียนยากจนถึงสิบเท่า ผู้ปกครองซึ่งสามารถเลือกโรงเรียนได้ จะพิจารณาเลือกจากความเชื่อทางศาสนา ความสะดวกสบาย และลักษณะกลุ่มประชากรของนักเรียนที่เรียนในโรงเรียน มากกว่าพิจารณาจากคุณภาพของโรงเรียน ซึ่งผู้ปกครองมีข้อมูลไม่เพียงพอที่จะนำมาพิจารณา

ศักยภาพด้านระเบียบข้อบังคับ การติดตาม และการบังคับใช้ยังไม่เพียงพอต่อความต้องการที่สูง

การวิเคราะห์ระบบการศึกษาจำนวน 211 ระบบ จากเว็ปไซต์เพียร์ (PEER) แสดงให้เห็นว่าระเบียบข้อบังคับมักจะเน้นไปที่การจดทะเบียน การอนุมัติหรือการออกใบอนุญาต (ร้อยละ 98) การออกใบประกาศนียบัตรสำหรับครู (ร้อยละ 93) โครงสร้างพื้นฐาน (ร้อยละ 80) และอัตราส่วนนักเรียนต่อครู (ร้อยละ 74) ในขณะที่ระเบียบข้อบังคับที่เน้นเรื่องคุณภาพหรือความเสมอภาคน้อยกว่า เช่น การกำหนดค่าเล่าเรียนร้อยละ 67 ป้องกันกระบวนการคัดเลือกรับนักเรียนในโรงเรียนนอกภาครัฐร้อยละ 55 ห้ามการแสวงหากำไรร้อยละ 27 และมีโควต้าสำหรับนักเรียนกลุ่มด้อยโอกาสเพียงร้อยละ 7 นอกจากนี้มีระบบการศึกษาร้อยละ 48 ของประเทศทั้งหมดไม่ได้มีการกำหนดระเบียบข้อบังคับการกวดวิชาเอกชน มีเพียงร้อยละ 11 ที่กำหนดระเบียบข้อบังคับในกฎหมายพาณิชย์

ผู้มีบทบาทที่ไม่ได้อยู่ในภาครัฐมีบทบาทส่วนใหญ่ในการจัดการศึกษาปฐมวัย การศึกษาด้านเทคนิค อุดมศึกษา และการศึกษาผู้ใหญ่

ซึ่งอาจทำให้ขาดความเสมอภาคและคุณภาพ ค่าใช้จ่ายสำหรับการศึกษาปฐมวัยและอุดมศึกษาจากผู้จัดการศึกษาที่ไม่ใช่ภาครัฐมักจะสูงกว่า จึงทำให้มีจำนวนกลุ่มชนชั้นอภิสิทธิจากเขตเมืองเข้าเรียนในสถาบันเหล่านี้มาก ในสหรัฐอเมริกา มีการเชื่อมโยงว่ามหาวิทยาลัยที่มีผลกำไรมากมักจะมีผลสัมฤทธิ์ของนักเรียนที่ต่ำ สถาบันฝึกอบรมภาคเอกชนที่อยู่ในตลาดที่มีการแข่งขันหรือระบบพัฒนาทักษะ เช่น โครงการเงินกู้ TVET FEE-HELP ของประเทศออสเตรเลีย และความร่วมมือการพัฒนาทักษะแห่งชาติ (National Skill Development Corporation) ของประเทศอินเดีย จำเป็นต้องปรับปรุงเรื่องกระบวนการของภาระความรับผิดชอบและการติดตาม เพื่อพัฒนาคุณภาพการจัดการศึกษาของภาคเอกชน และปรับปรุงผลลัพธ์ในการส่งเสริมโอกาสในการมีงานทำ

รัฐบาลจำเป็นต้องรวมสถาบันการศึกษา นักเรียน และครูให้เป็นระบบเดียวกัน

มาตรฐาน ข้อมูล สิ่งจูงใจ และภาระรับผิดชอบสามารถช่วยให้ภาครัฐปกป้อง เคารพ และให้สิทธิทางการศึกษากับทุกคนได้ และช่วยไม่ให้ภาครัฐเพิกเฉยต่อความมือภิสิทธิหรือการฉกฉวยโอกาสที่ไม่เป็นธรรม การศึกษาซึ่งได้รับการสนับสนุนงบประมาณจากภาครัฐไม่จำเป็นที่จะต้องจัดโดยภาครัฐ แต่ควรคำนึงถึง ความไม่เท่าเทียมกันในด้านกระบวนการทางการศึกษา ผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาของผู้เรียน และสภาพแวดล้อมในการทำงานของครู นอกจากนี้ยังควรส่งเสริมให้มีการนำแนวทางที่ช่วยเพิ่มประสิทธิภาพและนำนวัตกรรมมาใช้ มากกว่าจะปล่อยให้เป็นเรื่องข้อมูลลับทางการค้า ทั้งนี้ การจะบรรลุเป้าหมายนั้นได้จะต้องมีกระบวนการสร้างนโยบายสาธารณะที่โปร่งใสและซื่อตรง

รัฐบาลไม่ได้เป็นผู้นำด้านการศึกษาเสมอไป ในอดีตที่ผ่านมาการจัดการศึกษาเกิดขึ้นเองอย่างไม่เป็นทางการ โดยศาสนา ครอบครัว และสมาคม นับตั้งแต่ปลายศตวรรษที่ 18 รัฐได้เล็งเห็นโอกาสที่จะพัฒนาเศรษฐกิจจากแรงงานที่มีการศึกษา และเห็นว่าการพัฒนาและสร้างความเข้มแข็งแก่อัตลักษณ์ของชาติสามารถดำเนินการผ่านโรงเรียนของรัฐได้ รัฐบาลจึงจัดเตรียมที่จะลงทุนสูงสำหรับสินค้าสาธารณะนี้ เนื่องจากเป็นประโยชน์ต่อสังคมและเศรษฐกิจในวงกว้าง การสร้างระบบการศึกษาของภาครัฐสำหรับประเทศที่ประกาศอิสรภาพใหม่ ๆ ในศตวรรษที่ 20 เป็นสัญลักษณ์ของการเป็นอิสระจากลัทธิอาณานิคม การศึกษาภาครัฐจึงมุ่งสนับสนุนแนวคิดที่เป็นแบบอย่าง หรือคตินิยมที่แพร่หลาย โครงสร้างใหม่นี้ได้เข้ามาแทนที่และผสานกับโครงสร้างการศึกษาแบบดั้งเดิม

แต่การศึกษาก็เป็นสินค้าเอกชนได้เช่นกัน การได้รับการศึกษามากขึ้นจะเพิ่มโอกาสให้แก่ปัจเจกบุคคล และอาจผลักดันผู้อื่นให้ห่างไกลจากการได้โอกาสนั้น ผู้ที่สามารถไต่เต้าขึ้นไปสู่การศึกษาระดับสูงได้ มีโอกาสที่จะมีคุณภาพชีวิตที่ดีขึ้นและได้รับผลตอบแทนที่สูงกว่า เนื่องจากระบบการศึกษาไม่สามารถเอื้อให้ทุกคนก้าวไปในจุดที่สูงได้ ครอบครัวจึงทำทุกวิถีทางเพื่อให้มั่นใจว่าบุตรหลานของตนจะก้าวไปถึงจุดสูงสุดนั้น การแข่งขันนี้ก่อให้เกิดอุปสงค์ ซึ่งนำไปสู่การสร้างอุปทานต่อสินค้าและบริการทางการศึกษา และอาจเกิดตลาดบริการการศึกษาโดยตรง และยังคงทำให้เกิดความได้เปรียบนี้ ทั้งนี้ขึ้นกับบริบทและแนวโน้มของแต่ละประเทศด้วย

การสนับสนุนการศึกษาภาครัฐมีความเข้มแข็ง

ทางเลือกทางการศึกษาเป็นสิ่งกำหนดชีวิตของเด็ก โดยผู้ปกครองไม่ได้คำนวณเพียงแค่ต้นทุนและกำไรของตัวเงินเท่านั้น แต่จะพิจารณาปัจจัยหลายอย่างที่เกี่ยวข้อง ทางเลือกในสิ่งที่สอน วิธีการสอน ใครเป็นผู้สอน และสถานที่ในการสอน ซึ่งสะท้อนให้เห็นถึงโลกทัศน์ในการแข่งขัน และความมุ่งมาดปรารถนาของผู้ปกครอง และผู้มีส่วนเกี่ยวข้องในการศึกษาอื่น ๆ ทางเลือกเหล่านี้มีความสัมพันธ์ในสองมิติ คือการควบคุมและกระจายทรัพยากร และคุณค่าและความเชื่อในการเปลี่ยนแปลงสังคม ทางเลือกทางการศึกษาเกี่ยวข้องกับการเมืองอย่างยิ่ง และสะท้อนอยู่ในวาระทางการเมืองทั้งอย่างชัดแจ้งหรือโดยนัย นอกเหนือจากปัจจัยทางคตินิยมและสภาพแวดล้อมส่วนบุคคลแล้ว ความเข้าใจถึงความท้าทายทางสังคม และการที่รัฐบาล ประชาชน และสถาบันต่าง ๆ ควรมีความสัมพันธ์ต่อกันอย่างไรจะแตกต่างกันไปในแต่ละประเทศ ความเข้าใจเหล่านี้มีอิทธิพลต่อทัศนคติในการกำหนดนโยบายของรัฐ และคำนึงว่าใครควรได้ประโยชน์

รายงานการวิจัยเกี่ยวกับการสนับสนุนการศึกษาภาครัฐ มักจะมาจากประเทศที่มีรายได้สูง การสำรวจทัศนคติในประเทศเดนมาร์ก ฝรั่งเศส เยอรมนี ไอร์แลนด์ อิตาลี สเปน สวีเดน และสหราชอาณาจักร แสดงให้เห็นว่าเมื่อผู้ตอบได้รับคำถามให้จัดลำดับความสำคัญด้านที่มีความเป็นไปได้ที่จะใช้จ่ายเพิ่มเติมอันดับหนึ่งถึงแปด พบว่าร้อยละ 28 ให้ความสำคัญกับการศึกษาเป็นอันดับหนึ่ง และร้อยละ 22 ให้การดูแลสุขภาพเป็นอันดับสอง ในขณะที่ร้อยละ 77 ของผู้ตอบคำถามสนับสนุนการเลือกโรงเรียน มากกว่าร้อยละ 60 ของผู้ตอบคำถามไม่เห็นด้วยกับการมีบทบาทสำคัญของโรงเรียนเอกชนในระบบการศึกษาของประเทศ

การวิเคราะห์รูปแบบข้อมูลเฉพาะเกี่ยวกับบทบาทของรัฐบาลในโครงการสำรวจด้านสังคมระหว่างประเทศ (IPPS) ปี ค.ศ. 2016 ซึ่งจัดทำขึ้นเพื่อรายงานฉบับนี้ กล่าวถึงการสนับสนุนการศึกษาภาครัฐ โดยใช้ตัวอย่างจาก 35 ประเทศ รวมประเทศรายได้ปานกลาง 10 ประเทศ กล่าวโดยรวมแล้วร้อยละ 89 ของผู้ตอบคำถามซึ่งเป็นผู้ใหญ่เห็นว่าหน้าที่ความรับผิดชอบหลักในการจัดการศึกษาในโรงเรียนเป็นหน้าที่ของรัฐบาล ขณะที่ร้อยละ 6 เห็นว่าเป็นหน้าที่ของครอบครัว และอีกร้อยละ 5 เห็นว่าเป็นหน้าที่ของสถาบันอื่น ๆ (บริษัทเอกชนและองค์กรแสวงผลกำไร, องค์กรไม่แสวงผลกำไร, องค์กรการกุศลและสหกรณ์, และองค์กรทางศาสนา) แต่ผู้ตอบคำถามในอินเดีย (ร้อยละ 46), ฟิลิปปินส์ (ร้อยละ 63) และชิลี (ร้อยละ 76) สนับสนุนการให้บริการโดยรัฐน้อยที่สุด ซึ่งสะท้อนให้เห็นการเข้าถึงการให้บริการการศึกษาของภาคอื่น ๆ ในประเทศเหล่านี้เป็นอย่างมาก **(แผนภาพที่ 1)**

ข้อถกเถียงที่หลากหลายทำให้เกิดการพูดคุยกันถึงข้อดีข้อเสียที่มีการจัดการศึกษาจากนอกภาครัฐ

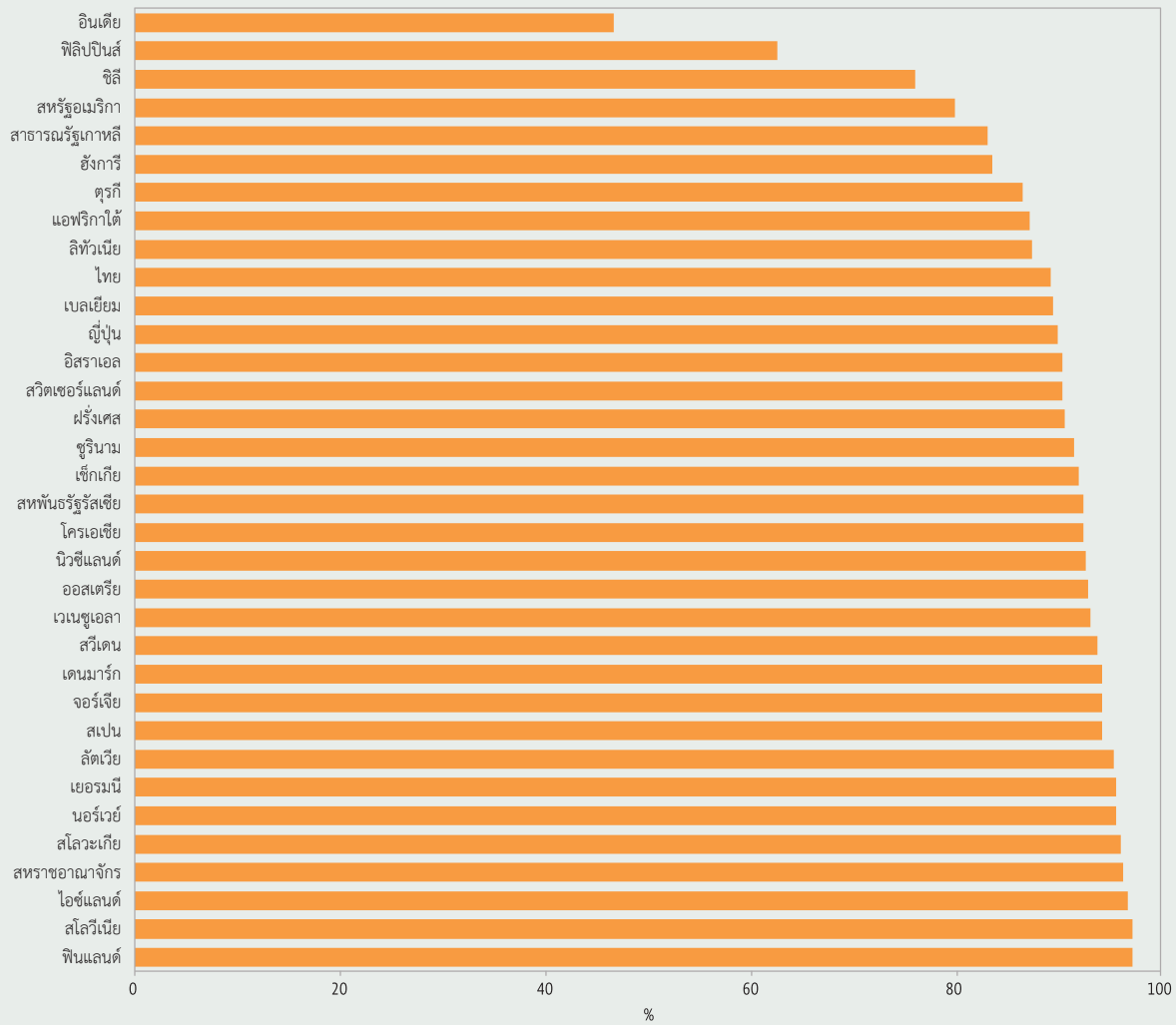
ผู้สนับสนุนและผู้คัดค้านผู้มีบทบาททางการศึกษาที่ไม่ได้อยู่ในภาครัฐกล่าวอ้างถึงศักยภาพและความชอบธรรมของผู้มีบทบาทในภาครัฐและนอกภาครัฐที่จะส่งเสริมประสิทธิภาพ ความเสมอภาคและความครอบคลุม และนวัตกรรมทางการศึกษา มีการพิจารณาประเด็นเหล่านี้ผ่านมุมมองที่ว่าประชาชนเห็นว่าการศึกษาเป็นสินค้าหรือบริการ ซึ่งสามารถจัดซื้อจัดจ้างในตลาดได้หรือไม่ และผู้คนควรมีโอกาสที่จะเลือกการศึกษาได้หรือไม่

ผู้มีบทบาทที่ไม่ได้อยู่ในภาครัฐมีประสิทธิภาพทางต้นทุนทางการศึกษามากกว่าหรือไม่ ผู้สนับสนุนให้ผู้มีบทบาทที่ไม่ใช่ภาครัฐจัดการศึกษา กล่าวอ้างว่า เป็นเรื่องจำเป็นที่จะมีการจัดการศึกษาจากกลุ่มบุคคลที่ไม่ใช่ภาครัฐ เนื่องจากรัฐไม่สามารถตอบสนองต่อความต้องการทางการศึกษาที่หลากหลายได้ครบถ้วน ดังนั้น ไม่ว่าผู้มีบทบาทที่ไม่ได้อยู่ในภาครัฐจะมีแรงผลักดันจากการกุศล ความเชื่อและความคิด หรือผลกำไร หากอุปทานของสินค้าและบริการทางการศึกษาตอบสนองต่ออุปสงค์แล้ว มีความเป็นไปได้ที่จะเกิดตลาดขึ้น แม้จะไม่ได้เป็นตลาดตามแบบแผนทั่วไป อย่างน้อยก็เป็นไปตามที่ได้วางแผนไว้ และสามารถทำให้เกิดประสิทธิภาพทางต้นทุนได้ผ่านกลไกตลาด

แผนภาพที่ 1:

มากกว่าร้อยละ 80 ในประเทศที่ทำการศึกษาสนับสนุนการให้บริการด้านการศึกษาโดยภาคเอกชน

ร้อยละของผู้ใหญ่ที่กล่าวว่าภาระรับผิดชอบหลักของการจัดให้บริการการศึกษาในโรงเรียนเป็นของรัฐบาล ปี ค.ศ. 2016

GEM StatLink: https://bit.ly/GEM2021_Summary_fig1

ที่มา: Edlund and Lindh (2021) อ้างอิงตาม ISSP 2016

ผู้คัดค้านการจัดการศึกษาของผู้ที่ไม่ได้อยู่ในภาครัฐ กล่าวอ้างว่า หากวิธีปฏิบัติที่ทำให้เกิดประสิทธิภาพทางต้นทุนมีอยู่ก็ควรมีการเผยแพร่ในระบบการศึกษาทั้งระบบและนำไปปฏิบัติในโรงเรียนทุกแห่ง ทั้งของรัฐและไม่ใช่ของรัฐ หากมีกรณีที่ครูในประเทศได้รับค่าจ้างมากเกินไปก็ควรกำหนดนโยบายภาครัฐมาแก้ไขปัญหา แต่ไม่ควรเปลี่ยนรูปแบบการให้บริการ ผู้มีบทบาทที่ไม่ได้อยู่ในภาครัฐอาจเพิ่มประสิทธิภาพทางต้นทุนด้วยการจ้างครูอายุน้อยหรือมีคุณสมบัติไม่ครบถ้วน ซึ่งไม่ใช่การแก้ไขปัญหาที่ยั่งยืน การเปรียบเทียบต้นทุนระหว่างโรงเรียนของรัฐและโรงเรียนที่ไม่ใช่ของรัฐที่เชื่อถือได้เป็นสิ่งท้าทาย โรงเรียนของรัฐมีแนวโน้มที่จะให้บริการกับกลุ่มประชากรผู้ด้อยโอกาส ซึ่งมีต้นทุนสูงกว่า

ผู้มีบทบาทที่ไม่ได้อยู่ในภาครัฐทำให้เกิดความเสมอภาคและความครอบคลุมทางการศึกษาได้หรือไม่ ผู้สนับสนุนการจัดการศึกษาที่ไม่ใช่ภาครัฐกล่าวอ้างว่าผู้ให้บริการที่ไม่ได้อยู่ในภาครัฐช่วยให้เรื่องสิทธิทางการศึกษาบรรลุเป้าหมาย ในหลายบริบท จะพบว่าผู้มีบทบาทที่ไม่ได้อยู่ในภาครัฐได้ช่วยลดช่องว่างทางการศึกษา โดยเฉพาะในกลุ่มผู้ด้อยโอกาสซึ่งมักถูกละเลยจากระบบของรัฐ รัฐบาลมักจะไม่เต็มใจที่จะจัดตั้งโรงเรียนในเขตที่อยู่อาศัยชั่วคราว เช่น ในประเทศปากีสถาน ผู้มีบทบาทที่ไม่ได้อยู่ในภาครัฐยังมีส่วนร่วมที่สำคัญในสถานการณ์วิกฤตและฉุกเฉิน เช่น หลังแผ่นดินไหวครั้งใหญ่ในประเทศเนปาลเมื่อปี 2015 ในเขตพื้นที่เมืองของประเทศเอลซัลวาดอร์ซึ่งได้รับความเดือดร้อนจากความรุนแรงและกลุ่มอันธพาลมีสัดส่วนการเข้าเรียนในโรงเรียนนอกภาครัฐมากกว่าค่าเฉลี่ยของประเทศถึงสองเท่า

ผู้ไม่เห็นด้วยที่จะให้ภาคส่วนที่ไม่ใช่ภาครัฐเข้ามาช่วยจัดการศึกษาชี้ให้เห็นปัญหาซึ่งเกิดจากการเลือกโรงเรียน หากผู้ปกครองสามารถเลือกโรงเรียนที่ต้องการโดยปราศจากกฎข้อบังคับชี้นำ ผู้ที่ร่ำรวยก็มีโอกาสที่จะจ่ายเพื่อสิ่งที่ดีที่สุดซึ่งมักจะเป็นโรงเรียนที่ไม่ใช่ของรัฐ ทำให้เกิดความไม่เท่าเทียม การแบ่งชนชั้นทางสังคม และการแบ่งแยกมากขึ้น ผู้ปกครองต้องการข้อมูลที่ดีในการตัดสินใจ แต่ข้อมูลเกี่ยวกับโรงเรียนมักจะไม่เพียงพอ หรือหากมีข้อมูล ก็จะกระจายได้ไม่ทั่วถึง โดยเฉพาะประชากรกลุ่มด้อยโอกาสมักเข้าถึงข้อมูลได้น้อยกว่า ยิ่งไปกว่านั้นยังมีประชากรกลุ่มที่เข้าถึงได้ยากอีกหลายกลุ่ม ซึ่งผู้ให้บริการอาจลังเลที่จะจัดการศึกษาให้

สำหรับผู้ที่เห็นว่ารัฐบาลไม่ควรมีบทบาทหลักในการจัดการศึกษาตั้งคำถามต่ออำนาจหน้าที่ของรัฐบาลในการกำหนดเนื้อหาทางการศึกษา หรือความสามารถในการจัดการศึกษาให้ได้ตามมาตรฐานที่ต้องการ ผู้ปกครองอาจให้เหตุผลในการขอให้จัดการศึกษาที่แยกเฉพาะและไม่ใช่ของภาครัฐเนื่องจากความกังวลว่าโรงเรียนรัฐในท้องถิ่นจะทำลายคุณค่าด้านวัฒนธรรม ชนเผ่า ภาษา หรือศาสนาของชุมชนซึ่งพวกเขาต้องการเลี้ยงดูบุตรหลานให้เติบโต แต่รัฐบาลอาจโต้แย้งว่าสิ่งเหล่านี้ขัดแย้งกับพันธกิจในการจัดการศึกษาอย่างทั่วถึงและครอบคลุม และเป็นการแทรกแซงการให้การศึกษาของภาครัฐ ที่ใช้มาตรฐานแบบเดียวกันเพื่อจัดการศึกษาที่มีคุณภาพเท่าเทียมกันสำหรับเด็กทุกคนโดยไม่มีข้อยกเว้น

ผู้มีบทบาทที่ไม่ได้อยู่ในภาครัฐนำนวัตกรรมทางการศึกษามาใช้ได้มากขึ้นหรือไม่ ผู้สนับสนุนกล่าวอ้างว่าการมีส่วนร่วมทางการศึกษาจากนอกภาครัฐช่วยสร้างเสริมนวัตกรรม ความคิดต่าง ๆ ซึ่งเปลี่ยนแปลงความเข้าใจวิธีการเรียนการสอนเกิดขึ้นในระบบการศึกษาของรัฐน้อยมาก อีกทั้งยังเกิดขึ้นนอกระบบการศึกษาของรัฐ ระบบการศึกษาของรัฐมีการขยายตัวอย่างมากและมีลักษณะรวมศูนย์ ซึ่งอาจมองข้ามประชากรกลุ่มที่ควรได้รับการศึกษา ข้อวิจารณ์ที่พบบ่อย คือระบบการศึกษาของรัฐทำลายความคิดสร้างสรรค์ สร้างมาตรฐาน และทำให้นักเรียนและครูหมดกำลังใจ

การสร้างนวัตกรรมเป็นภารกิจที่ซับซ้อนในระบบการศึกษาของรัฐ การเปลี่ยนแปลงต่าง ๆ ต้องผ่านการนำร่องก่อนการขยายผล นอกจากนี้ยังมีความท้าทายอื่น ๆ เข้ามาเกี่ยวข้อง เช่น อุปสรรคในระบบราชการ ความแตกต่างด้านศักยภาพขององค์กร การขาดแรงจูงใจของครูและผู้ปกครอง วิธีจัดสรรงบประมาณที่มีจำกัด และการแทรกแซงทางการเมืองและฝ่ายที่เห็นต่าง อย่างไรก็ตาม ระบบการศึกษาของรัฐไม่ได้มีผลต่อการสร้างนวัตกรรมมากนัก และผู้มีบทบาทที่ไม่ได้อยู่ในภาครัฐบางกลุ่มก็ได้มีการทดลองว่านวัตกรรมบางอย่างอาจสามารถนำมาใช้ได้ในการจัดการศึกษาของภาครัฐ

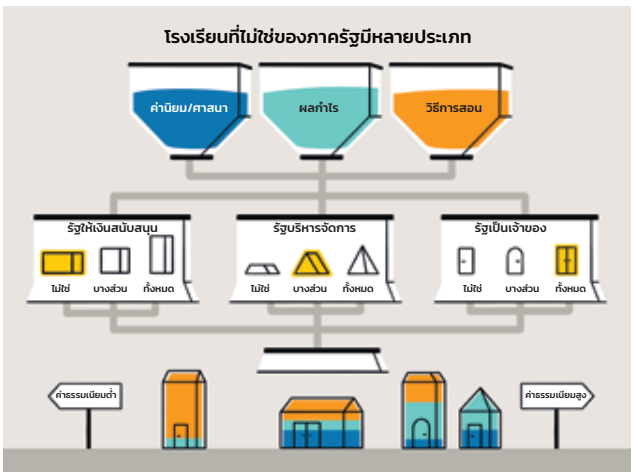
ประเด็นข้อโต้แย้งเรื่องนวัตกรรมมักจะไม่ชัดเจนนักจากการกล่าวอ้างแนวคิดหลัก ๆ ในลักษณะที่ขัดแย้งกัน ในด้านการสร้างมาตรฐาน ผู้เห็นต่างมองว่าระบบการศึกษาของรัฐมีความเข้มงวด เป็นแบบเดียวกัน และขาดการตระหนักถึงความแตกต่าง ในขณะที่ผู้สนับสนุนการสร้างมาตรฐานเห็นว่าการมีหลักสูตรแกนกลางจะทำให้เกิดมาตรฐานแบบเดียวกันในโรงเรียนทุกแห่ง และแรงกดดันในการแข่งขันซึ่งมักจะมีผลมาจากผู้ให้บริการภาคเอกชนจะทำให้แนวโน้มการเกิดความเป็นแบบเดียวกันเพิ่มมากขึ้น ท้ายที่สุดแล้ว ไม่ว่าการสร้างมาตรฐานจะบั่นทอนการเกิดนวัตกรรมหรือไม่ขึ้นอยู่กับว่ามาตรฐานนั้นถูกกำหนดอย่างไร คำบัญญัติ เช่น ‘หน้าที่ภาระรับผิดชอบ’ ‘ความเป็นอิสระ’ และ ‘ทางเลือก’ เป็นทั้งหลักการที่ได้รับการยกย่องและวิพากษ์วิจารณ์ ซึ่งอาจได้รับการมองว่าเหมาะสม แต่ก็ไม่อาจเป็นเหตุผลเพียงพอที่จะให้ผู้มีบทบาทที่ไม่ใช่ภาครัฐเข้ามามีบทบาทในการจัดการศึกษามากขึ้น โดยเฉพาะจากภาคเอกชน

ความเชื่อเกี่ยวกับผู้มีบทบาททางการศึกษาของภาครัฐและนอกภาครัฐที่ปรากฏอยู่

รายงานฉบับนี้ตั้งคำถามเกี่ยวกับความเชื่อเกี่ยวกับผู้มีบทบาททางการศึกษาของภาครัฐและนอกภาครัฐ 10 ประการ

ความเชื่อที่ 1

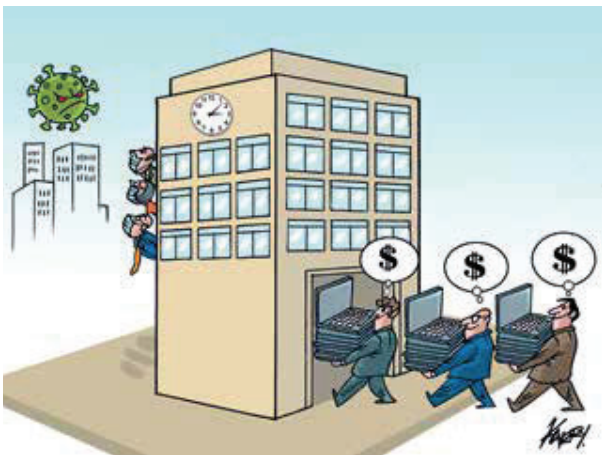
ผู้มีบทบาทของภาครัฐและนอกภาครัฐสามารถแบ่งแยกได้ชัดเจน

การอภิปรายถึงผู้มีบทบาทที่ไม่ได้อยู่ในภาครัฐ มักเกี่ยวข้องกับการจัดหมวดหมู่สองประเภท คือ โรงเรียนรัฐและโรงเรียนเอกชน แต่ภูมิทัศน์ในทางปฏิบัติมีความซับซ้อนมากกว่าและไม่สามารถแบ่งแยกได้ชัดเจน ผู้มีบทบาทนอกภาครัฐมีลักษณะแตกต่างกันมาก และเข้าสู่ระบบการศึกษาด้วยเหตุผลหลากหลายที่เกี่ยวข้องกับแนวความคิด คุณค่า ความเชื่อ และความสนใจ หลายรายสามารถจัดการศึกษาได้จากการจัดการองค์กรกับภาครัฐแบบเป็นทางการและไม่เป็นทางการ รวมถึง การทำสัญญาและความร่วมมือระหว่างภาครัฐและเอกชน ซึ่งทำให้ไม่มีความชัดเจนในการแบ่งบทบาทกัน

ความเชื่อที่ 2

ระดับของความเป็นเอกชนเป็นที่รับรู้

คำอธิบายถึงแนวโน้มบทบาทของผู้มีบทบาทนอกภาครัฐมักจะขึ้นอยู่กับสัดส่วนของสถาบันการศึกษาเอกชนกับการเข้าเรียนทั้งหมด การให้เหตุผลในการที่ครูจากโรงเรียนรัฐสอนเสริมนักเรียนหลังหมดชั่วโมงการเรียนการสอนของแต่ละประเทศ ภาครัฐจัดจ้างบุคคลภายนอกเข้ามาสนับสนุนเรื่องหนังสือแบบเรียน การประเมินผลหรือการบริหารจัดการข้อมูลหรือแม้กระทั่งการบริการจัดเลี้ยงและการขนส่งอย่างไร นโยบายภาครัฐซึ่งเขียนโดยล็อบบี้ยิสต์ยังคงความเป็นภาครัฐอยู่หรือไม่

ความเชื่อที่ 3

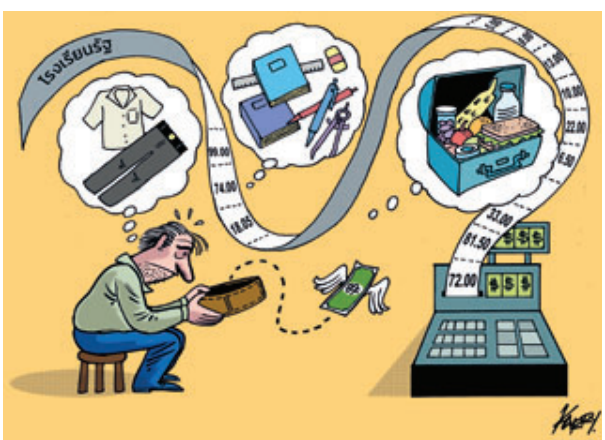
ภาคเอกชนคือผู้ต้องถูกตำหนิในการสร้างความเป็นเอกชนในการศึกษา

ผู้ให้บริการภาคเอกชนส่วนใหญ่ คือโรงเรียนซึ่งเป็นเจ้าของเดียว ซึ่งจัดการศึกษาเพื่อตอบสนองความกังวลของผู้ปกครองว่าคุณภาพของโรงเรียนรัฐตกต่ำลง เนื่องมาจากการเพิกเฉยของภาครัฐ เมื่อคุณภาพตกต่ำลงอย่างชัดเจน ผู้มีฐานะร่ำรวยหรือแม้กระทั่งครัวเรือนที่ยากจนจึงออกจากระบบรัฐ ซึ่งเป็นการบั่นทอนการสนับสนุนและทำให้ระบบไม่ได้รับเงินทุนที่เพียงพอ ความเชื่อเรื่องชนชั้นนำของผู้นำทางการเมืองทำให้พวกเขายอมรับความไม่เท่าเทียมได้ และลดพันธกิจที่จะปกป้องการศึกษาภาครัฐและประชากรกลุ่มด้อยโอกาสซึ่งเป็นผู้ได้รับผลประโยชน์

ความเชื่อที่ 4

การศึกษาของรัฐมีความเสมอภาค

ครัวเรือนมักมีค่าใช้จ่ายทางการศึกษาที่สูงจากค่าธรรมเนียมแฝงต่าง ๆ ค่าใช้จ่ายซึ่งต้องจ่ายเองที่ไม่อาจหลีกเลี่ยงได้ และค่าใช้จ่ายเพื่อชดเชยในสิ่งที่โรงเรียนรัฐไม่สามารถจัดหาให้ได้ ในขณะที่ระบบการศึกษาซึ่งเปิดโอกาสให้ผู้ให้บริการนอกภาครัฐเข้ามาและทำให้ความไม่เสมอภาคยิ่งเพิ่มมากขึ้นถูกวิพากย์วิจารณ์โดยทั่วไป ระบบการศึกษาของรัฐที่จะปกป้องการแบ่งชนชั้นทางสังคมและการแบ่งแยกล้มเหลว

ความเชื่อที่ 5

ผู้ปกครองเลือกโรงเรียนจากข้อมูลด้านคุณภาพที่ชัดเจน

ผู้สนับสนุนโรงเรียนนอกภาครัฐและการเลือกโรงเรียนมีสมมติฐานพื้นฐานว่า ผู้ปกครองซึ่งเป็นผู้รับบริการมีข้อมูลเกี่ยวกับโรงเรียนดีที่สุดและใช้ข้อมูลนั้นอย่างมีประสิทธิภาพ แต่ในทางปฏิบัติแล้วข้อมูลด้านผลกระทบของโรงเรียนมักจะซับซ้อนเกินกว่าที่หลาย ๆ ประเทศจะจัดการ หรือสื่อสารออกไปได้ และผู้ปกครองมักเพิกเฉยต่อข้อมูลเหล่านั้น และเลือกโรงเรียนที่น่าสนใจสำหรับตนเองด้วยเหตุผลอื่น เช่น ความเชื่อทางศาสนา ความสะดวกสบาย และลักษณะทางประชากรของนักเรียน

ความเชื่อที่ 6

การแข่งขันนำไปสู่การปรับปรุงโรงเรียน

ภาระรับผิดชอบและการแข่งขันที่สมบูรณ์ผลักดันให้บางคนปรับปรุงตนเองให้ดีขึ้น ในทางเศรษฐศาสตร์บริษัทต่าง ๆ มีการแข่งขันเพื่อความอยู่รอด เนื่องจากการทำกำไรคือสิ่งที่ทำให้บริษัทคงอยู่ได้ แต่พลวัตเหล่านี้จะไม่ชัดเจนในด้านการศึกษา รายงานการศึกษาซึ่งแสดงให้เห็นถึงผลกระทบของการแข่งขันต่อทั้งระบบมีจำนวนไม่มาก เนื่องจากเป็นประเด็นที่มีความซับซ้อน และสิ่งที่ค้นพบก็ไม่สามารถหาข้อสรุปได้ ยิ่งไปกว่านั้นคือการแข่งขันสามารถทำให้โรงเรียนนอกภาครัฐส่งเสริมความต้องการของผู้ปกครองที่ไม่สอดคล้องกับวิธีการเรียนการสอนที่ดี

ความเชื่อที่ 7

โรงเรียนและมหาวิทยาลัยเอกชนดีกว่า

การเปรียบเทียบอัตราการสอบผ่านระหว่างโรงเรียนรัฐและโรงเรียนเอกชนเป็นข้อมูลที่ใช้ในการจัดลำดับโรงเรียน ซึ่งสื่อเป็นผู้รายงานและผู้ปกครองเป็นผู้อ่านรายงานนั้น ในทางปฏิบัติการรับนักเรียนมีความแตกต่างกัน ผู้ปกครองที่มีฐานะ มีการศึกษา และมีความทะเยอทะยาน มีแนวโน้มที่จะเลือกโรงเรียนเอกชนมากกว่า ดังนั้นโรงเรียนเอกชนก็อาจสามารถคัดเลือกนักเรียนเพื่อให้ได้ผลลัพธ์ที่ดีที่สุด เมื่อปัจจัยเหล่านั้นได้รับการควบคุม ความแตกต่างระหว่างโรงเรียนรัฐและโรงเรียนเอกชนก็มักจะถูกกำจัดออกไป

ความเชื่อที่ 8

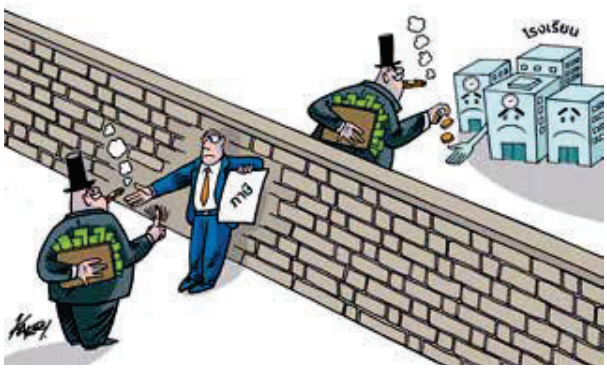
ภาคเอกชนเป็นทางออกสำหรับปัญหาการออกจากโรงเรียน

เนื่องจากมีนักเรียนระดับประถมและมัธยมศึกษากว่า 350 ล้านคนศึกษาอยู่ในสถาบันเอกชน หากนักเรียนเหล่านี้เปลี่ยนไปอยู่ในระบบการศึกษาของรัฐก็จะวิกฤติทันที อย่างไรก็ตามโรงเรียนเอกชนกำลังขยายตัวในพื้นที่เขตเมืองซึ่งมีอัตรการเข้าเรียนเกือบครบถ้วนแล้ว แต่ในเขตพื้นที่ชนบทยังขาดแคลนอยู่ และเด็กจากครัวเรือนร่ำรวยที่สุดในประเทศที่มีรายได้ต่ำและปานกลางร้อยละ 20 มีแนวโน้มที่จะเข้าเรียนในโรงเรียนเอกชนมากกว่าเด็กจากครัวเรือนยากจนที่สุดร้อยละ 20 ถึงสิบเท่า

ความเชื่อที่ 9

ภาคเอกชนเป็นทางออกสำหรับการขาดแคลนเงินอุดหนุนทางการศึกษา

ภาคเอกชนได้รับความคาดหวังสูงว่าจะแสดงบทบาทสำคัญในการสนับสนุนเงินอุดหนุนทางการศึกษาเพื่อช่วยให้เป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน (SDG) เป้าหมายที่ 4 บรรลุตามเป้าหมายที่กำหนดไว้ แต่ไม่มีหลักฐานบ่งชี้ว่าภาคเอกชนมีความยินดีหรือมีความสามารถที่จะทำได้ แต่ภาคเอกชนยังสามารถสนับสนุนทางอื่นได้ เช่น การเสียภาษี โดยเฉพาะในประเทศรายได้ต่ำและต่ำกว่าซึ่งมีอัตราการจัดหารายรับในประเทศในระดับต่ำ และโอกาสในการหนีภาษีและเลี่ยงภาษีมีสูง ภาคเอกชนอาจมีบทบาทสำคัญในการพัฒนาทักษะและให้บริการการดูแลเด็กที่สอดคล้องกับระเบียบข้อบังคับของประเทศ

ความเชื่อที่ 10

ระเบียบข้อบังคับสามารถครอบคลุมการให้บริการจากนอกภาครัฐทุกประเด็น

เป็นที่ยอมรับกันว่าต้องมีการกำหนดระเบียบสำหรับกิจกรรมทางการศึกษาจากนอกภาครัฐ แต่ระเบียบข้อบังคับดังกล่าวไม่สามารถกำหนดการส่งเสริมความเสมอภาคและความเท่าเทียมทั้งระบบได้ มีเพียงรัฐบาลจำนวนน้อยที่ติดตามว่า การที่ครัวเรือนที่มีฐานะดีไปเข้าเรียนในโรงเรียนเอกชนนั้นเป็นการแบ่งแยกระบบการศึกษาหรือไม่ หรือค่าใช้จ่ายของครัวเรือนด้านการศึกษาทำให้เกิดความไม่เท่าเทียมมากขึ้นได้อย่างไร รัฐบาลหลายแห่งอนุญาตให้มีการคัดเลือกการรับนักเรียน แต่มีจำนวนน้อยที่กำหนดระเบียบการกวดวิชาโดยเอกชนหรือการวิ่งเต้น ซึ่งยังมีคำนิยามที่ไม่ชัดเจนภายใต้สิ่งที่เรียกว่าความร่วมมือ และยิ่งไปกว่านั้น มีเพียงบางรัฐบาลที่จะใช้ทรัพยากรเพื่อบังคับใช้ระเบียบข้อบังคับเหล่านั้นอย่างมีประสิทธิภาพได้

เมื่อประมาณ 25 ปีที่แล้วในสหรัฐอเมริกา เห็นได้ชัดเจนว่าการศึกษาที่จัดโดยภาครัฐในรูปแบบใหม่ที่ยึดการเลือกโรงเรียนทำให้เกิดความไม่เท่าเทียมกัน ผู้จัดทำรายงานการศึกษาในช่วงแรกได้สรุปข้อค้นพบด้วยคำถามสองข้อ คือ ใครเป็นผู้เลือก และ ใครเป็นผู้สูญเสีย (ฟูลเลอร์และเอลมอร์, 1996) ในขณะที่มีข้อมูลสะสมเกี่ยวกับการดำเนินการ ประสิทธิผล และผลที่ตามมาเนื่องจากการเลือกโรงเรียนทั่วโลกเพิ่มมากขึ้น รายงานการติดตามผลการศึกษาทั่วโลก 2021/2 จึงตั้งคำถามนี้ต่อผู้อ่านทั่วโลก ประเด็นสำคัญของกิจกรรมที่ไม่ได้ดำเนินการโดยภาครัฐ ในระดับระดับประถมและมัธยมศึกษา ใน 4 ประเด็น คือ การจัดการศึกษา การกำหนดระเบียบข้อบังคับ การจัดสรรงบประมาณ และการโน้มน้าว และหลังจากนั้นได้มีการกล่าวถึงประเด็นเหล่านี้ในเชิงลึกในระดับการศึกษาอื่น ๆ ซึ่งมักจะไม่ค่อยได้รับความสนใจ ได้แก่ การศึกษาปฐมวัย อุดมศึกษาและการศึกษาด้านเทคนิค อาชีวศึกษา และการศึกษาผู้ใหญ่

การจัดการศึกษา

การเข้าเรียนในโรงเรียนที่ไม่ใช่ของรัฐมีมากขึ้น ในเวลาประมาณ 10 ปีที่ผ่านมา สัดส่วนของสถาบันภาคเอกชนทั่วโลกเพิ่มขึ้น 7 จุดร้อยละ โดยในระดับประถมศึกษาเพิ่มจากร้อยละ 10 ในปี ค.ศ. 2002 เป็นร้อยละ 17 ในปี ค.ศ. 2013 และระดับมัธยมศึกษาเพิ่มจากร้อยละ 19 ในปี ค.ศ. 2004 เป็นร้อยละ 26 ในปี ค.ศ. 2014 และนับแต่นั้นมา ค่อนข้างอยู่ในระดับคงที่ **(แผนภาพที่ 2)**

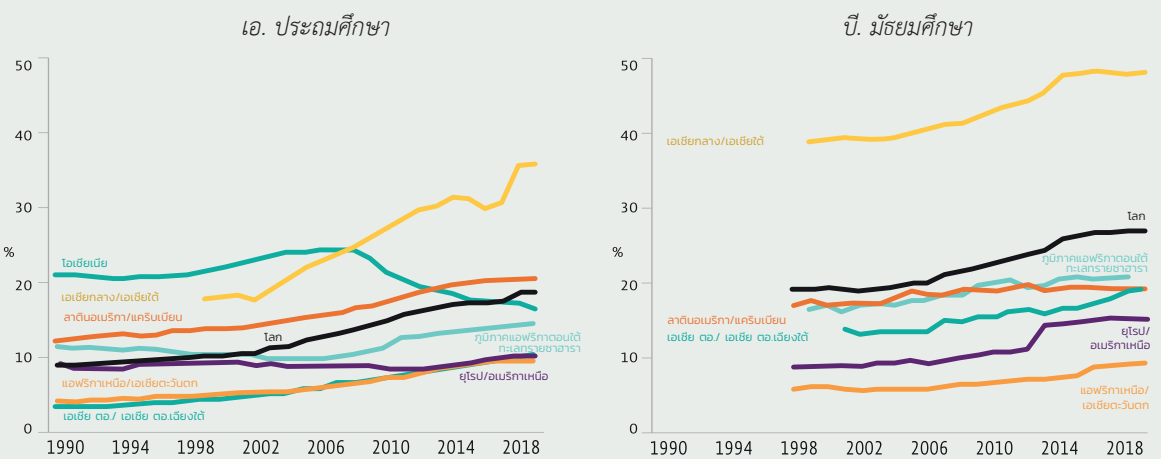
ความเป็นเจ้าของ การบริหารจัดการ และการจัดสรรงบประมาณมักเป็นเกณฑ์ในการกำหนดผู้จัดการศึกษาที่ไม่ใช่ภาครัฐ ความสัมพันธ์ของผู้จัดการศึกษากับภาครัฐ แรงจูงใจ และการเก็บค่าธรรมเนียมเป็นสิ่งที่ใช้กำหนดกลุ่มผู้จัดการศึกษา การวิเคราะห์ของรายงานฉบับนี้พบว่ามีโรงเรียนที่มีพื้นฐานความเชื่อทางศาสนาอยู่ใน 124 ประเทศจากทั้งหมด 196 ประเทศ และมีโรงเรียนขององค์กรพัฒนาเอกชน (เอ็นจีโอ) และโรงเรียนชุมชนใน 74 ประเทศจากทั้งหมด 196 ประเทศโดยเฉพาะในบริบทของสภาวะฉุกเฉิน มีโรงเรียนที่มุ่งแสวงหาผลกำไรจำนวนไม่มากนัก แต่จะมีอยู่ในบางพื้นที่ เช่น ประเทศสหรัฐอาหรับเอมิเรตส์ สำหรับโรงเรียนที่เก็บค่าธรรมเนียมในราคาที่ไม่สูงนักส่วนใหญ่มีเจ้าของรายเดียวอยู่ในประเทศที่มีรายได้ต่ำและรายได้ปานกลางในแอฟริกาตอนใต้ทะเลทรายซาฮารา และเอเชีย ซึ่งมักจะเรียกว่าโรงเรียนเอกชนค่าเล่าเรียนต่ำ

โรงเรียนภาครัฐและโรงเรียนที่ไม่ใช่ของรัฐแตกต่างกันเรื่องการรับนักเรียนและทรัพยากร นักเรียนยากจนเพียงจำนวนน้อยเท่านั้นที่สามารถเลือกที่จะเข้าโรงเรียนเอกชน ผู้ปกครองจะคำนึงถึงขนาดห้องเรียน คุณภาพและความใส่ใจของครู การตอบสนองของโรงเรียน ระเบียบวินัยและความปลอดภัย ภาษาที่ใช้ในการสอน ศาสนา ความเป็นชาติพันธุ์ และวัฒนธรรม เพื่อประเมินคุณภาพการศึกษาของโรงเรียน ในสหราชอาณาจักรการวิเคราะห์โรงเรียนในประเทศอังกฤษจำนวน 18,000 แห่ง ซึ่งเปรียบเทียบโรงเรียนรัฐกับโรงเรียนรัฐซึ่งบริหารโดยเอกชน พบว่าโรงเรียนรัฐที่บริหารโดยภาคเอกชนมีสัดส่วนของครูที่ไม่ได้มาตรฐานมากกว่า โรงเรียนรัฐและโรงเรียนเอกชนอาจมีความแตกต่างในทรัพยากรด้านอื่น ๆ สำหรับในกลุ่มประเทศลาตินอเมริกาจำนวนคอมพิวเตอร์เฉลี่ยต่อนักเรียนในโรงเรียนเอกชนสูงกว่าโรงเรียนรัฐถึงสองเท่า

แผนภาพที่ 2:

เอเชียใต้มีสัดส่วนการเข้าเรียนในภาคเอกชนสูงที่สุด

ร้อยละของการเข้าเรียนในสถาบันเอกชน ตามระดับการศึกษา ปี ค.ศ. 1990–2019

GEM StatLink: https://bit.ly/GEM2021_Summary_fig2

ที่มา: ฐานข้อมูล UIS

หลักฐานส่วนใหญ่แสดงให้เห็นว่าการเข้าเรียนโรงเรียนเอกชนมีข้อได้เปรียบในการเรียนรู้ไม่มากนัก ข้อมูลจากประเทศรายได้ต่ำและรายได้ปานกลาง จำนวน 31 ประเทศแสดงให้เห็นว่าประโยชน์ที่คาดว่าจะได้จากการเข้าเรียนในโรงเรียนเอกชนจะลดลงครึ่งหนึ่ง หรืออาจมากถึง สองในสาม ภายหลังการปรับข้อมูลความมั่งคั่งของครัวเรือน ยิ่งไปกว่านั้น แม้การจัดการศึกษาที่ดำเนินการโดยผู้ที่ไม่ใช่ภาครัฐสามารถลดช่องว่างในระยะสั้นหรือระยะกลางได้ แต่ก็อาจนำไปสู่การแบ่งแยกและความไม่เท่าเทียม ในประเทศสวีเดน ในจำนวนเทศบาล 30 แห่ง มี 29 แห่ง ที่มีโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น ซึ่งพบการแบ่งแยกอย่างชัดเจน และมีเทศบาล 16 แห่ง ที่พบว่าการแบ่งแยกทางการศึกษาเกิดมาจากการเลือกโรงเรียน มีการคาดการณ์ว่า การแข่งขันกับโรงเรียนที่จัดโดยผู้ที่ไม่ได้อยู่ในภาครัฐ จะกระตุ้นให้โรงเรียนของรัฐต้องปรับปรุง แต่การมีโรงเรียนเอกชนหรือโรงเรียนอื่น ๆ ที่จัดตั้งอยู่ใกล้เคียง อาจยังไม่สามารถเป็นแรงจูงใจที่เพียงพอให้ผู้บริหารโรงเรียนรัฐดำเนินการได้หากไม่มีงบประมาณหรือมีความเป็นอิสระเพียงพอ

การกวดวิชาเพิ่มเติมโดยเอกชนเป็นเรื่องที่เกิดขึ้นทุกที่ ปรากฏการณ์ดังกล่าวซึ่งแพร่หลายในหลายประเทศในเอเชียใต้และรัฐอาหรับนี้กำลังขยายไปในภูมิภาคอื่น ๆ เช่น ในแอฟริกาตอนใต้ทะเลทรายซาฮาราและยุโรปเหนือ ซึ่งยังพบได้น้อย อุปสงค์ต่อการกวดวิชาเพิ่มเติมจะสัมพันธ์กับความต้องการในการเตรียมความพร้อมสำหรับการทดสอบที่มีความสำคัญของนักเรียนเป็นอย่างมาก เพื่อให้มีข้อได้เปรียบในการแข่งขัน แต่ผลของการกวดวิชาต่อผลการเรียนของนักเรียนแต่ละคนมีความแตกต่างกัน รายงานการศึกษาบางฉบับพบว่ามีผลดีต่อนักเรียนกลุ่มที่ล้าหลังที่สุด แต่รายงานฉบับอื่น ๆ ชี้ให้เห็นว่าการกวดวิชาไม่มีผลดีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน ยิ่งไปกว่านั้นการกวดวิชายังอาจทำลายระบบการศึกษาโดยอาจทำให้เกิดผลกระทบเชิงลบลบต่อพฤติกรรมของนักเรียนและครู

นโยบายเกี่ยวกับหนังสือแบบเรียน การจัดซื้อ และการแจกจ่ายมีความแตกต่างในด้านการมีส่วนร่วมของรัฐ ในบางประเทศ รัฐวิสาหกิจหรือวิสาหกิจที่ควบคุมโดยภาครัฐจะรับผิดชอบการจัดพิมพ์ และบางประเทศจะเป็นระบบการพิมพ์ที่มีทั้งภาครัฐและภาคเอกชนเกี่ยวข้อง ประเทศรายได้สูงหลายแห่ง รวมทั้งประเทศสเปนให้ผู้ให้บริการเชิงพาณิชย์เป็นผู้ผลิตหนังสือแบบเรียน โดยรัฐเป็นผู้กำหนดแนวทางและอนุมัติ ในกลุ่มประเทศยากจน บทบาทร่วมกันระหว่างสำนักพิมพ์ระหว่างประเทศ ผู้ให้ทุนสนับสนุน และกลุ่มสนใจในท้องถิ่น มักจะทำให้การจัดพิมพ์ในท้องถิ่นเป็นไปได้ยาก ตัวเอย่างเช่น ในประเทศกาบองอุตสาหกรรมการผลิตหนังสือแบบเรียนถูกครอบครองโดยเอดิเซฟ (Edicef) ซึ่งเป็นส่วนผลิตหนังสือแบบเรียนของบริษัทแฮเช็ด ลิฟ (Hachette Livre) จากประเทศฝรั่งเศส และเป็นหนึ่งในสำนักพิมพ์รายใหญ่ที่สุดในโลก

การผลักดันให้มีเนื้อหาด้านดิจิทัลเกิดขึ้นมาจากบริษัทการพิมพ์และเทคโนโลยีขนาดใหญ่ เพียร์สัน (Pearson) ผู้นำในการพิมพ์ทางด้านการศึกษาในตลาดโลกเปลี่ยนคำขวัญของบริษัทจาก “สำนักพิมพ์หนังสือแบบเรียนและสื่อการสอนออนไลน์รายใหญ่ที่สุดของโลก” มาเป็น “บริษัทการเรียนรู้ทางดิจิทัลระดับโลก” โดยเน้นที่การเรียนและการประเมินผลแบบออนไลน์ นอกเหนือจากสำนักพิมพ์หนังสือแบบเรียนในภูมิภาคและระดับโลก การแพร่ระบาดของโรคโควิด-19 ทำให้เกิดกระแสการเข้ามาสู่เรื่องการศึกษาออนไลน์ของบริษัทยักษ์ใหญ่ด้านเทคโนโลยี ในประเทศสหรัฐอเมริกา การวิเคราะห์ประสบการณ์ในกระบวนการจัดซื้อเทคโนโลยีทางการศึกษาทำให้เห็นว่าโรงเรียนและเขตต้นสังกัดมีผู้ขายสินค้าเกี่ยวกับเทคโนโลยีทางการศึกษามาเสนอขายสินค้าที่หลากหลายเป็นจำนวนมาก

รัฐบาลจัดจ้างบุคคลภายนอกเพื่อให้บริการสนับสนุนด้านการศึกษามากขึ้น ผู้ที่วิจารณ์การจัดจ้างบุคคลภายนอกเกรงว่าการโอนกิจกรรมภาครัฐให้เป็นของเอกชนอาจทำให้บริการและความเป็นมืออาชีพของภาครัฐลดลง การวิเคราะห์ในประเทศออสเตรเลียแสดงให้เห็นว่าการทำสัญญากับพนักงานทำความสะอาดที่เพิ่มขึ้น ทำให้มีจำนวนผู้รับเหมาเพิ่มขึ้น มีการจ่ายค่าจ้างต่ำกว่าที่ควรมากขึ้น จำนวนชั่วโมงในการทำความสะอาดลดลง และมาตรฐานด้านสุขภาพและความปลอดภัยในการทำงานลดลง

การกำกับดูแลและระเบียบข้อบังคับ

การกำกับดูแลผู้จัดการศึกษาที่ไม่ได้อยู่ในภาครัฐมักจะแยกเป็นส่วน ๆ ธรรมาภิบาลและระเบียบข้อบังคับที่มีประสิทธิภาพเป็นสิ่งกำหนดความสามารถในการให้บริการทางการศึกษาได้อย่างเสมอภาคและมีคุณภาพของรัฐบาล แผนหรือยุทธศาสตร์ใน 94 ประเทศเล็งเห็นการมีส่วนเกี่ยวข้องของผู้มีบทบาทที่ไม่ได้อยู่ในภาครัฐในการให้บริการหรือการนำเสนอบริการอื่น ๆ ในบางประเทศ กระทรวงหรือกรมต่าง ๆ ร่วมกันรับผิดชอบ การมองแบบแยกส่วน การขาดการประสานงานและความซ้ำซ้อนในการทำงาน หรือการกำหนดภาระบทบาทที่ไม่ชัดเจนทำให้เกิดผลกระทบต่อความเสมอภาคและคุณภาพ กระทรวงศึกษาธิการมีหน้าที่รับผิดชอบต่อผู้จัดการศึกษาที่ไม่ได้อยู่ในภาครัฐ มากถึงร้อยละ 83 ของประเทศ ในขณะที่อีกร้อยละ 13 มีผู้ร่วมรับผิดชอบหลายหน่วยงาน มีเพียงร้อยละ 39 ของประเทศทั้งหมดที่มีกรม แผนก หรือหน่วยงานระดับประเทศด้านการศึกษาเอกชนภายใต้กระทรวงศึกษาธิการ ร้อยละ 22 ของประเทศทั้งหมด และร้อยละ 70 ในแอฟริกาเหนือและเอเชียตะวันตกมีหน่วยงานด้านการศาสนารับผิดชอบโรงเรียนที่มีพื้นฐานความเชื่อทางศาสนาแทนที่จะเป็นกระทรวงศึกษาธิการ

กลไกการจัดหางบประมาณมีผลต่อการกำกับดูแล ผู้มีบทบาทที่ไม่ได้อยู่ในภาครัฐได้รับการสนับสนุนด้านการเงินจากรัฐบาลทั้งโดยทางตรงและทางอ้อมในหลากหลายรูปแบบ เช่น เงินช่วยเหลือนักเรียน (ในร้อยละ 79 ของประเทศทั้งหมด) เงินอุดหนุนผู้ปกครอง (ร้อยละ 23) การอุดหนุนเงินเดือนครูหรือค่าใช้จ่ายในการดำเนินการอื่น ๆ (ประมาณร้อยละ 70) และเงินกู้หรือของขวัญ (ร้อยละ 27) ความร่วมมือระหว่างภาครัฐและเอกชนมีบทบาทต่อความเกี่ยวข้องระหว่างภาคส่วนต่าง ๆ รวมถึงนโยบายที่หลากหลาย และการบริหารจัดการเกี่ยวกับระเบียบข้อบังคับใน

หลายระดับ การศึกษาเรื่องกลไกการจัดหางบประมาณพบว่าผลกระทบมักจะเป็นในแง่ลบ อย่างน้อยสองในสามของรายงานการศึกษา 98 ฉบับพบว่าเงินอุดหนุน โครงการคูปองสำหรับการศึกษา และโครงการโรงเรียนเอกชนซึ่งบริหารเป็นเอกเทศ ส่งผลกระทบเชิงลบ

การกำหนดระเบียบข้อบังคับช่วยปรับปรุงคุณภาพและความเสมอภาคทางการศึกษา ประเทศต่าง ๆ เกือบทุกแห่งมีระเบียบข้อบังคับซึ่งกำหนดการก่อตั้งและการดำเนินงานของโรงเรียนที่ไม่ได้ดำเนินการโดยภาครัฐ รวมถึงการจดทะเบียนและการออกใบอนุญาต ร้อยละ 80 ของประเทศทั้งหมดพบว่ามีระเบียบข้อบังคับเกี่ยวกับขนาดพื้นที่ เช่น ขนาดที่ดินหรืออาคาร และพื้นที่ขั้นต่ำของห้องเรียน ตัวอย่างเช่น รัฐหรยาณา ประเทศอินเดีย กำหนดว่าผู้จัดตั้งโรงเรียน จะต้องเป็นเจ้าของหรือมีสัญญาเช่าไม่ต่ำกว่า 20 ปี ในรัฐอื่นเช่นรัฐอุตตรประเทศ กำหนดหลักเกณฑ์ในการจัดตั้งโรงเรียนไว้ 2 ประการ คือพื้นที่ต่อนักเรียนหนึ่งคน (เก้าตารางเมตร) และขนาดห้องเรียน (180 ตารางเมตร) ระเบียบข้อบังคับยังครอบคลุมถึงเรื่องน้ำสะอาดและสุขอนามัย ร้อยละ 47 ของประเทศต่าง ๆ พบว่าโรงเรียนที่ไม่ได้จัดโดยภาครัฐจะต้องมีห้องน้ำแยกเพศ ร้อยละ 74 ของประเทศต่าง ๆ มีระเบียบข้อบังคับกำหนดเรื่องอัตราส่วนนักเรียนต่อครู ประมาณร้อยละ 55 ของประเทศต่าง ๆ มีระเบียบข้อบังคับกำหนดเกี่ยวกับขั้นตอนการรับนักเรียนในโรงเรียนที่ไม่ได้จัดโดยภาครัฐ ในขณะที่ร้อยละ 67 มีระเบียบข้อบังคับกำหนดเรื่องค่าเล่าเรียนสำหรับการศึกษาภาคบังคับในโรงเรียนที่ไม่ได้จัดโดยภาครัฐ มีเพียงกว่าครึ่งหนึ่งของประเทศต่าง ๆ ที่มีระเบียบข้อบังคับกำหนดเกี่ยวกับเรื่องหลักสูตร นอกจากนี้ ในช่วงกว่า 10 ปีที่ผ่านมามี 21 ประเทศที่เริ่มใช้ระเบียบข้อบังคับกำหนดเกี่ยวกับเรื่องผลกำไร และในอีก 80 ประเทศมีระเบียบข้อบังคับกำหนดเกี่ยวกับประกาศนียบัตรครู

การดำเนินการที่ไม่เคร่งครัดและความไม่รับผิดชอบทำให้คุณภาพและความเสมอภาคในการศึกษาอ่อนด้อยลง การกำหนดระเบียบข้อบังคับไม่ได้หมายความว่าผู้จัดการศึกษาที่ไม่ได้อยู่ในภาครัฐจะปฏิบัติตามได้เสมอไป จะเห็นได้ว่า ในประเทศรายได้ต่ำและรายได้ปานกลางระดับล่างบางประเทศมีขั้นตอนการจดทะเบียนที่ซับซ้อน มีค่าใช้จ่ายสูง และมีระยะเวลานาน ทำให้รับรองผู้จัดการศึกษาได้ยาก ข้อมูลเมื่อปี ค.ศ. 2021 ทำให้เห็นว่าผู้ปกครองกรุงลากอส ประเทศไนจีเรียมีการอนุมัติโรงเรียนเอกชนได้เพียง 1 ใน 4 จากโรงเรียนที่เสนอขอจัดตั้งจำนวนกว่า 20,000 โรง อย่างน้อยใน 27 ประเทศมีสถิติของโรงเรียนซึ่งไม่ได้จดทะเบียนอย่างถูกต้อง ประเทศยูกันดาแบ่งโรงเรียนที่ไม่ได้จัดโดยภาครัฐออกเป็นสามประเภท คือ มีใบอนุญาต จดทะเบียน และไม่จดทะเบียน โดยโรงเรียนประถมศึกษาร้อยละ 14 และโรงเรียนมัธยมศึกษาร้อยละ 13 ไม่ได้จดทะเบียน การขาดการกำกับดูแลอาจทำให้เกิดการคัดเลือกนักเรียนแบบไม่เป็นระบบ ในกรุงโบโกตา ประเทศโคลอมเบีย โครงการโรงเรียนซึ่งบริหารโดยหน่วยงานภาคเอกชน (Concession School programme) ภายในโรงเรียนรัฐร่วมพัฒนาโดยเอกชนที่ตั้งขึ้นมาเพื่อนักเรียนด้อยโอกาส มีนโยบายการรับนักเรียนโดยอิงตามการไม่เลือกปฏิบัติและระยะทางระหว่างบ้านพักและโรงเรียน แต่ในความเป็นจริง นักเรียนได้รับการคัดเลือกอย่างไม่เป็นทางการจากผลการเรียน

กระบวนการและมาตรฐานการประกันคุณภาพมีความหลากหลาย ในทางปฏิบัติทุกประเทศบังคับใช้มาตรฐานโรงเรียนที่ไม่ใช่ของรัฐผ่านการตรวจโรงเรียน ร้อยละ 81 ของประเทศต่าง ๆ ใช้ข้อบังคับนี้กับโรงเรียนทุกประเภทที่ไม่ได้จัดโดยภาครัฐ และเพียงร้อยละ 6 เท่านั้นใช้กับโรงเรียนที่รับการสนับสนุนจากรัฐบาล นอกจากนี้ร้อยละ 81 ของประเทศต่าง ๆ ยังมีระเบียบข้อบังคับให้โรงเรียนที่ไม่ได้จัดโดยภาครัฐต้องเข้าร่วมในการประเมินผลในภาพรวม เกินกว่าครึ่งหนึ่งของประเทศเหล่านี้ใช้ข้อบังคับนี้กับโรงเรียนที่รัฐไม่ได้เป็นผู้จัดทุกประเภท ในขณะที่ร้อยละ 12 ใช้กับโรงเรียนที่รับการสนับสนุนจากรัฐบาลเท่านั้น

กลไกภาระรับผิดชอบ บทลงโทษ และกลไกการชดเชยสามารถบังคับใช้ได้ รัฐบาลควรกำหนดให้ผู้จัดการศึกษาต้องรับผิดชอบในการปฏิบัติตามมาตรฐานด้านคุณภาพ ปัจจัยนำเข้า ความปลอดภัย และความครอบคลุม เกือบทุกประเทศมีการใช้บทลงโทษ การปิดโรงเรียน หรือการถอนใบอนุญาตหากโรงเรียนที่รัฐไม่ได้เป็นผู้จัดไม่ปฏิบัติตามระเบียบข้อบังคับ ร้อยละ 54 ของประเทศทั้งหมดยังกำหนดระยะเวลาในการปิดโรงเรียนประมาณ 90 ประเทศมีหลักจรรยาบรรณสำหรับครูและบุคลากรของโรงเรียน ซึ่งมักจะครอบคลุมถึงผู้จัดการศึกษาที่ไม่ได้อยู่ในภาครัฐด้วย

การกำหนดระเบียบการกวดวิชาโดยเอกชนยังมีอยู่จำกัด ร้อยละ 48 ของประเทศต่าง ๆ ไม่มีการกำหนดระเบียบการกวดวิชาโดยเอกชน มีเพียง 53 ประเทศที่กำหนดระเบียบนี้ไว้ในกฎหมายทางการศึกษา ในขณะที่ 19 ประเทศมีอยู่ภายใต้กฎหมายพาณิชย์ ร้อยละ 31 ของประเทศต่าง ๆ มีการกำหนดคุณสมบัติของผู้จัดการกวดวิชา มี 10 ประเทศที่ห้ามจัดการกวดวิชาอย่างชัดเจน ในจีน กฎหมายปี ค.ศ. 2021 ห้ามไม่ให้บริษัทซึ่งสอนหลักสูตรการศึกษาภาคบังคับดำเนินการแสวงหากำไร รวมทั้งห้ามเพิ่มสินทรัพย์ เพื่อไม่ให้มีการออกใบอนุญาตใหม่เพิ่มขึ้น บริษัทจะดำเนินการต่อได้จะต้องปรับให้เป็นองค์กรไม่แสวงหากำไร รัฐบาลมีการตั้งกรมซึ่งมีหน้าที่เฉพาะในการกำหนดระเบียบและติดตามบริษัทกวดวิชาเอกชน

การเงิน

รัฐบาลแต่ละประเทศมีการตัดสินใจที่จะสนับสนุนผู้จัดการศึกษา ที่ไม่ได้อยู่ในภาครัฐที่หลากหลายรูปแบบ รัฐบาลแคนาดาสนับสนุนรายจ่ายร้อยละ 30 ของโรงเรียนเอกชนแต่สนับสนุนรายจ่ายร้อยละ 94 ของโรงเรียนรัฐบาล โรงเรียนทุกแห่งและทุกประเภทในประเทศเนเธอร์แลนด์ จะได้รับเงินก้อนเพื่อเป็นเงินเดือนเจ้าหน้าที่และค่าดำเนินงานต่าง ๆ และมีงบประมาณเพิ่มเติมสำหรับนักเรียนด้อยโอกาสทางเศรษฐกิจและสังคม และนักเรียนที่มีความต้องการพิเศษ ตั้งแต่ปี ค.ศ. 2000 เป็นต้นมา หลายประเทศ เช่น ชิลี ฮังการี สวีเดน และสหราชอาณาจักร พบว่าสัดส่วนการเข้าเรียนในโรงเรียนเอกชนที่ไม่ขึ้นกับรัฐพิ่มสูงขึ้น โรงเรียนเหล่านี้ได้รับเงินสนับสนุนจากรัฐบาลอย่างน้อยร้อยละ 50

รัฐบาลให้งบประมาณสนับสนุนโรงเรียนที่ไม่ได้จัดโดยภาครัฐเพียงบางรายการเท่านั้น ในประเทศบังคลาเทศ โรงเรียนมัธยมที่ไม่ใช่ของรัฐมากกว่า 16,000 แห่ง และโรงเรียนสอนศาสนาอิสลาม (มาดราซา) จำนวน 7,600 แห่ง มีสัดส่วนนักเรียนเข้าเรียนร้อยละ 96 ของนักเรียนทั้งหมด ได้รับเงินอุดหนุนเป็นรายเดือนสำหรับเงินเดือนครู ในขณะที่ ในเฮติที่มีโรงเรียนระดับประถมศึกษาที่ไม่ใช่ของรัฐ ร้อยละ 85 ไม่ได้รับเงินอุดหนุนสำหรับเงินเดือนครู สำหรับในอินเดีย เมื่อปี 2019/20 มีโรงเรียนประถมศึกษาและมัธยมศึกษาเพียงร้อยละ 6 ที่ได้รับเงินอุดหนุนสำหรับเงินเดือนครู ในอินโดนีเซีย โรงเรียนสอนศาสนาอิสลามและโรงเรียนประจำสอนศาสนาอิสลามที่มีจำนวนร้อยละ 35 ของโรงเรียนเอกชนทั้งหมด และรู้จักในนามเปเซ็นเตร็น ไม่ได้รวมอยู่ในกลไกที่จะได้รับการจัดสรรงบประมาณ

รัฐบาลบางแห่งสนับสนุนการรับนักเรียนด้อยโอกาสเข้าในโรงเรียนที่ไม่ได้จัดโดยภาครัฐ พระราชบัญญัติสิทธิทางการศึกษาปี 2009 ของประเทศอินเดียกำหนดให้โรงเรียนเอกชนต้องจัดสรรที่นั่งร้อยละ 25 ให้กับนักเรียนจากครอบครัวรายได้ต่ำ ที่จะเข้าเรียนในชั้นประถมศึกษาปีที่หนึ่ง โดยรัฐบาลจะเบิกงบประมาณค่าธรรมเนียมคืนให้เป็นการตอบแทน ในทางตรงกันข้าม ประเทศโกตดิวัวร์ ซึ่งมีจำนวนนักเรียนในโรงเรียนมัธยมศึกษาซึ่งได้รับเงินอุดหนุนเพิ่มขึ้นสี่เท่าระหว่างปี 2010/11 และ 2017/18 ไม่ได้ตั้งเป้าหมายในเรื่องการเข้าถึงการศึกษาที่เท่าเทียมกัน

ประชาชนเผชิญกับภาระที่ใหญ่หลวงและมีทางเลือกที่ยากในการตัดสินใจ ค่าใช้จ่ายด้านการศึกษาของประชาชนในแต่ละครัวเรือนในประเทศรายได้สูงมีสัดส่วนร้อยละ 0.3 ของจีดีพี และมีสัดส่วนร้อยละ 1 ของจีดีพี ในประเทศรายได้ต่ำและปานกลาง ค่าใช้จ่ายนี้คิดเป็นร้อยละ 1.2 ของจีดีพี ในประเทศเอลซัลวาดอร์ ร้อยละ 1.5 ในโมร็อกโก ร้อยละ 1.8 ในอินเดีย และร้อยละ 2.5 ในกานา ในขณะที่ประชาชนในครัวเรือนที่ยากจนที่สุดร้อยละ 20 ในอาร์เจนตินา คอสตาริกา ฟิลิปปินส์ และแซมเบีย ไม่ได้มีค่าใช้จ่ายด้านการศึกษาเลย ครัวเรือนที่ร่ำรวยที่สุดร้อยละ 20 ในประเทศเหล่านี้ใช้จ่ายระหว่างร้อยละ 0.5 ถึงร้อยละ 1.7 ของจีดีพี

การศึกษาภาครัฐไม่ได้ฟรีเสมอไป ประมาณหนึ่งในสามของค่าใช้จ่ายครัวเรือนในประเทศรายได้ต่ำและปานกลางเป็นค่าใช้จ่ายของครัวเรือนที่มีบุตรหลานเข้าเรียนในโรงเรียนรัฐ ในประเทศกัวเตมาลาและปากีสถาน ครอบครัวที่มีบุตรหลานเข้าเรียนในโรงเรียนเอกชนมีสัดส่วนประมาณร้อยละ 80 ของค่าใช้จ่าย ในประเทศจีน และเคนยา ครอบครัวที่มีบุตรหลานอยู่ในโรงเรียนรัฐมีสัดส่วนประมาณร้อยละ 60 ของค่าใช้จ่าย สำหรับพื้นที่ชนบทของสาธารณรัฐแทนซาเนีย ประชาชนมากกว่าสามในสี่เห็นว่า การจ่ายเงินอุดหนุนโรงเรียนประถมศึกษาเป็นเรื่องที่ต้องทำ และเป็นที่รับรู้ว่า นักเรียนจะต้องโทษกรณีจ่ายเงินอุดหนุนล่าช้า ในออสเตรเลีย การที่ผู้ปกครองจ่ายเงินอุดหนุนให้โรงเรียนจะยิ่งทำให้เกิดความไม่เท่าเทียม

การกวดวิชาเพิ่มเติมในโรงเรียนเอกชนเป็นค่าใช้จ่ายหลักของหลายครัวเรือน ในประเทศจีน เมื่อปี ค.ศ. 2017 พบว่าประชาชนต้องใช้จ่ายเพื่อการศึกษาในกิจกรรมที่อยู่นอกโรงเรียน เป็นจำนวนหนึ่งในสามของค่าใช้จ่ายด้านการศึกษาทั้งหมด โดยอยู่ที่ร้อยละ 17 สำหรับครัวเรือนในชนบท จนถึงร้อยละ 42 สำหรับครัวเรือนในเขตเมือง เมื่อเปรียบเทียบนักเรียนระดับมัธยมศึกษาสายสามัญในประเทศอียิปต์ในการใช้จ่ายเพื่อการกวดวิชาเพิ่มเติมในโรงเรียนเอกชนต่อสัดส่วนของค่าใช้จ่ายเฉลี่ยต่อหัว พบว่า นักเรียนที่มาจากครัวเรือนร่ำรวยที่สุดใช้จ่ายร้อยละ 51 และนักเรียนที่มาจากครัวเรือนยากจนที่สุดใช้จ่ายร้อยละ 29 ในประเทศเมียนมาค่าใช้จ่ายในการกวดวิชามีสัดส่วนเป็นร้อยละ 42 ของค่าใช้จ่ายครัวเรือนด้านการศึกษาทั้งหมด

ผู้จัดการศึกษาภาคเอกชนพึ่งพาค่าใช้จ่ายจากกระเป๋าของประชาชนทั่วไป จากการสำรวจระบบการศึกษาจากประเทศรายได้ปานกลางระดับสูงและประเทศรายได้สูง จำนวน 51 แห่ง มีจำนวน 28 แห่ง ที่โรงเรียนมัธยมศึกษาเอกชนเป็นจำนวนมากมีรายได้จากค่าเล่าเรียนอย่างน้อยร้อยละ 80 ผู้ปกครองในประเทศรายได้ต่ำและต่ำกว่าใช้กลยุทธ์หลากหลายวิธีในการรับมือกับค่าใช้จ่ายต่าง ๆ ในโรงเรียนเอกชน หนึ่งในหกของครอบครัวทั่วโลกมีการออมสำหรับจ่ายค่าเล่าเรียน ในขณะที่ประมาณร้อยละ 8 ของครัวเรือนใช้วิธีกู้ยืมเงิน ในประเทศเฮติ เคนยา ฟิลิปปินส์และยูกันดา ครัวเรือนจำนวนมากกว่าร้อยละ 30 กู้ยืมเงินสำหรับค่าเล่าเรียน

การอุดหนุนงบประมาณให้โรงเรียนเอกชนได้รับผลกระทบอย่างมากจากโควิด-19 การแพร่ระบาดของเชื้อไวรัสโควิด 19 ส่งผลกระทบต่อโรงเรียนเอกชนโดยเฉพาะโรงเรียนที่พึ่งพารายได้จากค่าเล่าเรียน ประเทศไนจีเรียประกาศแผนกระตุ้นเป็นเงินกู้ยืมดอกเบี้ยต่ำเพื่อเป็นค่าใช้จ่ายครูโรงเรียนเอกชน โรงเรียนเอกชนในประเทศกานาได้รับการสนับสนุน ภายใต้โครงการทั่วไปสำหรับวิสาหกิจขนาดเล็กและกลาง เวียดนามขยายโครงการเงินอุดหนุนในรูปแบบเงินสดให้ครอบคลุมครูโรงเรียนเอกชนด้วย ผู้ปกครองร้อยละ 35–40 ในประเทศปานามาไม่สามารถจ่ายค่าเล่าเรียนเป็นรายเดือนได้ การเข้าเรียนในโรงเรียนรัฐในประเทศเอกวาดอร์เพิ่มขึ้นร้อยละ 6.5 หรือคิดเป็นจำนวนนักเรียนมากถึง 120,000 คนที่ย้ายมาจากโรงเรียนเอกชน

การใช้เงินอุดหนุนการศึกษาให้ภาคเอกชนยังคงไม่มีข้อสรุป บรรษัทการเงินระหว่างประเทศ (ไอเอฟซี) จัดสรรเงิน ร้อยละ 15 จากแผนงานด้านการศึกษาทั้งหมด ซึ่งมีมูลค่าเกือบ 1.2 พันล้านเหรียญสหรัฐให้กับเครือข่ายโรงเรียนเอกชน แต่ได้ระงับเงินทุนดังกล่าวในโรงเรียนเอกชนที่เก็บค่าเล่าเรียนในปี ค.ศ. 2019 เนื่องมาจากแรงกดกันจากองค์กรภาคประชาสังคม ภาคีหุ้นส่วนสากลเพื่อการศึกษา (Global Partnership for Education: GPE) ได้พัฒนายุทธศาสตร์ภาคเอกชน แต่ข้อคัดค้านระหว่างการเจรจา ทำให้มีการเพิ่มมาตราที่กำหนดการห้ามการใช้งบประมาณเพื่ออุดหนุนการศึกษาที่มุ่งแสวงหาผลกำไร

ผู้สนับสนุนเงินทุนอยู่ระหว่างการประเมินความร่วมมือระหว่างภาครัฐและเอกชน รัฐบาลที่มีปัญหาเรื่องงบประมาณ เช่น ประเทศอียิปต์ ฟิลิปปินส์ และแอฟริกาใต้ ได้จัดหาเงินทุนจากภาคเอกชนเพิ่มเติมเพื่อปรับปรุงและขยายโครงสร้างพื้นฐานทางการศึกษาของภาครัฐ ผู้สนับสนุนงบประมาณบางรายใช้เงินของตนเองเพื่อเริ่มต้นงบประมาณ โดยผ่าน

ความร่วมมือนั้น แต่ก็มีข้อกังวลว่ารัฐบาลที่สามารถกำหนดแนวทางดำเนินการ และกำหนดระเบียบการเป็นภาคีหุ้นส่วนอาจจะทำงานได้ดีกว่าด้วยการใช้ระบบการจัดซื้อจัดจ้างของภาครัฐเพื่อบรรลุวัตถุประสงค์ของตนเอง

การสนับสนุนงบประมาณด้านการศึกษาผ่านกิจกรรมทางการกุศลและกิจกรรมองค์กรยังมีจำนวนน้อย แม้จะดูเหมือนว่ามีองค์กรสาธารณะกุศลที่สนับสนุนกิจกรรมทางการศึกษาเพิ่มขึ้น แต่ยังคงไม่มากพอ การวิเคราะห์เรื่องสาธารณประโยชน์ด้านการศึกษา ของมูลนิธิ 143 แห่งในเครือข่ายมูลนิธิเพื่อการพัฒนา ซึ่งเป็นข้อริเริ่มขององค์การเพื่อความร่วมมือทางเศรษฐกิจและการพัฒนา (OECD) คาดว่าภาคการศึกษาได้รับเงินอุดหนุนจำนวน 2.1 พันล้านเหรียญสหรัฐในช่วง 3 ปีระหว่างปี ค.ศ. 2013–2015 ซึ่งเท่ากับร้อยละ 9 ของการบริจาคเพื่อสาธารณกุศลทั้งหมด

การโน้มน้าว

ข้อถกเถียงเกี่ยวกับประสิทธิภาพ นวัตกรรม และความเสมอภาคเป็นประเด็นหลักในข้ออภิปรายเรื่องบทบาทของผู้มีบทบาททางการศึกษาที่ไม่ได้อยู่ในภาครัฐ การโต้แย้งต่าง ๆ มักจะเกิดขึ้นมาจากความไม่พอใจและความไม่ไว้วางใจ อันสืบเนื่องมาจากมุมมองสองด้านที่แตกต่างกันโดยสิ้นเชิง กลุ่มผู้มีบทบาทต่าง ๆ ได้พยายามเข้ามาครอบงำความคิดเห็นสาธารณะและนโยบายการศึกษา ทั้งในเชิงเห็นด้วยหรือไม่เห็นด้วย การเสริมสร้างบทบาทที่เข้มแข็งให้กับผู้จัดการศึกษาที่ไม่ใช่ภาครัฐ โดยใช้เครื่องมือ เช่น เครือข่ายการสนับสนุนและการล็อบบี้ การวิจัย และการสนับสนุนงบประมาณ ซึ่งมักจะเป็นเรื่องการขายสินค้าและบริการ การแข่งขันด้านความคิดทางการเมืองและความสนใจทางเศรษฐศาสตร์ ซึ่งผู้จัดการศึกษาใช้ทั้งวิธีการที่ถูกและไม่ถูกกฎหมาย เรื่องนี้นับว่าเป็นประเด็นท้าทายในการทำให้กระบวนการกำหนดนโยบายทางการศึกษาภาครัฐคงความโปร่งใสและซื่อตรง และปกป้องผู้มีส่วนได้ส่วนเสียทุกกลุ่ม

กลุ่มผู้จัดการศึกษาส่วนใหญ่ไม่ได้กำหนดให้สถานะของผู้จัดการศึกษาที่ไม่ได้อยู่ในภาครัฐเป็นรูปแบบเดียวกันหมด ภาคประชาสังคมมักจะวิจารณ์หรือแสดงความกังวลต่อการโอนภารกิจของภาครัฐไปให้ภาคเอกชน และการทำให้การศึกษากลายเป็นสินค้า และแย้งว่าการศึกษาควรคงอยู่ภายใต้การควบคุมที่เป็นประชาธิปไตย แม้กระนั้นก็ตาม การเคลื่อนไหวด้านสิทธิเช่นการรณรงค์สากลเพื่อการศึกษา (Global Campaign for Education) สมาชิกยังมีมุมมองที่แตกต่างกัน ซึ่งเป็นผลจากสภาพความเป็นจริงของแต่ละประเทศ ในการสำรวจซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของรายงานฉบับนี้ พบว่าสมาชิกร้อยละ 43 แสดงมุมมองเชิงลบต่อการให้บริการแบบหวังผลกำไร แต่มีผู้สนับสนุนร้อยละ 12 สำหรับประเด็นความร่วมมือระหว่างภาครัฐและเอกชน มีผู้แสดงความเห็นเชิงลบร้อยละ 41 ในขณะที่ ร้อยละ 20 ให้การสนับสนุน ส่วนที่เหลือมีมุมมองที่ผสมผสานกัน

เครือข่ายการผลักดันระดับสากลวางกรอบการโอนภารกิจของภาครัฐให้เป็นธุรกิจของภาคเอกชนว่าเป็นการคุกคามสิทธิทางการศึกษา แนวคิดนี้ได้รับการระบุไว้ในหลักการอาบิดจอง (Abidjan Principles) ว่าด้วยพันธะเรื่องสิทธิมนุษยชนของรัฐ เกี่ยวกับการจัดการศึกษาของภาครัฐและกำหนดระเบียบการมีส่วนร่วมของภาคเอกชนในการศึกษา ในปี 2018 ประชาชนชาวเคนยา 10 คนร้องเรียนต่อสำนักผู้ตรวจการที่ปรึกษาสำหรับการปฏิบัติตามระเบียบข้อบังคับ (Compliance Advisor Ombudsman) ซึ่งเป็นกลไกตรวจสอบความรับผิดชอบอิสระของบรรษัทเงินทุนระหว่างประเทศ (ไอเอฟซี) โดยมีข้อร้องเรียนว่า บริดจ์ อินเตอร์เนชันแนล อะคาเดมีส์ (Bridge International Academies) ซึ่งเป็นบริษัทในเครือที่แสวงหาผลกำไร ไม่ปฏิบัติตามมาตรฐานด้านหลักสูตร สุขภาพและความปลอดภัย และมาตรฐานด้านแรงงาน ในปี 2020 ไอเอฟซีระงับการลงทุนในโรงเรียนในเครือดังกล่าว ในขณะที่กลุ่มประเมินผลอิสระ (ไออีจี) ของธนาคารโลกเริ่มการประเมินการลงทุนในโรงเรียนเอกชน

การสนับสนุนผู้จัดการศึกษาที่ไม่ได้อยู่ในภาครัฐขององค์การระหว่างประเทศต่าง ๆ ส่งผลต่อแนวทางการดำเนินงาน แนวทางหนึ่งที่ธนาคารโลกใช้เพื่อโน้มน้าวการกำหนดนโยบายคือการมีส่วนร่วมของภาคเอกชน การมีส่วนร่วมของภาคเอกชนเป็น 1 ใน 13 หัวข้อเชิงนโยบายที่สำคัญที่สุด เพื่อสนับสนุนการเรียนรู้ภายใต้วิธีการเชิงระบบเพื่อให้ได้ผลลัพธ์ทางการศึกษาที่ดีกว่า (Systems Approach for Better Education Results) การสำรวจจาก 10 ประเทศ มี 9 ประเทศ เสนอแนะให้มีการขยายการจัดการศึกษาของภาคเอกชน กองทุนผลลัพธ์ทางการศึกษา (Education Outcomes Fund) ของยูนิเซฟพยายามดึงดูดให้มีผู้ลงทุนเข้ามาในโครงการจัดหาเงินทุนโดยยึดผลที่ได้รับเป็นเกณฑ์ แต่ยังไม่ประสบผลสำเร็จมากนัก องค์การอาร์ค (Ark) เป็นองค์กรหนึ่งที่ได้รับประโยชน์จากการสนับสนุนระหว่างประเทศ ซึ่งขยายจากการบริหารโรงเรียนเอกชนในอังกฤษไปสู่การให้คำปรึกษาและช่วยดำเนินกิจกรรมความร่วมมือระหว่างภาครัฐและเอกชนในประเทศไลบีเรียและแอฟริกาใต้

สถานะของมูลนิธิแต่ละแห่งแตกต่างตามการมองบทบาทในด้านการศึกษาของผู้จัดการศึกษาที่ไม่ได้อยู่ในภาครัฐ มูลนิธิภาคเอกชนและมูลนิธิสาธารณกุศลมีแรงจูงใจซึ่งมีความหลากหลาย จึงยากที่จะจัดกลุ่มได้ มูลนิธิมักจะถูกวิพากษ์วิจารณ์ว่าพยายามเข้ามามีบทบาทในการกำหนดทิศทาง มูลนิธิสาธารณกุศลเลอมานน์ (Lemann Foundation) ได้ช่วยริเริ่มมาตรฐานการเรียนรู้ระดับชาติ ในประเทศบราซิล หลังจากการประชุมหารือหลายครั้ง

สหภาพครูมีบทบาทสำคัญในการผลักดันความพยายามเพื่อสนับสนุนการศึกษาของภาครัฐ สหภาพได้พยายามที่จะแสดงให้เห็นว่าหากทำให้การจัดการศึกษาเป็นธุรกิจและการจ้างบุคคลภายนอกจะทำให้คุณภาพการศึกษาลดลง องค์การศึกษาสากล (Education International) ซึ่งเป็นสหพันธ์สหภาพครู ตั้งคำถามว่าการมีความร่วมมือภาครัฐและเอกชนอย่างมากในลาตินอเมริกา เช่นประเทศคอสตาริกา และสาธารณรัฐโดมินิกัน ถือเป็นการสร้างความเสียหายต่อสถาบันของรัฐซึ่งมีจุดประสงค์เดียวกันหรือไม่ แต่บางครั้งกลยุทธที่สหภาพใช้ก็ได้รับคำวิจารณ์ว่าเป็นการลดทอนความเข้มแข็งในการจัดการศึกษาภาครัฐ

ภาคธุรกิจกำหนดกรอบการสนับสนุนการปฏิรูปการศึกษาในรูปแบบทุนมนุษย์ สหพันธ์ธุรกิจญี่ปุ่น (Japan Business Federation) ได้ออกข้อเสนอแนะเกี่ยวกับนโยบายทางการศึกษา ซึ่งเรียกร้องให้มีการสร้างความทันสมัยและมีทักษะแห่งศตวรรษที่ 21 มีการวิจารณ์ว่าข้อเสนอแนะนี้ขัดแย้งกับวิธีการที่นายจ้างใช้ในการจัดจ้างและฝึกอบรม กลุ่มพันธมิตรธุรกิจสากลเพื่อการศึกษา (Global Business Coalition for Education) เรียกร้องให้สมาชิกกลุ่มใช้ความชำนาญการ ความเป็นผู้นำ และทรัพยากรเพื่อให้การศึกษามีบทบาทในเชิงการเมือง มีผู้แย้งว่าการสนับสนุนการศึกษาภาครัฐที่ดีที่สุด คือ การมีส่วนร่วมในโครงการต่อต้านการเลี่ยงภาษีและการหนีภาษีต่าง ๆ ส่วนหนึ่งมีความกังวลเกี่ยวกับบริษัทเทคโนโลยีทางการศึกษา ซึ่งใช้กลยุทธทางการตลาดขายผลิตภัณฑ์ของรัฐบาลด้วยวิธีการซึ่งไม่สอดคล้องกับการเป็นสินค้าสาธารณะ โดยเฉพาะในช่วงการระบาดของโควิด-19 ที่จำเป็นต้องปรับเปลี่ยนไปสู่การเรียนทางไกล

การดูแลและการศึกษาปฐมวัย

ผู้มีบทบาทที่ไม่ได้อยู่ในภาครัฐ เป็นผู้นำด้านการให้บริการดูแลและการศึกษาสำหรับเด็กอายุต่ำกว่า 3 ปี ในปี ค.ศ. 2018 สถาบันเอกชนในประเทศรายได้สูง 33 ประเทศ มีสัดส่วนร้อยละ 57 ของการเข้าเรียนทั้งหมด ในประเทศออสเตรเลีย ไอร์แลนด์ เนเธอร์แลนด์ นิวซีแลนด์ และสหราชอาณาจักร ส่วนใหญ่ ภาคเอกชนที่แสวงผลกำไรจะเป็นผู้รับผิดชอบการเรียนระดับนี้ สำหรับในเยอรมนี ในปี ค.ศ. 2017 การเข้าเรียนระดับดังกล่าว ร้อยละ 73 อยู่ในสถานศึกษาเอกชน แต่มีผู้จัดการศึกษาระดับนี้ที่แสวงหาผลกำไร เพียงร้อยละ 3 เท่านั้น ผู้มีบทบาทที่ไม่ได้อยู่ในภาครัฐในประเทศรายได้ปานกลางจำนวน 33 ประเทศ มีสัดส่วนการเข้าเรียนของเด็กอายุต่ำกว่า ปี ร้อยละ 46 โดยเริ่มจากเกือบเป็น 0 ในสหพันธรัฐรัสเซียจนถึง ร้อยละ 100 ในตุรกี มีเพียงบางประเทศเท่านั้น รวมถึงเอลซัลวาดอร์ซึ่งปรับไปเป็นการให้บริการโดยภาครัฐมากขึ้น ประเทศกลุ่มลาตินอเมริกา รวมถึงโคลอมเบีย กัวเตมาลา และเปรู มีการจัดโครงการขนาดเล็กเพื่อดูแลเด็ก การจัดบริการการดูแลเด็กโดยผู้ประกอบการ ซึ่งพบได้ทั่วไปในประเทศร่ำรวยเริ่มมีขึ้นในกลุ่มประเทศยากจน แต่ความท้าทายคือ ในประเทศรายได้ต่ำและปานกลางผู้ประกอบการในระบบมีสัดส่วนเพียงร้อยละ 30 ของการจ้างงาน เท่านั้น

ผู้มีบทบาทที่ไม่ใช่ภาครัฐมีบทบาทในการจัดการศึกษาในระดับก่อนประถมศึกษามากกว่าระดับการศึกษาขั้นพื้นฐาน ในช่วงระหว่างปี ค.ศ. 2000–2019 สัดส่วนของสถานศึกษาระดับก่อนประถมศึกษาที่เป็นของเอกชนทั้งหมดเพิ่มจากร้อยละ 28.5 เป็นร้อยละ 37 และในเอเชียตะวันออกและตะวันออกเฉียงใต้มีสัดส่วนอยู่ที่ร้อยละ 55 ในประเทศจีนจากนโยบาย “การเดินด้วยขาทั้งสองข้าง” ทำให้สัดส่วนของสถาบันเอกชนเพิ่มขึ้นจากร้อยละ 31 เป็นร้อยละ 57 ในขณะที่สัดส่วนการเข้าเรียนในสถาบันเอกชนในเวียดนามลดลงจากร้อยละ 60 ในปี ค.ศ. 2003 เป็น ร้อยละ 12 ในปี ค.ศ. 2014 สัดส่วนนี้มีตั้งแต่น้อยกว่าร้อยละ 1 ในประเทศยุโรปตะวันออก รวมถึงยูเครน ไปจนถึงมากกว่าร้อยละ 95 ในแคริบเบียน (เช่นแอนติกาและบาร์บูดา) และแปซิฟิก โดยการจัดการศึกษามักเป็นรูปแบบการจัดในชุมชน (เช่นวานูอาตู) หรือเชื่อมโยงกับพันธกิจทางศาสนา (เช่นซามัว) ในแอฟริกาเหนือและเอเชียตะวันตก เช่นแอลจีเรียและอียิปต์ เป็นภูมิภาคซึ่งสัดส่วนของการเข้าเรียนในระดับก่อนประถมศึกษาในสถานศึกษาเอกชนลดลงมากที่สุด กล่าวคือลดจากร้อยละ 53 ในปี ค.ศ. 2000 เป็นร้อยละ 36 ในปี ค.ศ. 2019 ในทางตรงข้าม ระหว่างปี ค.ศ. 2000 และ ค.ศ. 2018 สัดส่วนของสถานศึกษาเอกชนในอิสราเอลพิ่มขึ้นจากร้อยละ 5 เป็นร้อยละ 36 และในคูเวตเพิ่มจากร้อยละ 26 เป็นร้อยละ 45

ค่าใช้จ่ายในการจัดการศึกษาก่อนประถมศึกษาที่ไม่ได้ดำเนินการโดยภาครัฐอาจสูงเกินไปสำหรับผู้ที่ยากจนที่สุด การสำรวจครัวเรือนแสดงให้เห็นว่าข้อมูลในเชิงบริหารได้ประเมินสัดส่วนการเข้าเรียนในสถานศึกษาที่ไม่ได้จัดโดยภาครัฐในประเทศแอฟริกาตอนใต้ทะเลทรายซาฮาราในจำนวน 6 ประเทศ จาก 7 ประเทศต่ำกว่าความเป็นจริงโดยเฉลี่ยอยู่ที่ 20 จุดร้อยละ การจัดการศึกษาโดยกลุ่มที่ไม่ใช่ภาครัฐ มักจะตอบสนองต่อความต้องการในพื้นที่เขตเมืองซึ่งมักจะมีการจัดการศึกษาอยู่แล้ว และตอบสนองครัวเรือนร่ำรวยซึ่งมีความสามารถที่จะจ่ายค่าเล่าเรียนได้ ในประเทศกานา สัดส่วนการศึกษาระดับก่อนประถมศึกษาในสถานศึกษาเอกชนของครัวเรือนที่ร่ำรวยที่สุดในแต่ละปี จะเท่ากับร้อยละ 6 และในครัวเรือนที่ยากจนที่สุด จะเท่ากับร้อยละ 17 ในเอธิโอเปียสัดส่วนนั้นเป็นร้อยละ 4 และร้อยละ 21 ตามลำดับ

การจัดการศึกษาโดยผู้จัดที่ไม่ได้อยู่ในภาครัฐ มีความท้าทายในการกำกับดูแลและระเบียบข้อบังคับ ความหลากหลายของผู้มีบทบาทในการจัดการศึกษาที่ไม่ได้อยู่ในภาครัฐ ส่งผลให้เกิดความยุ่งยากต่อการกำกับดูแล ประเทศกัมพูชามีการแยกระเบียบข้อบังคับและพระราชกฤษฎีกาสำหรับการจัดการศึกษาระดับก่อนประถมศึกษาในชุมชนเป็นการเฉพาะ การขาดกรอบระเบียบข้อบังคับสำหรับหลายภาคส่วนในศรีลังกาทำให้ขอบเขตการทำงานของหลายกระทรวง (ศึกษาธิการ สาธารณสุข และกิจการสตรีและเด็ก) และสภาจังหวัดเกิดความซ้ำซ้อน กระทรวงศึกษาธิการของรัฐในลากอส ประเทศไนจีเรียอาจตรวจสอบโรงเรียนเอกชนที่เปิดสอนในระดับก่อนประถมศึกษา กรณีโรงเรียนเหล่านั้นกำหนดค่าเล่าเรียนสูง (ร้อยละ 68) มากกว่าการเข้าไปตรวจสอบในโรงเรียนที่คิดค่าเล่าเรียนต่ำ (ร้อยละ 48) โรงเรียนชุมชนในกรุงไนโรบี ประเทศเคนยาจะถูกตรวจสอบมากกว่าโรงเรียนทางศาสนา โรงเรียนการกุศล หรือโรงเรียนที่แสวงผลกำไร

คุณภาพของผู้จัดการศึกษาที่ไม่ได้อยู่ในภาครัฐมีความแตกต่างกันอย่างมาก นักการศึกษาในภาคเอกชนในประเทศรายได้ต่ำและปานกลางหลายแห่งมีแนวโน้มที่จะเตรียมพร้อมน้อยกว่า และมีโอกาสการพัฒนาด้านวิชาชีพน้อยกว่าเพื่อนร่วมอาชีพในภาครัฐ ในประเทศกานามีครูอนุบาลเอกชนเพียงร้อยละ 8 ที่ผ่านการอบรมทางการศึกษา ในขณะที่ครูอนุบาลของรัฐมีถึงร้อยละ 75 เนื่องจากไม่ได้มีข้อกำหนดขั้นต่ำสำหรับการพัฒนาครูเอกชน การใช้ภาษาอังกฤษเป็นสื่อการสอนในโรงเรียนเอกชนระดับก่อนประถมศึกษา เช่นในประเทศบราซิล เป็นตัวอย่างของความแตกต่างระหว่างหลักสูตรตามพัฒนาการที่เหมาะสมกับความคาดหวังทั่วไปเกี่ยวกับคุณภาพการศึกษา

ประเทศรายได้ต่ำและปานกลางน้อยประเทศที่มีกระบวนการประกันคุณภาพซึ่งครอบคลุมมากกว่าการบริหาร ในประเทศจาเมกา ซึ่งมีการจัดการศึกษาดำเนินการโดยกลุ่มที่ไม่ใช่ภาครัฐ ทำให้กระทรวงศึกษาธิการกำหนดให้มีผู้ตรวจสอบซึ่งมีคุณสมบัติเหมาะสม ส่วนบุคลากรอื่นมีการลงติดตามในพื้นที่เป็นประจำทุกเดือน โดยยึดตามมาตรฐานแห่งชาติ 12 ข้อ รวมถึงเสริมสร้างการปฏิสัมพันธ์และความสัมพันธ์ระหว่างเด็ก ครู พ่อแม่ ผู้ดูแล และสมาชิกในชุมชน ประเทศฟิลิปปินส์มีการติดตามมาตรฐานและสมรรถนะแห่งชาติโดยใช้รายการตรวจสอบพัฒนาการเด็กปฐมวัยแห่งฟิลิปปินส์ ซึ่งรับรองโดยรัฐบาล

ผู้จัดการศึกษาที่ไม่ได้อยู่ในภาครัฐ มีบทบาทในการสร้างนวัตกรรมสนับสนุนการจัดการศึกษาและการดูแลเด็กปฐมวัย ในอดีตที่ผ่านมา นักการศึกษาซึ่งมีความมุ่งมั่นมีการทำงานเพื่อผลักดันวิสัยทัศน์ในการเรียนรู้โดยมีเด็กเป็นศูนย์กลาง เพิ่มเติมจากที่ดำเนินการในระบบการศึกษาของรัฐ นักวิจัยเชิงวิชาการให้ความสนใจกับประสิทธิผลในระยะยาวของโครงการการศึกษาปฐมวัย และสนับสนุนให้หน่วยงานที่เกี่ยวข้องในภาครัฐขยายโครงการเหล่านั้นมากขึ้น ผู้จัดการศึกษาที่ไม่ได้อยู่ในภาครัฐ สนับสนุนเด็กที่ไม่ได้อยู่ในระบบการศึกษาโดยทำงานกับกลุ่มมารดาในทัณฑสถานในประเทศชิลี พ่อแม่ซึ่งเป็นแรงงานยากจนในฟิลิปปินส์ และเด็กในสถานสงเคราะห์ในโรมาเนีย องค์กรต่าง ๆ อาทิ มูลนิธิเบอร์นาร์ด แวน เลียร์ (Bernard van Leer Foundation) มูลนิธิอากาข่าน (Aga Khan Foundation) และมูลนิธิสังคมเปิด (Open Society Foundations) มีการระดมการสนับสนุนการดูแลและการศึกษาปฐมวัย

การอุดมศึกษา

ประเทศต่าง ๆ เกือบทุกแห่งมีการจัดการศึกษาระดับอุดมศึกษาผ่านทั้งภาครัฐและนอกเหนือจากภาครัฐ มีนักเรียนนักศึกษาทั่วโลก จำนวนประมาณร้อยละ 33 เข้าเรียนในสถาบันการศึกษาเอกชน โดยประเทศที่มีสัดส่วนสูงที่สุดอยู่ในเอเชียกลางและใต้ และลาตินอเมริกาและแคริบเบียน การขยายตัวของการจัดการศึกษาที่ไม่ได้อยู่ในภาครัฐ เป็นการตอบสนองต่อความต้องการที่หลากหลาย สถาบันซึ่งเน้นด้านศาสนาและวัฒนธรรมมีความเชื่อมโยงกับประวัติศาสตร์และจารีตประเพณี และทำให้ความต้องการทางการศึกษา ‘ที่แตกต่างกันไป’ ประสบผลสำเร็จได้ สถาบันสำหรับชนชั้นอภิสิทธิเกิดขึ้นเพื่อตอบสนองความต้องการทางการศึกษา ‘ที่ดีกว่า’ ซึ่งส่วนใหญ่จะเป็นผู้มีฐานะร่ำรวย และท้ายที่สุด สถาบันการศึกษาขนาดเล็กที่ไม่อิงแนวคิดใด ๆ สามารถตอบสนองความต้องการทางการอุดมศึกษา ‘มากขึ้น’ โดยเฉพาะในบริบทที่ภาครัฐมีงบประมาณจำกัด

สถาบันที่ไม่ใช่ของรัฐมีนัยเกี่ยวกับคุณภาพของระบบ สถาบันการศึกษาขนาดเล็กซึ่งมีการเก็บค่าเล่าเรียนมักเปิดสอนน้อยสาขา ทั้งนี้ ส่วนใหญ่จะเปิดสอนในสาขาด้านอาชีพ วิทยาลัยเอกชนในประเทศอินเดียประมาณร้อยละ 40 เปิดสอนเพียงสาขาเดียว ซึ่งมักจะเป็นสาขาการศึกษา บุคลากรสายวิชาการของสถาบันที่ไม่ใช่ของรัฐมักไม่ได้ทำงานเต็มเวลา เช่นในประเทศเซเนกัล สถาบันเหล่านี้ จำนวนน้อยกว่าร้อยละ 20 มักใช้อาจารย์ผู้สอนจากสถาบันของรัฐซึ่งมารับงานเพิ่มเติม ในประเทศมาเลเซีย การรับงานเสริมเช่นนี้อาจสูงถึงร้อยละ 80 ของบุคลากรทั้งหมดในสถาบันที่ไม่ใช่ของภาครัฐขนาดเล็กและจัดตั้งขึ้นใหม่ การมุ่งแสวงผลกำไรก่อให้เกิดความท้าทายด้านคุณภาพมากขึ้น ซึ่งทำให้เกิดการกระจุกตัวในตลาด และส่งผลให้การจัดการศึกษามุ่งให้ความสำคัญกับผลตอบแทนมากกว่าการพัฒนาเชิงวิชาการ

การจัดการศึกษาจากกลุ่มที่ไม่ได้อยู่ในภาครัฐทำให้เกิดความกังวลเรื่องความเสมอภาค ในกลุ่มประเทศรายได้ปานกลางระดับสูง การที่มีอัตราการเข้าเรียนในสถานศึกษาที่ไม่ได้จัดโดยภาครัฐมากขึ้น จะทำให้เกิดความไม่เสมอภาค ในประเทศอุรักวัย มีนักเรียน นักศึกษาเข้าเรียนในสถานศึกษาที่ไม่ได้จัดโดยภาครัฐ ที่มาจากครัวเรือนที่ร่ำรวยที่สุด ร้อยละ 75 ทั้งนี้เมื่อนักเรียนนักศึกษากลุ่มดังกล่าวเข้าเรียนในสถานศึกษาของรัฐน้อยกว่าร้อยละ 40 อย่างไรก็ตาม สถาบันที่ไม่ใช่ของรัฐยังคงสามารถช่วยกลุ่มเสี่ยงที่เข้าไม่ถึงการจัดการศึกษาได้ ประเทศซาอุดีอาระเบีย ดำเนินการขยายโอกาสการเข้าถึงการศึกษาให้สตรีโดยการจัดหลักสูตรเฉพาะสำหรับสตรีเท่านั้น ประเทศมาเลเซียให้โอกาสในการเข้าถึงการศึกษากับกลุ่มชาติพันธุ์เชื้อสายจีนและอินเดีย ที่ไม่สามารถเข้าศึกษาในสถานศึกษาของรัฐได้ เนื่องจากเกินโควต้าที่กำหนดไว้ อย่างไรก็ตามการจัดการศึกษาในลักษณะดังกล่าวทำให้เกิดความเสี่ยงต่อความแตกแยกทางสังคม

กรอบระเบียบข้อบังคับมักจะสะท้อนมุมมองของรัฐบาลต่อผู้จัดการศึกษาที่ไม่ได้อยู่ในภาครัฐ ระเบียบข้อบังคับที่เข้มงวดสัมพันธ์ผสมผสานกับความไม่ไว้วางใจ หากรัฐบาลมีมุมมองที่ดีต่อผู้จัดการศึกษาที่ไม่ได้อยู่ในภาครัฐ ก็จะเอื้อตามมุมมองเรื่องการรับรองคุณวุฒิ การติดตาม หรือแม้กระทั่งการระดมทุนจากภาครัฐ บางประเทศใช้กรอบข้อบังคับที่เข้มงวดกับสถานศึกษาที่มุ่งแสวงผลกำไรมากกว่า และอาจทำให้เป็นสถานศึกษาที่จัดตั้งขึ้นไม่ถูกต้องได้ ตัวอย่างเช่นในประเทศอาร์เจนตินาและชิลี หรือกลายเป็นประสบปัญหาเรื่องงบประมาณ เช่น ในฟิลิปปินส์ ที่มีการจำกัดผลตอบแทนในการลงทุนที่ร้อยละ 10 โดยทั่วไปแล้วกลไกการประกันคุณภาพช่วยให้ประเทศต่าง ๆ ปิดสถานศึกษาที่ประกอบธุรกิจในลักษณะที่หลอกลวง หรือจัดการศึกษาที่ไม่มีคุณภาพ ในปี ค.ศ. 2017 คณะกรรมการอุดมศึกษาของประเทศปากีสถานประกาศรายชื่อสถานศึกษาที่ดำเนินการผิดกฎหมาย จำนวน 153 แห่ง แต่ทรัพยากรที่จะนำไปใช้ในการรับรองวุฒิการศึกษาและการติดตามสถานศึกษาที่ไม่ได้จัดโดยภาครัฐมีไม่เพียงพอที่จะดำเนินการได้

ระเบียบข้อบังคับที่ส่งเสริมเรื่องความเสมอภาคจะมีน้อยกว่ากฎข้อบังคับเรื่องการบริหาร การกำหนดโควต้าหรือเกณฑ์การรับนักเรียน นักศึกษาเป็นกรณีพิเศษที่กำหนดเพื่อขยายโอกาสการเข้าถึงอุดมศึกษาให้กับกลุ่มด้อยโอกาสมักจะไม่ได้ครอบคลุมถึงผู้จัดการการศึกษาที่ไม่ใช่จากภาครัฐเสมอไป กรณีที่ครอบคลุมถึงสถานศึกษาที่ไม่ใช่ของรัฐ เช่น ในประเทศอินเดีย ก็จะมีผลกับสถานศึกษาที่รับงบประมาณจากรัฐเท่านั้น แต่ก็มีกรณียกเว้น เช่นการกำหนดให้สถานศึกษาที่ไม่ใช่ของรัฐจัดสรรเงินช่วยเหลือหรือทุนการศึกษาให้นักเรียนนักศึกษาบางคน เช่น ในโบลิเวียและเอกวาดอร์ และ กรณีในอาเซอร์ไบจานและเคนยา มีการกำหนดให้จำกัดค่าเล่าเรียน

รูปแบบการจัดหางบประมาณของสถานศึกษาที่ไม่ใช่ของรัฐมีนัยสำคัญต่อคุณภาพและความเสมอภาค สถานศึกษาที่ไม่ใช่ของรัฐ โดยเฉพาะที่มีขนาดเล็กและไม่ใช่สำหรับชนชั้นอภิสิทธิ ต้องอาศัยค่าเล่าเรียนในการดำเนินการเป็นหลัก แต่ประเทศต่าง ๆ ส่วนใหญ่รัฐบาลก็ช่วยสนับสนุนด้านงบประมาณให้กับสถานศึกษาที่ไม่ใช่ของภาครัฐ ในประเทศอินโดนีเซีย บุคลากรด้านวิชาการบางคนได้รับเงินอุดหนุนในฐานะข้าราชการ และในประเทศไทยมีงบประมาณพิเศษสนับสนุนให้สถานศึกษาที่ไม่ใช่ของรัฐ การที่สถานศึกษาที่ไม่ใช่ของรัฐได้รับงบประมาณสนับสนุนจากภาครัฐสามารถช่วยให้การจัดการศึกษาที่ไม่ได้จัดโดยภาครัฐได้รับการพัฒนา ด้วยการส่งเสริมข้อริเริ่มในงานวิจัย หรืออาจมีเงื่อนไขในการผลักดันให้สถานศึกษาเหล่านี้บรรลุมาตรฐานด้านคุณภาพหรือความเสมอภาค

เมื่อครัวเรือนต้องรับผิดชอบค่าใช้จ่ายในการอุดมศึกษาในอัตราที่สูง จึงมีความจำเป็นที่จะต้องมีการสนับสนุนการจัดการศึกษาทั้งจากภาครัฐและจากกลุ่มที่ไม่ใช่ภาครัฐมากขึ้น รัฐบาลอาจเสนอให้มีเงินอุดหนุนค่าเล่าเรียนสำหรับสถานศึกษาที่ไม่ใช่ภาครัฐ เช่นในประเทศบราซิลและชิลี หรืออุดหนุนโครงการเงินกู้ยืมเพื่อการศึกษา ซึ่งให้กับนักเรียน นักศึกษาระดับอุดมศึกษาทุกคนในประเทศต่าง ๆ กว่า 70 แห่ง ผู้จัดการศึกษาที่ไม่ใช่ภาครัฐสามารถช่วยเหลือครอบครัวต่าง ๆ ได้ ด้วยการให้ทุนการศึกษาผ่านบริษัท มูลนิธิ เอ็นจีโอ และผู้บริจาค และโดยการให้เงินกู้ยืมเพื่อการศึกษาหรือข้อตกลงการแบ่งปันรายได้

ผู้จัดการศึกษาที่ไม่ได้อยู่ในภาครัฐสามารถช่วยสนับสนุนงบประมาณให้กับสถานศึกษาได้มากกว่าค่าเล่าเรียน กลไกทั่วไป คือการมีส่วนร่วมในกิจกรรมทางการตลาด เช่น การให้เช่าที่ดิน การทำการตลาดสินค้าและบริการ และการเพิ่มทุนผ่านเงินกู้และพันธบัตร ในช่วงกลางปี ค.ศ. 2020 มีการออกพันธบัตรโดยมหาวิทยาลัยทั่วโลกมีมูลค่าถึง 14.4 พันล้านเหรียญสหรัฐ ซึ่งเป็นจำนวนมากกว่าสองเท่าของปี ค.ศ. 2019 ผู้ให้ทุนและผู้บริจาคเป็นแหล่งรายได้นอกเหนือจากค่าเล่าเรียนที่สำคัญของสถานศึกษา โดยถือว่ามากกว่าครึ่งของจำนวนที่สถาบันอุดมศึกษาจัดหาได้ในสหรัฐอเมริกาเมื่อปี ค.ศ. 2020

ผู้มีบทบาทที่ไม่ได้อยู่ในภาครัฐมีอิทธิพลต่อการอุดมศึกษาได้หลายช่องทาง กลไกบางประการเช่นความร่วมมือด้านการวิจัย การล็อบบี้ การปฏิรูปการกำกับดูแลให้เป็นเชิงธุรกิจ และการสนับสนุนผลักดันช่วยทำให้ภาคการศึกษามีความโปร่งใสและเข้มแข็งขึ้น กลไกอื่น ๆ เช่นการที่สถาบันที่แสวงหากำไรบริจาคเงินจำนวนมากให้กับนักการเมือง (เช่นในประเทศบราซิลและสหรัฐอเมริกา) อาจนำไปสู่การโน้มน้าวที่ไม่เหมาะสมต่อการออกนโยบายและบ่อนทำลายความเป็นอิสระของสถาบันการศึกษาได้

การศึกษาด้านเทคนิค อาชีวศึกษา และการศึกษาผู้ใหญ่

ผู้มีบทบาทที่ไม่ได้อยู่ในภาครัฐช่วยส่งเสริมการขยายตัวของการศึกษาด้านเทคนิคและอาชีวศึกษา ในปี ค.ศ. 2019 ทั่วโลก มีจำนวนนักเรียนนักศึกษาระดับหลังมัธยมศึกษาแต่ไม่ถึงระดับอุดมศึกษาร้อยละ 38.5 เลือกเรียนในสถานศึกษาเอกชน ในประเทศสมาชิก OECD มีจำนวนนักเรียนนักศึกษาในหลักสูตรอาชีวศึกษาระดับอุดมศึกษาระยะสั้นจำนวนร้อยละ 44 เข้าเรียนในสถานศึกษาเอกชน ความร่วมมือกับผู้มีบทบาทที่ไม่ได้อยู่ในภาครัฐมีจุดประสงค์เพื่อทำให้ระบบการศึกษาและการอบรมด้านเทคนิคและอาชีวศึกษาตอบสนองต่อความต้องการของตลาดแรงงาน และกระตุ้นศักยภาพและทรัพยากร แม้ในประเทศที่มีระบบการศึกษาและการอบรมด้านเทคนิคและอาชีวศึกษาของภาครัฐรวมเข้าด้วย ในบริบทอื่น ๆ ผู้มีบทบาทที่ไม่ได้อยู่ในภาครัฐส่งเสริมการจัดการศึกษาด้านการอาชีวศึกษาโดยผ่านการจัดซื้อจัดจ้างแบบดั้งเดิม ข้อริเริ่มการฝึกอบรมที่เป็นอิสระ และความร่วมมือระหว่างภาครัฐและเอกชนซึ่งมักจะมีรัฐเป็นผู้ประสานงาน ผู้มีบทบาทที่ไม่ได้อยู่ในภาครัฐในประเทศยากจนทำให้กลุ่มด้อยโอกาสเข้าถึงการศึกษาและการอบรมด้านเทคนิคและอาชีวศึกษาอย่างเสมอภาคมากขึ้น

นายจ้างมีส่วนร่วมในการฝึกปฏิบัติงานทั้งแบบเป็นทางการและไม่เป็นทางการ การสำรวจการเข้าสู่ตลาดแรงงาน (School-to-Work Transition Survey) ขององค์การแรงงานระหว่างประเทศพบว่าผู้เข้าร่วมการสำรวจ อายุ 15–35 ปี ในประเทศต่าง ๆ จำนวน 33 ประเทศ มีจำนวนน้อยกว่าหนึ่งในห้า ที่มีการฝึกปฏิบัติงานอย่างน้อยหนึ่งครั้งผสมผสานในการศึกษา การที่ประเทศรายได้ต่ำมีการเข้าร่วมน้อยอาจเนื่องมาจากตลาดแรงงานและระบบการฝึกอบรมไม่เป็นทางการ ทั้งนี้ หากไม่มีการกำหนดไว้ให้ชัดเจน อาจทำให้ไม่มีแรงจูงใจในการฝึกปฏิบัติงานได้ หน่วยงานที่เป็นตัวกลางในการจัดการฝึกปฏิบัติงานอาจช่วยอำนวยความสะดวกในการเจรจากับผู้ว่าจ้างงาน การปรับปรุงการเรียนและสามารถจับคู่ที่เหมาะสมให้ได้ โดยเฉพาะในประเทศที่ไม่นิยมการฝึกปฏิบัติงานระหว่างเรียน

การพัฒนาทักษะอย่างต่อเนื่องมักจะเป็นการดำเนินการโดยผู้ประกอบการภาคเอกชน ในขณะที่ระบบการศึกษาและการอบรมด้านเทคนิคและอาชีวศึกษาในระบบมักเน้นอาชีพที่เสี่ยงที่จะถูกแทนที่ด้วยเครื่องจักร การพัฒนาทักษะและการฟื้นฟูทักษะมักจะเป็นรูปแบบใหม่ ๆ การอบรมนอกระบบและการพัฒนาที่ผู้ประกอบการจัดให้มีอยู่แพร่หลาย มักจะเป็นไปตามขนาดของบริษัท ผลจากการประเมินทักษะของธนาคารโลกชี้ให้เห็นว่าผู้ประกอบการพึงพอใจการฝึกปฏิบัติงานในการทำงานจริงมากกว่าการฝึกปฏิบัติที่จัดขึ้นในระบบการศึกษาของภาครัฐและเอกชน

การกำกับดูแลในระบบการพัฒนาทักษะแบบมีส่วนร่วมมีความท้าทาย ระบบการศึกษาและการอบรมด้านเทคนิคและอาชีวศึกษายังคงเป็นแบบรวมศูนย์เป็นส่วนใหญ่ ในประเทศต่าง ๆ มากกว่า 150 แห่ง จะมีการกำหนดกรอบคุณวุฒิแห่งชาติเพื่อกำกับดูแลการศึกษา และการอบรมด้านเทคนิคและอาชีวศึกษา เพื่อให้เกิดการมีส่วนร่วมมากขึ้น และสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ ถึงแม้ว่าการปรับปรุงความโปร่งใสและความเกี่ยวเนื่องของทักษะจะยังคงเป็นเรื่องจำเป็นที่หน่วยงานภาครัฐต้องให้ความสำคัญ กลไกการประกันคุณภาพที่นำมาใช้เพียงบางส่วนจะกระทบต่อประสิทธิภาพของระบบการศึกษาและการอบรมด้านเทคนิคและอาชีวศึกษา ความร่วมมือระหว่างภาคเอกชนและภาคการศึกษามักจะเน้นไปที่การกำหนดทักษะมากกว่าการพัฒนาหลักสูตร ระบบการกำหนดทักษะที่จะทำให้การเผชิญกับการเปลี่ยนแปลงทางเศรษฐกิจได้ดี คือระบบไตรภาคี โดยการนำภาคสังคมและเศรษฐกิจเข้ามามีส่วนร่วม

การจัดตั้งความร่วมมือระหว่างภาครัฐและเอกชนที่มุ่งฐานความรู้ โดยผ่านสภาทักษะของวิชาชีพต่าง ๆ จะทำให้เกิดความเข้าใจความต้องการของตลาดแรงงานมากขึ้น

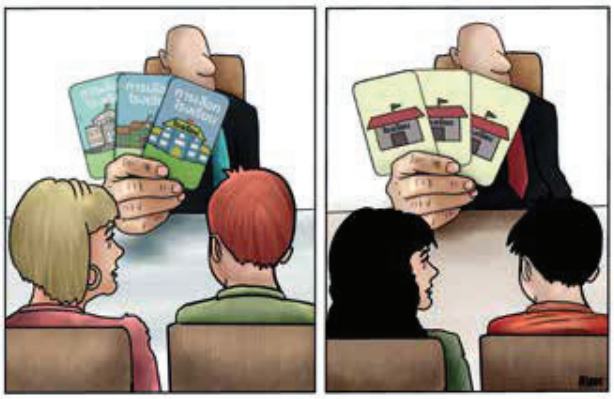
ระบบการพัฒนาทักษะขึ้นอยู่กับงบประมาณของภาครัฐและนอกภาครัฐ นอกจากงบประมาณจะได้มาจากการจัดสรรโดยรัฐบาลแล้ว ระบบการศึกษาและการอบรมด้านเทคนิคและอาชีวศึกษายังสามารถจัดหางบประมาณได้จากรูปแบบอื่น ๆ เช่น จากการหักรายได้ในการจัดหลักสูตรอบรม หรืองบประมาณที่ได้มาจากบริษัทต่าง ๆ ผู้มีบทบาททางการศึกษาที่ไม่ได้อยู่ในภาครัฐยังสามารถเข้าร่วมการประมูลต่าง ๆ ได้ แต่ไม่สามารถคาดเดาผลลัพธ์ได้ ผู้ประกอบการจะได้รับแรงจูงใจในการจัดหลักสูตรอบรมด้วยการยกเว้นภาษี อย่างไรก็ตามบริษัทต่าง ๆ ยังคงลงทุนในการฝึกอบรมน้อย เพราะสิ่งจูงใจในการลงทุนน้อยกว่าสิ่งจูงใจที่จะได้รับจากการนำทักษะที่สอดคล้องกับตลาดแรงงานมาใช้โดยตรง รัฐบาลส่งเสริมแรงจูงใจให้กับปัจเจกบุคคลด้วยการให้งบประมาณสำหรับการอบรมทั้งทางตรงและทางอ้อม โดยผ่านบัญชีหรือการลงทะเบียนเรียนรายปัจเจกบุคคล

องค์กรที่ไม่ใช่ภาครัฐและองค์กรชุมชนมีบทบาทสำคัญในการจัดการศึกษาสำหรับผู้ใหญ่ องค์กรพัฒนาเอกชนและภาคประสังคมช่วยจัดโครงการรู้หนังสือหรือกิจกรรมในลักษณะดังกล่าว เพื่อให้ผู้ใหญ่กลุ่มเปราะบางที่หลุดจากระบบการศึกษาที่ศูนย์การเรียนรู้ชุมชน บางครั้ง รัฐบาลอาศัยองค์กรเหล่านี้ในการดำเนินโครงการการรู้หนังสือของผู้ใหญ่ระดับชาติ และโครงการอื่น ๆ ที่ให้โอกาสในการเข้าเรียนเพิ่มเติม ในบางบริบท องค์กรเหล่านี้แสดงความท้าทายในการจัดการศึกษาผู้ใหญ่ของรัฐ โดยเฉพาะในกลุ่มประเทศลาตินอเมริกา มีตัวอย่างคือ ด้วยการสนับสนุนการใช้ภาษาไม่ใช่ภาษาหลักในการรู้หนังสือของผู้ใหญ่ หรือบางครั้งเกิดจากอิทธิพลของผู้ให้ทุน อย่างไรก็ตาม การเข้ามามีส่วนร่วมในการพัฒนานโยบายของรัฐยังมีอยู่อย่างจำกัด ถึงแม้ว่ายุทธศาสตร์การกระจายอำนาจและการจัดจ้างบุคคลภายนอกอย่างยุติธรรมในแอฟริกาตะวันตกและกลาง ซึ่งมีรัฐเป็นผู้กำกับดูแลและกระจายทรัพยากร และให้ผู้ที่ไม่ใช่ภาครัฐดำเนินการจัดการศึกษาจะประสบผลสำเร็จก็ตาม

ภาคเอกชนขยายบทบาทในการจัดการศึกษาผู้ใหญ่ โดยเฉพาะการเรียนภาษา บริษัทเอกชนอาจมีส่วนร่วมในการจัดการศึกษาผู้ใหญ่ ผ่านการพัฒนาชุมชน ซึ่งมักจะเป็นส่วนหนึ่งของข้อริเริ่มการมีส่วนรับผิดชอบต่อสังคมขององค์กร หรือการจัดเตรียมเรื่องเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร

การเรียนภาษาและการประเมินที่มีความจำเป็นในบริบทปัจจุบัน ทำให้บริษัทที่แสวงหาผลกำไรให้ความสนใจเรื่องภาษามากขึ้น ในประเทศอาร์เจนตินาและเปรู ประมาณร้อยละ 40 ของผู้เรียนภาษาอังกฤษศึกษาอยู่ในสถาบันสอนภาษาเอกชน การเรียนภาษาผ่านโทรศัพท์มือถือก็กำลังได้รับความนิยมในปัจจุบัน แต่ยังคงไม่สามารถหาข้อสรุปเกี่ยวกับเรื่องนี้ได้ชัดเจน

ข้อเสนอแนะ

นอกจากการแบ่งเป็นภาครัฐและภาคเอกชน ที่เห็นได้ง่ายที่สุดแล้ว โรงเรียนที่ไม่ได้จัดโดยภาครัฐยังคงมีความหลากหลาย ยิ่งไปกว่านั้นบทบาทของผู้จัดการศึกษาที่ไม่ได้อยู่ในภาครัฐยังขยายไปมากกว่าเพียงการจัดการศึกษาเท่านั้น แต่ยังมีการดำเนินกิจกรรมต่าง ๆ ในการศึกษาระดับต่าง ๆ ตลอดจนผ่านช่องทางที่หลากหลาย คำถามสำหรับผู้กำหนดนโยบายจึงไม่ใช่เพียงแค่ว่าผู้จัดการศึกษาที่ไม่ได้อยู่ในภาครัฐบรรลุมาตรฐานเชิงคุณภาพเท่านั้น แต่ยังรวมถึงว่าผู้จัดการศึกษาที่ไม่ได้อยู่ในภาครัฐจะสามารถช่วยส่งเสริมความเสมอภาคและความครอบคลุมทางการศึกษาได้อย่างไร

ภารกิจของรัฐบาลเพื่อปกป้องและส่งเสริมสิทธิทางการศึกษา มีแนวทางเชิงยุทธศาสตร์ที่เกี่ยวข้อง 2 ประการ คือการจัดหางบประมาณและการจัดการศึกษาในปี ค.ศ. 2015 รัฐบาลประเทศต่าง ๆ ให้คำมั่นว่าเด็กทุกคนควรเข้าถึงการศึกษาก่อนประถมศึกษาจำนวนหนึ่งปี และประถมและมัธยมศึกษาจำนวน 12 ปี โดยภาครัฐจัดให้โดยไม่เสียค่าใช้จ่าย อย่างไรก็ตาม หนึ่งในสามของประเทศทั้งหมดจัดสรรงบประมาณน้อยกว่าร้อยละ 4 ของจีดีพี และน้อยกว่าร้อยละ 15 ของค่าใช้จ่ายด้านการศึกษารวมของภาครัฐ จึงไม่สามารถทำให้พันธกิจบรรลุผลสำเร็จได้ เพราะมีงบประมาณไม่เพียงพอต่อความต้องการ ประการที่สอง รัฐบาลต่าง ๆ ต้องตัดสินใจว่าจะมีบทบาทในการจัดการศึกษาและบริหารจัดการการศึกษาเพียงใด มุมมองของรัฐบาลต่อการเลือกโรงเรียนและต่อผู้จัดการศึกษาที่ไม่ใช่ภาครัฐมีความแตกต่างกันในแต่ละประเทศ

ผู้จัดการศึกษาที่ไม่ได้อยู่ในภาครัฐจำนวนมากมีบทบาทโดดเด่นในด้านต่าง ๆ ทางการศึกษา ภาคธุรกิจจะเป็นผู้ตัดสินใจเลือกว่าการศึกษาเป็นกิจกรรมที่ให้ผลกำไรหรือไม่ และจะทำการตลาดในสินค้าและบริการของตนอย่างไร รวมทั้งจะต้องตอบคำถามใคร เช่นผู้ถือหุ้น หรือบุคคลอื่น ๆ องค์กรพัฒนาเอกชนและภาคประชาสังคม จะเป็นผู้จัดลำดับความสำคัญ และตัดสินใจว่าจะดำเนินการอย่างไร เช่น เลือกที่จะดำเนินการเองหรือผลักดันให้รัฐเป็นผู้ดำเนินการ มูลนิธิต่าง ๆ มีส่วนในการกำหนดความสำคัญเช่นกัน รวมทั้งเลือกว่าจะโน้มน้าวสังคมและจะทำงานกับภาครัฐอย่างใกล้ชิดอย่างไร ครูและองค์กรครูสามารถเลือกดำเนินการได้ โดยอาจเสริมสร้างหรือทำลายความเชื่อมั่นในระบบการศึกษาของรัฐได้

สิ่งที่รายงานฉบับนี้ตั้งคำถามว่าใครเป็นผู้เลือก ใครเป็นผู้สูญเสีย เป็นการเชิญชวนให้ผู้กำหนดนโยบายตั้งคำถามถึงความสัมพันธ์กับผู้จัดการศึกษาที่ไม่ได้อยู่ในภาครัฐ ในการเลือกระหว่างเสรีภาพการเลือกกับความเสมอภาค ระหว่างการส่งเสริมความคิดริเริ่ม (เช่นการปรับปรุงคุณภาพเรื่องใดเรื่องหนึ่ง) กับการกำหนดมาตรฐาน (เช่นการปรับปรุงคุณภาพเพื่อผู้เรียนทุกคน) ระหว่างกลุ่มประชากรซึ่งมีวิธีการและความต้องการที่แตกต่าง ระหว่างพันธกิจเร่งด่วน (เช่นการศึกษา 12 ปีโดยไม่เสียค่าใช้จ่ายตามเป้าหมายการพัฒนาอย่างยั่งยืน เป้าหมายที่ 4) และสิ่งอื่น ๆ ซึ่งจะต้องตระหนักถึงเช่นเดียวกัน (เช่นการศึกษาระดับหลังมัธยมศึกษา) และระหว่างภาคการศึกษากับภาคสังคมอื่น ๆ

จากแนวคิดเหล่านี้ จึงมีข้อเสนอแนะเพื่อช่วย #กำหนดกฎระเบียบที่ถูกต้องที่สร้างหลักประกันว่าจะมีการปกป้องความเสมอภาคทางการศึกษา ทั้งในมิติงบประมาณ คุณภาพ การกำกับดูแล นวัตกรรม และการกำหนดนโยบาย โดยมุ่งที่จะส่งเสริมให้ผู้จัดการศึกษาที่ไม่ได้อยู่ในภาครัฐมีส่วนร่วมในการจัดการศึกษาที่มีคุณภาพโดยไม่ทำให้ขาดความเท่าเทียม การส่งเสริมเรื่องนี้อาจทำให้รัฐบาลหันมาตั้งใจแก้ไขปัญหาเรื่องคุณภาพและความไม่เท่าเทียมทางการศึกษา ในเบื้องต้นข้อเสนอแนะนี้มุ่งเสนอให้ภาครัฐซึ่งจำเป็นต้องตอบคำถามประเด็นความเท่าเทียมและความครอบคลุม ทั้ง 5 ข้อให้ชัดเจน อย่างไรก็ตาม ข้อเสนอแนะเหล่านี้ยังสามารถเสนอให้กับผู้จัดการศึกษาทุกกลุ่มได้เพื่อเป็นเครื่องมือให้บรรลุเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนเป้าหมายที่ 4 ดังนั้นข้อเสนอแนะดังกล่าวจึงเรียกร้องให้ผู้จัดการศึกษาทั้งจากภาครัฐและไม่ใช่จากภาครัฐให้ปฏิบัติหน้าที่ #ให้ถูกต้องตามกฎระเบียบ

1. การจัดสรรงบประมาณทางการศึกษาเอื้อประโยชน์ให้ผู้เรียนบางคนและและกีดกันผู้อื่นหรือไม่

เพื่อให้พันธกิจการจัดศึกษาก่อนประถมศึกษา 1 ปี และการศึกษาระดับประถมและมัธยมศึกษา 12 ปี ฟรี บรรลุผล แต่การจัดสรรงบประมาณจากรัฐไม่ได้หมายถึงการจัดการศึกษาโดยรัฐหากสามารถรับประกันความเสมอภาคได้

รัฐบาลควรจัดการศึกษาที่มีคุณภาพให้ตั้งแต่เริ่มเข้าเรียนโดยไม่มีค่าใช้จ่าย รัฐบาลต้องสร้างหลักประกันว่าแต่ละครอบครัวจะไม่ต้องเสียค่าใช้จ่ายสำหรับเรื่องการศึกษา ซึ่งแต่ละประเทศมีพันธะสัญญาที่จะต้องจัดการศึกษาให้โดยไม่มีค่าใช้จ่าย

รัฐบาลต้องติดตามการใช้จ่ายในเรื่องการศึกษาของแต่ละครอบครัวโดยใช้แบบสำรวจรายรับและรายจ่ายของครัวเรือน ซึ่งโดยทั่วไป รัฐมักจะไม่ใส่ใจดูค่าใช้จ่ายที่ก่อให้เกิดความไม่เท่าเทียมกัน ซึ่งมักจะไม่ค่อยมีการบันทึกไว้

ผู้จัดการศึกษา ไม่ว่าจะเป็นภาครัฐและไม่ใช่ภาครัฐทุกราย ต้องกำหนดเงื่อนไขแบบเดียวกันให้กับนักเรียน ข้อผูกมัดที่รัฐจะต้องจัดสรรงบประมาณเพื่อการศึกษา ไม่จำเป็นต้องให้รัฐเป็นผู้จัดทั้งหมด แต่สถาบันการศึกษาทุกแห่งต้องได้รับการปฏิบัติในฐานะที่เป็นส่วนหนึ่งของระบบที่มีกฎเกณฑ์พื้นฐานการสนับสนุนด้านการเงิน และกลไกการกำกับดูแลเหมือนกันหมด

ความหลากหลายในการจัดการศึกษาควรเป็นไปเพื่อให้เกิดความเสมอภาค การทำสัญญาจ้างบุคคลภายนอกมาเพื่อบริหารจัดการโรงเรียนของรัฐ การอุดหนุนงบประมาณให้โรงเรียนเอกชนดำเนินการ หรือการจัดสรรงบประมาณให้เงินแต่ละครอบครัวเพื่อให้นักเรียน นักศึกษาเลือกเข้าเรียนในโรงเรียนที่ต้องการ อาจเอื้อประโยชน์ให้กับผู้เรียนซึ่งมีฐานะร่ำรวย

โรงเรียนไม่ควรคัดเลือกนักเรียน ประเทศต่าง ๆ มีพันธะสัญญาที่จะต้องไม่เลือกปฏิบัติทางการศึกษา และจะต้องนำหลักการดังกล่าวบรรจุไว้ในนโยบายการรับนักเรียน นอกจากนั้น สิทธิในการเลือกโรงเรียน ของครอบครัวและนักเรียน นักศึกษา จะต้องไม่ทำให้เกิดความไม่เสมอภาค

ผู้จัดการศึกษาที่ไม่ได้อยู่ในภาครัฐซึ่งได้รับงบประมาณสนับสนุนจากรัฐไม่ควรคิดค่าใช้จ่ายใด ๆ ในขณะที่ทุกประเทศตั้งเป้าหมายเพื่อให้หลักประกันว่าการศึกษาระดับก่อนประถม ประถม และมัธยมศึกษาเป็นการศึกษาที่ไม่มีค่าใช้จ่าย แต่ในความเป็นจริง หลายประเทศยังไม่สามารถบรรลุเป้าหมายนี้ได้ แม้กระทั่งสถาบันการศึกษาเอกชนซึ่งได้รับงบประมาณจากภาครัฐยังคิดค่าใช้จ่าย

การจัดการศึกษาเพื่อแสวงหาผลกำไร จะไม่สอดคล้องกับพันธกิจการสร้างหลักประกันการศึกษาระดับก่อนประถม ประถม และมัธยมศึกษา โดยไม่มีค่าใช้จ่าย การกำหนดระเบียบข้อบังคับหรือการห้ามแสวงหาผลกำไรอาจนำมาใช้เพื่อแก้ไขนโยบายการเลือกโรงเรียน ซึ่งจะเกิดความไม่เท่าเทียมมากขึ้น

2. ผู้เรียนทุกคนได้รับการศึกษาที่มีคุณภาพตามสิทธิหรือไม่ หรือมีบางคนไม่ได้รับตามที่คาดหวัง

กำหนดมาตรฐานคุณภาพการศึกษาสำหรับสถาบันการศึกษาทั้งของภาครัฐและที่ไม่ได้อยู่ในภาครัฐทุกแห่ง

รัฐจำเป็นต้องกำหนดมาตรฐานคุณภาพการศึกษาสำหรับสถาบันการศึกษาทุกแห่ง มาตรฐานคุณภาพจะต้องครอบคลุมทั้งปัจจัยนำเข้าและผลลัพธ์ เพื่อคุ้มครองผู้ขาดโอกาสมากที่สุด มาตรฐานดังกล่าวควรรวมถึงเรื่องความปลอดภัยและความครอบคลุม และสามารถบอกความเป็นไปของโรงเรียนและช่วยพัฒนาโรงเรียนได้ ควรมีการประเมินผลสำเร็จของโรงเรียนแต่ละแห่งทั้งของรัฐและที่ไม่ใช่ของภาครัฐ และรายงานสู่สาธารณะ

ครูในโรงเรียนทุกแห่งควรได้รับคุณค่าในการเป็นผู้เชี่ยวชาญในวิชาชีพ ผู้จัดหลักสูตรการพัฒนาให้ครูจะต้องไม่ทำให้เกิดความแตกต่างในเรื่องคุณวุฒิครูและโอกาสในการพัฒนาวิชาชีพ การที่ตลาดแรงงานครูมีความแตกต่าง และมีความไม่เท่าเทียมเกิดขึ้นในเรื่องเงินเดือนครูและเงื่อนไขต่าง ๆ ถือเป็นสัญญาณที่ชัดเจนในการบ่งบอกความผิดปกติของระบบการศึกษา รัฐบาลต้องค่อย ๆ หาหนทางแก้ไขต้นตอของความไม่สมดุลดังกล่าว

ต้องมีการกำหนดกลไกการประกันคุณภาพเพื่อติดตามและบังคับใช้มาตรฐานการศึกษา รัฐต้องกำกับดูแลด้วยการตรวจสอบโรงเรียน การประเมินผล และการประเมินการเรียนรู้ ตามปกติ โดยไม่ต้องคำนึงว่าใครเป็นผู้จัดการศึกษา ทั้งนี้จะต้องคำนึงถึงความสามารถของภาครัฐในการดำเนินการด้วย

ประเทศต่าง ๆ กำหนดให้มีกระบวนการประกันคุณภาพการศึกษาด้านเทคนิคอาชีวศึกษา และอุดมศึกษาที่เข้มแข็ง เมื่อรัฐสนับสนุนงบประมาณให้กับปัจเจกบุคคลหรือทำสัญญากับบริษัทเพื่อให้จัดการฝึกอบรมแล้ว รัฐจะต้องคุ้มครองผู้ที่ด้อยโอกาสที่อาจเสี่ยงต่อการถูกหลอกลวง มหาวิทยาลัยที่มุ่งแสวงหาผลกำไรจะถูกตรวจสอบอย่างละเอียดเรื่องความไม่มีคุณภาพในการจัดการศึกษา และการปฏิบัติต่าง ๆ ที่ไม่เป็นไปตามกฎข้อบังคับ

รัฐต้องป้องกันไม่ให้การกวดวิชาของภาคเอกชนส่งผลเสียต่อคุณภาพและความเสมอภาคของระบบการศึกษา ซึ่งทำได้หลายประการ เช่น การกำหนดข้อบังคับในการออกใบอนุญาตของผู้สอน การลงทะเบียนทางออนไลน์เพื่อการกำกับดูแล การระงับหรือการให้งดดำเนินการอาจเป็นทางเลือกหนึ่ง แต่อาจนำไปสู่ตลาดนอกระบบ ความสำคัญลำดับต้นคือการแก้ไขปัญหาที่ต้นตอ เช่น เงินเดือนครูต่ำ และการให้ความสำคัญกับการสอบปลายภาค

3. ระเบียบข้อบังคับต่าง ๆ มีผลบังคับใช้และปฏิบัติได้ หรือผลที่ตามมาจะส่งผลเสียต่อผู้ด้อยโอกาส

กำหนดกระบวนการติดตามและสนับสนุนสำหรับสถาบันการศึกษาทุกแห่งทั้งของภาครัฐและไม่ใช่ภาครัฐ

รัฐต้องมีวิสัยทัศน์และกรอบการทำงานที่ชัดเจนว่าต้องการให้ผู้มีบทบาทที่ไม่ได้อยู่ในภาครัฐมีส่วนร่วมอย่างไร และสื่อสารวิสัยทัศน์นี้ผ่านกฎระเบียบข้อบังคับต่าง ๆ ซึ่งไม่ควรเน้นเฉพาะรายละเอียดในการบริหารจัดการและมาตรฐานปัจจัยนำเข้าที่ไม่สมจริงเท่านั้น แต่ควรเน้นกระบวนการจัดการศึกษาและผลลัพธ์ทางการศึกษาด้วย และควรมีการทบทวนและปรับปรุงด้วยวิธีการที่โปร่งใสและมีส่วนร่วมเป็นระยะ ๆ โดยใช้ข้อมูลจากทั้งโรงเรียนของรัฐและไม่ใช่ของภาครัฐ

ผู้จัดการศึกษาควรได้รับการขึ้นทะเบียนให้เป็นหน่วยงานทางการศึกษาโดยผู้มีอำนาจทางการศึกษา โดยไม่ได้เป็นเพียงหน่วยงานทางการค้าโดยผู้กำกับดูแลตลาด ผู้จัดการศึกษาบางรายได้รับการขึ้นทะเบียนเป็นหน่วยงานธุรกิจที่ให้บริการในการดูแลและการศึกษาปฐมวัย การกวดวิชาเอกชน และการฝึกอบรมวิชาชีพ ในขณะที่ผู้จัดการศึกษาบางรายอยู่ในการกำกับดูแลของกระทรวงด้านการคุ้มครองทางสังคม หรือหน่วยงานทางศาสนา

กฎระเบียบข้อบังคับต้องเรียบง่าย โปร่งใส และมีประสิทธิภาพ ความจริงที่ขัดแย้งกันคือหน่วยงานที่ต้องมีการกำหนดกฎระเบียบข้อบังคับมากที่สุดคือหน่วยงานที่มีความสามารถในการกำหนดกฎระเบียบข้อบังคับน้อยและมีโอกาสเกิดการทุจริตสูง เมื่อไม่มีความสามารถในการติดตามและบังคับใช้กฎระเบียบข้อบังคับเหล่านั้น ก็ไม่มีประโยชน์และไม่สอดคล้องกับวัตถุประสงค์

รัฐต้องตรงไปตรงมากับสาเหตุของการกำหนดกฎระเบียบข้อบังคับ กระบวนการติดตามและสนับสนุนควรเป็นเรื่องปกติที่แสดงให้เห็นว่ารัฐบาลใส่ใจการศึกษาของเด็กทุกคน โดยไม่คำนึงถึงประเภทของโรงเรียนที่เด็กเข้าเรียน รัฐบาลยังควรต้องสร้างความไว้วางใจกับผู้จัดการศึกษาที่ไม่ได้อยู่ในภาครัฐ และสื่อสารให้ผู้จัดการศึกษาที่ไม่ได้อยู่ในภาครัฐเห็นถึงแรงจูงใจในการบริหารโรงเรียนอย่างมีประสิทธิผล

4. ความคิดที่ดีในการจัดการศึกษาได้รับการส่งเสริมหรือถูกยับยั้ง

ส่งเสริมการขยายนวัตกรรมผ่านระบบการศึกษาเพื่อให้เป็นสินค้าสามัญ

ผู้กำหนดนโยบายจะต้องกำหนดนวัตกรรม และให้เวลาในการพัฒนาความคิดดี ๆ เหล่านั้น ไม่มีการผูกขาดความคิดที่ดี การศึกษาเป็นความพยายามของสังคมโดยรวมและเป็นระบบที่ซับซ้อน ความท้าทายสำหรับผู้กำหนดนโยบายคือการกระตุ้นให้เกิดนวัตกรรม โดยเฉพาะเมื่อสาธารณชนมีแนวโน้มที่จะพึงพอใจสิ่งที่บอกกล่าวกันมามากกว่าสิ่งที่ได้เห็นจากการทดลอง

รัฐควรร่วมมือกับผู้มีการศึกษาทุกภาคส่วนเพื่อกำหนดระบบการศึกษาที่เข้าได้กับทุกคน โดยมาจากการปรึกษาหารือระหว่างกัน ต้องมีการสร้างวัฒนธรรมในการไว้วางใจกันเพื่อส่งเสริมนวัตกรรม การกำหนดเงื่อนไขและจัดเวทีให้ผู้เกี่ยวข้องมีปฏิสัมพันธ์และให้ความร่วมมือจะส่งผลดีต่อระบบการศึกษาของรัฐ ซึ่งจะเกิดจากมุมมองและความเชี่ยวชาญที่มาจากแหล่งต่าง ๆ

สิ่งแรก คือ รัฐต้องส่งเสริมนวัตกรรมในระบบการศึกษาของรัฐ รัฐต้องสื่อสารว่ามีความมุ่งมั่นในการสร้างความเป็นเลิศ รัฐควรต้องติดตามการเรียนรู้และปัจจัยที่ทำให้เกิดผล ประเมินผลว่ามีตัวอย่างที่ดีที่ไหน จัดสรรทรัพยากรเพื่อให้ผู้ปฏิบัติแลกเปลี่ยนประสบการณ์ ทดลองนำร่องความคิดที่ดีเหล่านั้น และขยายผลเพิ่มเติม

รัฐควรต้องศึกษาบทเรียนจากผู้จัดการศึกษาที่ไม่ได้อยู่ในภาครัฐ วิธีการสอนนักเรียนชายขอบซึ่งเป็นอิสระ อิงตามบริบท และมีความยืดหยุ่นสามารถสร้างความคิดใหม่ที่เป็นประโยชน์ต่อรัฐ ในขณะเดียวกันก็ยอมรับว่ารัฐมีขีดความสามารถจำกัด จึงไม่สามารถติดตามและประเมินโรงเรียนรัฐได้อย่างเหมาะสม โดยเฉพาะการติดตามและประเมินโรงเรียนที่ไม่ใช่ของภาครัฐยิ่งทำได้ยาก

รัฐมีหน้าที่จัดสภาพแวดล้อมที่เหมาะสมต่อการผลิตนวัตกรรม การศึกษาไม่ควรถูกมองว่าเป็นตลาดซึ่ง 'ผู้ผลิต' ทางการศึกษาเหนือกว่าผู้ให้บริการรายอื่น แต่ควรมีการแบ่งปันความคิดใหม่ ๆ นำไปทดสอบ และนำมาใช้เมื่อได้รับการพิสูจน์แล้ว โดยรัฐบาลช่วยขยายความคิดเหล่านี้ไปทั่วทั้งระบบการศึกษา และผู้จัดการศึกษาที่ไม่ได้อยู่ในภาครัฐอาสาทำให้ความคิดเหล่านี้กลายเป็นสินค้าสามัญมากกว่าเป็นสิ่งกระตุ้นทางเศรษฐกิจ

5. ทุกเสียงที่แสดงความเห็นได้รับการพิจารณาเพื่อกำหนดกรอบการอภิปรายในเวทีสาธารณะเรื่องการศึกษาหรือไม่

รักษาความโปร่งใสและความเที่ยงตรงในกระบวนการกำหนดนโยบายการศึกษาของรัฐเพื่อป้องกันการแสวงประโยชน์เฉพาะกลุ่ม

ผู้กำหนดนโยบายต้องพิจารณาความเห็นและมุมมองของผู้มีส่วนได้ส่วนเสียจากทุกภาคส่วน ถึงแม้ว่าผู้กำหนดนโยบายจะต้องรับฟังความเห็นที่หลากหลาย การสื่อสารกับเจ้าหน้าที่ภาครัฐเพื่อย้ำถึงความโปร่งใสของกฎหมาย นโยบาย และระเบียบข้อบังคับทางการศึกษายังคงเป็นเรื่องจำเป็น ผู้จัดการศึกษาบางรายอาจพยายามเพิ่มส่วนแบ่งทางการตลาด หรืออำนาจเชิงการเมือง มากกว่าการทำให้การศึกษาเป็นเรื่องของสาธารณะ

รัฐต้องติดตามและป้องกันการล็อบบี้จากกลุ่มผลประโยชน์เฉพาะกลุ่มเพื่อไม่ให้มีอิทธิพลต่อนโยบายสาธารณะมากนัก ในการรักษาความเชื่อมั่นของกระบวนการกำหนดนโยบายสาธารณะ รัฐควรต้องกำหนดมาตรการเพื่อส่งเสริมความโปร่งใส โดยจะขึ้นอยู่กับขีดความสามารถของภาครัฐ ซึ่งรวมถึง การกำหนดพระราชบัญญัติเสรีภาพทางข้อมูลเพื่อส่งเสริมการเปิดเผยการบริจาคให้กับพรรคการเมืองและการพบปะข้าราชการระดับสูงของภาครัฐ และออกระเบียบห้ามข้าราชการซึ่งลาออกเพื่อไปรับตำแหน่งที่อาจได้รับผลประโยชน์จากภาคเอกชน และห้ามผู้ทำการล็อบบี้และผู้สนับสนุนเข้ารับตำแหน่งในภาครัฐ ข้อเสนอแนะเหล่านี้ใช้สำหรับองค์กรระหว่างประเทศซึ่งต้องการนโยบายที่ชัดเจนในการทำงานร่วมกับผู้จัดการศึกษาที่ไม่ได้อยู่ในภาครัฐ ที่ให้ความสำคัญกับความเสมอภาคและความครอบคลุมด้วยเช่นกัน

การติดตามการศึกษา ตามเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน

ในขณะที่เรากำลังเข้าสู่ครึ่งของการบรรลุวาระแห่งการพัฒนาที่ยั่งยืนปี 2030 ประเทศต่าง ๆ มีความก้าวหน้าในการพัฒนากรอบการติดตามและการกำหนดเป้าหมายไปมาก แต่การแพร่ระบาดของไวรัสโคโรนา 2019 (โควิด-19) ทำให้เรื่องดังกล่าวต้องหยุดชะงัก ทั้งนี้ นอกจากจะมีผลกระทบต่อเครื่องมือมาตรฐานในการติดตามความก้าวหน้าแล้ว อาจต้องมีการทบทวนเป้าหมายที่ได้ตั้งไว้ด้วย

ประเทศต่าง ๆ ได้นำเสนอเกณฑ์มาตรฐานสำหรับเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนเป้าหมายที่ 4

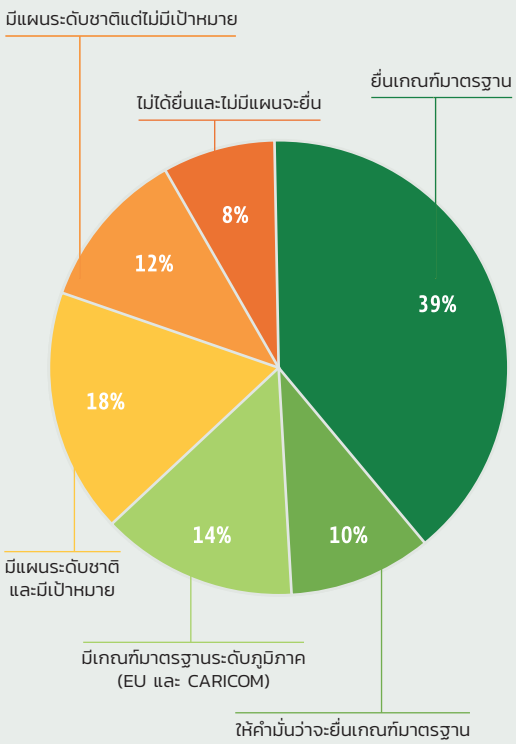
กรอบปฏิบัติการด้านการศึกษาปี ค.ศ. 2030 เรียกร้องให้ประเทศต่าง ๆ กำหนด “เกณฑ์มาตรฐานระยะกลางที่เหมาะสม (อาทิ จนถึงปี ค.ศ. 2020 และ ค.ศ. 2025) สำหรับตัวชี้วัดเป้าหมายที่ 4 เพื่อแสดงภาพในการที่แต่ละประเทศจะมีส่วนช่วยให้บรรลุวาระสากล โดยคำนึงถึงเงื่อนไขของแต่ละประเทศสถาบันสถิติของยูเนสโก (UNESCO Institute for Statistics : UIS) และคณะผู้จัดทำรายงานฉบับนี้ได้ขับเคลื่อนประชาคมระหว่างประเทศไปสู่ทิศทางที่กำหนดไว้ หลังจากการคัดเลือกตัวชี้วัดตามเป้าหมายที่ 4 ทั้ง 7 ตัวชี้วัด เพื่อกำหนดเกณฑ์มาตรฐาน เมื่อปี ค.ศ. 2019 รวมทั้งมีข้อเสนอแนะตามปฏิญญาการประชุมระดับโลกว่าด้วยการศึกษา (Global Education Meeting Declaration) เมื่อเดือนตุลาคม ค.ศ. 2020 เพื่อ ‘เร่งรัดความก้าวหน้าและนำเสนอเกณฑ์มาตรฐานของตัวชี้วัดหลักตามเป้าหมายที่ 4’ ได้มีการเชิญให้ประเทศต่าง ๆ นำเสนอค่าเกณฑ์มาตรฐานแห่งชาติสำหรับปี ค.ศ. 2025 และ ค.ศ. 2030 ภายในเดือนตุลาคม ปี ค.ศ. 2021 ซึ่งมีประเทศต่าง ๆ จำนวน ร้อยละ 39 นำเสนอแล้ว และจำนวนร้อยละ 10 ได้แจ้งว่ากำลังจะนำเสนอ นอกจากนั้น ร้อยละ 14 คือสหภาพยุโรปและสมาชิกประชาคมแคริบเบียนได้กำหนดเกณฑ์มาตรฐานระดับภูมิภาค **(แผนภาพที่ 3)**

ขณะนี้ ได้มีการนำเสนอข้อมูลเกี่ยวกับค่าพื้นฐาน (baseline) และค่าเกณฑ์มาตรฐานแห่งชาติที่ประเทศต่าง ๆ ได้นำเสนอมาสำหรับปี ค.ศ. 2025 และ 2030 บรรจุไว้ในคลังการศึกษาระดับโลก (Global Education Observatory) ซึ่งเป็นแหล่งข้อมูลด้านการศึกษาฉบับใหม่ โดย UIS และรายงานการติดตามผลการศึกษาทั่วโลกจะนำเสนอรายงานข้อมูลพื้นฐานที่ผ่านกระบวนการวิเคราะห์ในต้นปี ค.ศ. 2022 โดยจะเน้นทิศทางที่ประเทศต่าง ๆ ภูมิภาคต่าง ๆ และโลกจะมุ่ง และมีเค้าโครงของกระบวนการเพื่อช่วยให้ประเทศต่าง ๆ กำหนดเป้าหมายทางการศึกษาในประเด็นที่ยังขาดหายไป เพื่อสะท้อนถึงผลกระทบจากการแพร่ระบาดของโควิด-19 ที่มีต่อค่าเกณฑ์มาตรฐานแห่งชาติ

แผนภาพที่ 3

2 ใน 3 ของประเทศต่าง ๆ เข้าร่วมในกระบวนการกำหนดเกณฑ์มาตรฐานสำหรับ เป้าหมายที่ 4

สัดส่วนของประเทศจำแนกตามสถานะการนำเสนอเกณฑ์มาตรฐานระดับชาติสำหรับเป้าหมายที่ 4 ณ เดือนตุลาคม ค.ศ. 2021

GEM StatLink: https://bit.ly/GEM2021_Summary_fig3

ที่มา: UIS และคณะผู้จัดทำรายงานการติดตามผลการศึกษาทั่วโลก

โควิด-19

โควิด-19 มีผลกระทบต่อการบรรลุเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน เป้าหมายที่ 4 และแนวทางการติดตามความก้าวหน้า

โควิด-19 เป็นวิกฤติการณ์ที่ส่งผลกระทบต่อระบบการศึกษาทั่วโลกอย่างใหญ่หลวงที่สุดเท่าที่เคยมีมา ช่วงระหว่างเดือนมีนาคม ค.ศ. 2020 ถึงเดือนตุลาคม ค.ศ. 2021 โรงเรียนต้องปิดการเรียนเป็นเวลา ร้อยละ 28 ของจำนวนวันเรียนทั้งหมด และปิดการเรียนเป็นบางส่วน ร้อยละ 26 ทั้งนี้ตัวเลขดังกล่าวอยู่ในช่วงสูงที่สุดในเดือนเมษายน ค.ศ. 2020 (ร้อยละ 95) ช่วงระหว่างเดือนกันยายน ค.ศ. 2020 ถึงสิงหาคม ค.ศ. 2021 โรงเรียนปิดทั้งหมดหรือบางส่วนถึงครึ่งหนึ่งของจำนวนวันที่เรียน **(แผนภาพที่ 4)** หลายประเทศจำแนกว่าโรงเรียนในประเทศตนเองเปิดเรียนบางส่วน ถึงแม้ว่าส่วนใหญ่จะปิดการเรียนก็ตาม

สถิติของเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนเป้าหมายที่ 4 ส่วนใหญ่ เป็นของปี ค.ศ. 2019 ซึ่งสะท้อนถึงสถานการณ์ก่อนการแพร่ระบาดของโควิด-19 ระหว่างเดือนมิถุนายน ถึง กันยายน ค.ศ. 2020 UIS ได้จัดการประเมินหน่วยงานด้านการวางแผนของกระทรวงศึกษาธิการ 129 แห่ง พบว่ามีจำนวน 2 ใน 3 ต้องขยายระยะเวลาการจัดเก็บข้อมูล หรือเลื่อนไปจัดเก็บในปีการศึกษาถัดไป เนื่องจากสถานการณ์ดังกล่าวมีผลกระทบต่อการจัดทำรายงานให้สำเร็จ การบริหารจัดการในการสำรวจก็ได้รับผลกระทบจากการแพร่ระบาดเป็นอย่างมากเช่นกัน

โครงการสำมะโนครัวเรือนขนาดใหญ่หลายโครงการปรับเปลี่ยนไปใช้วิธีการสำรวจทางโทรศัพท์ อย่างไรก็ตาม โครงการสำรวจที่ได้กำหนดไว้แล้วกว่า 25 โครงการ หรือเริ่มดำเนินการแล้วในปี ค.ศ. 2020 ประสบความล่าช้าในกิจกรรมภาคสนาม ทั้งนี้ผลที่ได้รับจากการสำรวจจำเป็นที่จะต้องนำมาพิจารณาอย่างรอบคอบ โดยจะต้องพิจารณาช่วงเวลาที่จัดทำการสำรวจและต้องพิจารณาว่าในช่วงดังกล่าวมีโรงเรียนข้างเคียงเปิดจัดการเรียนการสอนด้วยหรือไม่ นอกจากนี้การประเมินผลสัมฤทธิ์ของนักเรียนก็ได้รับผลกระทบเช่นกัน ตัวอย่างเช่น โครงการประเมินสมรรถนะนักเรียนมาตรฐานสากล หรือ PISA รอบปี ค.ศ. 2021 ต้องเลื่อนออกไป 1 ปี

การมีแหล่งข้อมูลหลายแหล่ง โดยเป็นแหล่งที่มีความแตกต่างในด้านวิธีการเก็บข้อมูล กลุ่มตัวอย่าง ระยะเวลา และบริบท ทำให้การรวบรวมผลกระทบของโควิด-19 ยังคงเป็นเรื่องท้าทาย เนื่องจากขาดข้อมูลเชิงบริหาร จึงทำให้การสำรวจข้อมูลในประเทศเอธิโอเปีย กานา และเซเนกัลส่งผลโดยชัดเจนว่า ในเบื้องต้นนักเรียนกลับเข้าเรียนหลังจากโรงเรียนเปิดการเรียนการสอนอีกครั้ง แม้ว่าอัตราการซ้ำชั้นที่สูงขึ้นอาจแสดงให้เห็นถึงการออกกลางคันที่เป็นเพียงการถูกเลื่อนระยะเวลาออกไปเท่านั้น

ข้อห่วงใยอีก 2 ประการ คือผลของการหยุดชะงักในการเรียน และความเหลื่อมล้ำของการเรียนที่ไม่เกิดประโยชน์ และผลกระทบที่มีต่อกลุ่มผู้ด้อยโอกาสทั่วโลกมีเด็กเพียง 1 ใน 3 ที่สามารถเข้าถึงอินเทอร์เน็ต ในจำนวนนี้มีเด็กยากจนที่สุดเพียง 1 ใน 6 เท่านั้น ดังนั้นการจัดการเรียนรู้ทางไกลซึ่งมีประสิทธิภาพที่สุดจึงเป็นการทำให้ผู้เรียนส่วนใหญ่หลุดจากระบบการศึกษาได้ ความพยายามในการขยายการเรียนการสอนทางไกลจึงเป็นการทำให้เกิดความเหลื่อมล้ำทางการศึกษาทั้งในระยะสั้นและระยะกลาง การใช้แอปพลิเคชันการเรียนรู้ผ่านโทรศัพท์มือถือซึ่งได้รับความสนใจจากสื่ออย่างมาก กลับเป็นรูปแบบการเรียนรู้ทางไกลที่พบได้น้อยมากจากการสำรวจในประเทศแอฟริกาตอนใต้ทะเลทรายซาฮารา ทั้งนี้พบว่าในประเทศไนจีเรียมีเด็กใช้รูปแบบการเรียนการสอนแบบนี้ไม่เกินร้อยละ 17 และในเอธิโอเปียร้อยละ 12 ส่วนในบูร์กินาฟาโซ มาลาวี มาลี และยูกันดาแทบจะไม่มีการใช้รูปแบบนี้เลย

ผลกระทบต่อการเรียนรู้ขึ้นอยู่กับระยะเวลาที่โรงเรียนปิดทำการเรียนการสอน รูปแบบการเรียนการสอนทางไกล และการดูแลนักเรียน ปัจจัยเหล่านี้แตกต่างกันไปทั้งระหว่างประเทศและในประเทศเอง การศึกษาวิจัยส่วนใหญ่มักจะดำเนินการในประเทศรายได้สูง หากโรงเรียนทำการปิดการเรียนการสอน 8 สัปดาห์ พบว่าค่าเฉลี่ยของความสูญเปล่าทางการเรียนการสอนต่อปีใน 7 ประเทศ เท่ากับร้อยละ 30 สำหรับการเรียนการสอนวิชาคณิตศาสตร์ และร้อยละ 35 สำหรับการอ่าน อย่างไรก็ตาม ในประเทศฝรั่งเศสกลับพบว่าผลการเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในวิชาการอ่านและคณิตศาสตร์ดีขึ้น

มีหลักฐานชัดเจนว่าผลกระทบที่เกิดขึ้นแตกต่างกันไปตามสภาพเศรษฐกิจและสังคม ในสหรัฐอเมริกา มีการวิเคราะห์อัตราการสอบผ่านของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ถึงมัธยมศึกษาปีที่ 2 ในรัฐต่าง ๆ 12 รัฐ พบว่าการเปลี่ยนจากการเรียนการสอนแบบซึ่งหน้า เป็นการเรียนการสอนผสมผสานซึ่งหน้าและเสมือนจริง หรือรูปแบบเสมือนจริงเต็มรูปแบบส่งผลกระทบเชิงลบรุนแรงขึ้นถึง 10 จุดร้อยละ สำหรับวิชาคณิตศาสตร์ และ 4 จุดร้อยละ สำหรับวิชาภาษาอังกฤษ การปรับเปลี่ยนไปใช้แนวทางการเรียนการสอนแบบผสมผสานเต็มรูปแบบหรือรูปแบบเสมือนจริง ทำให้อัตราการสอบผ่านในเขตที่ไม่มีนักเรียนผิวสีหรือนักเรียนเชื้อสายละตินลดลง 4 จุดร้อยละ แต่ในเขตที่มีประชากรนักเรียนผิวสีและเชื้อสายละตินร้อยละ 50 ซึ่งนับว่าลดลง 9 จุดร้อยละ

การประเมินผลการเรียนโดยตรงในประเทศรายได้ต่ำและปานกลางยังดำเนินการไม่มากนัก ในนครเซาเปาลู ประเทศบราซิล หากไม่มีการแพร่ระบาด นักเรียนระดับมัธยมศึกษาเรียนรู้เพียงร้อยละ 27.5 จากสิ่งที่ควรเรียนรู้ในโรงเรียนทั้งหมด ในขณะที่นักเรียนในโรงเรียนซึ่งกลับมาเปิดการเรียนการสอนประสบกับความสูญเปล่าในการเรียนรู้น้อยกว่า นักเรียนในประเทศโคลอมเบียมีผลการเรียนต่ำกว่าปีก่อนหน้า 5 จุด ซึ่งเท่ากับหนึ่งในสี่ของปีการศึกษา ในปี ค.ศ. 2020 นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 และ 4 ในแอฟริกาใต้สูญเสียทักษะการอ่านที่จะพัฒนาใน 1 ปี อยู่ที่ระหว่างร้อยละ 57 และร้อยละ 81 ของปีการศึกษา เมื่อเปรียบเทียบกับนักเรียนที่พัฒนาทักษะการอ่านในปีก่อนหน้าที่มีการแพร่ระบาด

รายงานสถานะการศึกษาประจำปีในเอเชียใต้ ซึ่งเป็นการดำเนินการโดยประชาชน แสดงให้เห็นว่าการเรียนรู้ของนักเรียนในระดับประถมศึกษาตอนต้นอยู่ในระดับต่ำลง ในเขตชนบทของรัฐกรณาฏกะ ประเทศอินเดีย ระหว่างปี ค.ศ. 2018 และ ค.ศ. 2020 ร้อยละของนักเรียนทุกระดับชั้นที่สามารถอ่านเนื้อหาของการเรียนการสอนของชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ลดลง แต่ในกลุ่มนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 มีอัตราลดลงมากที่สุด (จากร้อยละ 33 เป็นร้อยละ 18) การสำรวจในพื้นที่ของปากีสถานในพื้นที่จำนวน 16 เขตพบการสูญเปล่าในการเรียนรู้ทักษะพื้นฐานที่คล้ายคลึงกันในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 และ 3 แต่ไม่พบการสูญเปล่าทางการเรียนในชั้นประถมศึกษาปีที่ 5

เมื่อนำหลักฐานต่าง ๆ เหล่านี้มาประกอบกันทำให้ยืนยันได้ว่าการปิดการเรียนการสอนส่งผลเสียต่อการเรียนของนักเรียน หากพิจารณาการสูญเปล่าทางการศึกษาโดยเทียบเป็นระดับสมรรถนะขั้นต่ำตามเป้าหมายการพัฒนาที่ยังยืน เป้าหมายที่ 4 จะเห็นว่าการสูญเปล่าทางการศึกษาในประเทศรายได้ปานกลางอาจจะมีมากกว่าในประเทศรายได้ต่ำซึ่งมีระดับการสูญเปล่าขั้นต้นที่ต่ำอยู่แล้ว หรือมากกว่าในประเทศรายได้สูงที่มีระยะเวลาที่ปิดโรงเรียนน้อยกว่า และนักเรียนสามารถเข้าถึงการเรียนแบบออนไลน์ได้มากกว่า อย่างไรก็ตาม ยังไม่สามารถสรุปได้ชัดเจนซึ่งรวมถึงประเด็นที่ว่าระดับการเรียนรู้ของนักเรียนจะกลับสู่สภาวะปกติได้หรือไม่ หรือโควิด-19 จะส่งผลต่อการเรียนรู้ของนักเรียนในระยะยาวหรือไม่

เพื่อลดผลกระทบที่จะตามมา ประเทศต่าง ๆ มีการขยายหรือปรับเวลาของปีการศึกษา และจัดความสำคัญของวิชาและทักษะเฉพาะต่าง ๆ ในจำนวนประเทศต่าง ๆ มี จำนวน 2 ใน 3 ที่รายงานว่ามีการจัดมาตรการชดเชยสำหรับการเรียนการสอนระดับประถมและมัธยมศึกษา กระทรวงศึกษาธิการของประเทศฟิลิปปินส์มีการประกาศแนวทางในการสอนซ่อมเสริมระยะเวลาหกสัปดาห์แก่นักเรียนซึ่งได้คะแนนการสอบปลายปีต่ำกว่าร้อยละ 75 สำหรับโครงการการกวดวิชาแห่งชาติในอังกฤษ (สหราชอาณาจักร) สนับสนุนหลักสูตรกวดวิชา 15 ชั่วโมงแก่นักเรียนกลุ่มด้อยโอกาสจำนวน 6 ล้านคน

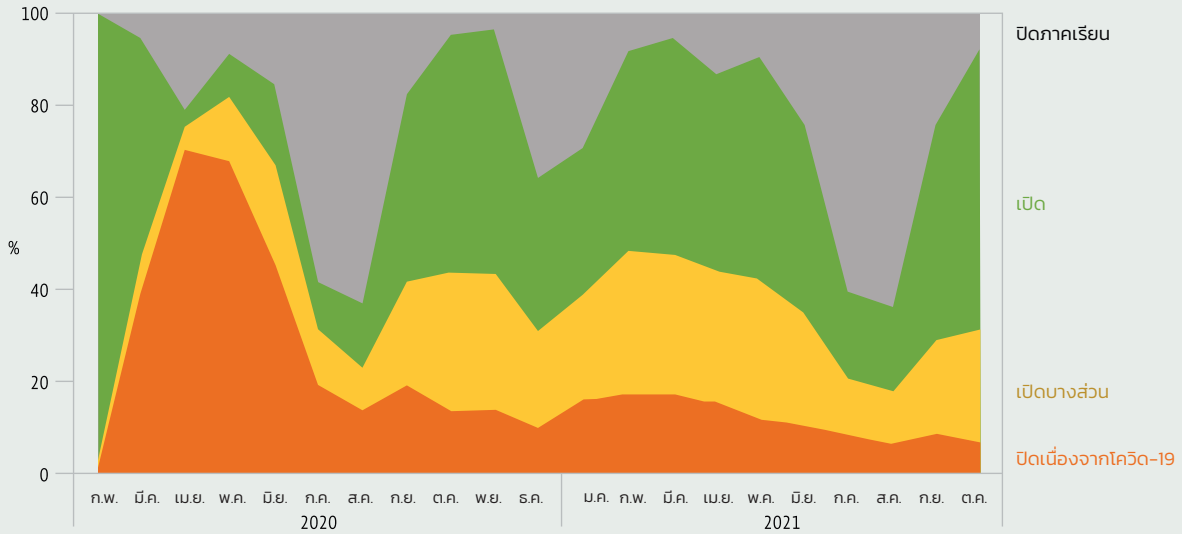
การแพร่ระบาดยังสร้างความท้าทายต่อ**ครู**อย่างที่ไม่เคยเกิดขึ้นมาก่อน การปิดโรงเรียนทำให้ครูไม่มีความพร้อมในการจัดการเรียนการสอนทางไกล ไม่มั่นใจในบทบาทของตนเอง และไม่คุ้นเคยกับเทคโนโลยีในการสำรวจครูมากกว่า 20,000 ราย ใน 165 ประเทศ พบว่าครูร้อยละ 39 รายงานว่า การแพร่ระบาดส่งผลกระทบต่อสภาพร่างกาย จิตใจ และอารมณ์ของตน แต่ในทางตรงกันข้ามร้อยละ 50 ของผู้เข้าร่วมการสำรวจระบุว่ารู้สึกกระตือรือล้นมากขึ้นกับอาชีพของตน และวิกฤติครั้งนี้ได้ทำให้เกิดคำถามเกี่ยวกับการปรับเปลี่ยนเนื้อหาสาระของหลักสูตรการผลิตครูที่ต้องเกิดขึ้น นอกเหนือจากความรู้ด้านเทคโนโลยีแล้ว ครูต้องตอบสนองต่อความต้องการด้านอารมณ์-สังคม และด้านวิชาการของนักเรียนอีกด้วย

การศึกษาเพื่อ**การพัฒนาที่ยั่งยืนและความเป็นพลเมืองโลก**เป็นการตอบรับความท้าทายของโลกใบนี้ซึ่งเชื่อมโยงถึงกันมากขึ้น แต่ก็ยังคงมี

แผนภาพที่ 4

ในระยะ 20 เดือน โรงเรียนปิดการเรียนบางส่วนอย่างน้อยร้อยละ 55 ของจำนวนวันที่ต้องเรียน

สัดส่วนวันจำแนกตามสภาพการเปิดโรงเรียนและรายเดือน ระหว่างกุมภาพันธ์ ค.ศ. 2020 ถึงตุลาคม ค.ศ. 2021

GEM StatLink: https://bit.ly/GEM2021_Summary_fig4

ที่มา: UIS (2021c)

ความเสี่ยงต่ออนาคตเช่นกัน โควิด-19 ทำให้เห็นความล้มเหลวของระบบการศึกษาในการมุ่งไปสู่ความเป็นปึกแผ่น และความร่วมมือระดับพหุภาคีที่เป็นอุดมคติ ความไม่เสมอภาคในประเทศและระหว่างประเทศที่กำลังเพิ่มขึ้นก่อให้เกิดข้อห่วงใยต่อประเด็นศีลธรรม แต่สิ่งที่เกิดขึ้นคือการตอบสนองในทิศทางตรงกันข้าม ตั้งแต่เรื่องความเป็นชาตินิยมด้านวัคซีนไปจนถึงนโยบายความหวาดกลัวชาวต่างชาติและการแพร่กระจายของความเชื่อในการเลือกปฏิบัติ โควิด-19ยังทำให้เรื่องความรู้เกี่ยวกับสุขอนามัยเป็นเรื่องจำเป็น

ในภาพรวมของสังคม ยังไม่อาจหาข้อสรุปถึงผลกระทบของการปิดและเปิดโรงเรียนที่มีต่อการติดเชื้อ แต่สามารถลดความเสี่ยงในการติดเชื้อ ด้วยการปรับ**สภาพแวดล้อมในการเรียนรู้** ได้ โดยการกำหนดมาตรการต่าง ๆ อาทิ การสวมหน้ากากอนามัย การรักษาระยะห่าง และการล้างมือ ตลอดจนการไม่ใช้สิ่งของร่วมกัน และการฆ่าเชื้อพื้นผิวสัมผัสอย่างสม่ำเสมอ เป็นต้น และวิธีการในการปรับปรุงการระบายอากาศโดยไม่พึ่งพาเทคโนโลยีคือ การใช้พื้นที่นอกอาคาร และการเปิดหน้าต่าง เมื่อสภาพภูมิอากาศเอื้ออำนวยสำหรับประเทศรายได้ต่ำ มีเพียงจำนวนร้อยละ 10 ที่รายงานว่า สามารถดำเนินการตามมาตรการพื้นฐาน เช่น มีสบู่ น้ำสะอาด หน้ากากอนามัย และอุปกรณ์เพื่อสุขอนามัยและสุขลักษณะเพียงพอ เพื่อให้นักเรียนและบุคลากรมีความปลอดภัย ในขณะที่สัดส่วนดังกล่าวในประเทศรายได้สูง มากถึงร้อยละ 96

มีหลักฐานที่บ่งชี้ว่าการแพร่ระบาดและผลที่จะตามมาทำให้การจัดสรร**งบประมาณ**เพื่อการศึกษาลดลง อันเนื่องมาจากรายได้ที่ลดลงของรัฐบาล ในขณะที่ภาคส่วนอื่น ๆ ก็มีความต้องการรับงบประมาณเพิ่มขึ้น ข้อมูลที่ UIS เก็บจาก 71 ประเทศ บ่งชี้ว่า ค่ากลางของการจัดสรรงบประมาณสำหรับค่าใช้จ่ายภาคการศึกษาทั้งหมดลดจากร้อยละ 14.1 ในปี ค.ศ. 2019 เหลือร้อยละ 13.5 ในปี ค.ศ. 2021

การศึกษาปฐมวัยยังคงมีความท้าทาย ถึงแม้จะอยู่ในพื้นที่ซึ่งสามารถเรียนรู้ผ่านระบบทางไกลได้ ทั้งนี้มีสาเหตุมาจากครูไม่ได้รับการอบรม การปรับเปลี่ยนวิธีการเรียนการสอนทางไกลให้เข้ากับเด็กเล็ก การติดตามและประเมินพัฒนาการของเด็ก และการจัดสภาพแวดล้อมสำหรับครอบครัว ด้อยโอกาสที่ยังขาดการสนับสนุนที่เพียงพอ การปิดโรงเรียนและการมีปฏิสัมพันธ์อย่างจำกัดทำให้เด็กสูญเสียโอกาสในการพัฒนาทักษะทางสังคมและสติปัญญาจากกิจกรรมที่อยู่ภายนอกครอบครัว

การศึกษาด้านเทคนิคและการอาชีวศึกษาและฝึกอบรมได้รับผลกระทบเนื่องจากกว่าร้อยละ 80 ของหลักสูตรเน้นที่การฝึกปฏิบัติและพัฒนาทักษะที่ต้องใช้ในการปฏิสัมพันธ์กับบุคคลอื่น ซึ่งต้องเรียนรู้ด้วยตนเอง การเตรียมความพร้อมของครูเป็นประเด็นสำคัญด้วยเช่นกัน เนื่องจากครูยังไม่สามารถจัดการเรียนการสอนทางไกล ด้วยสาเหตุที่หลักสูตรพัฒนาครูตามมาตรฐานก็จำเป็นต้องหยุดชะงัก ประเด็นสำคัญคือ การหาวิธีการที่หลากหลาย โดยไม่พึ่งพาการใช้เทคโนโลยีเพื่อการจัดการเรียนทางไกลเท่านั้น ในขณะเดียวกันก็มีตัวอย่างของความพยายามฟื้นฟูด้วยการจัดหลักสูตรอบรมสนับสนุนภาคส่วนที่ได้รับผลกระทบอย่างมาก

การอุดมศึกษามีความชำนาญในการเรียนการสอนทางไกลมากกว่าการศึกษาระดับอื่น ในการสำรวจซึ่งมี 53 ประเทศเข้าร่วม พบว่า 3 ประเทศ ปรับไปสู่การจัดการเรียนการสอนระดับอุดมศึกษาแบบออนไลน์เต็มรูปแบบ 19 ประเทศใช้รูปแบบออนไลน์เป็นหลัก และอีก 28 ประเทศใช้รูปแบบผสมผสานการเรียนการสอนทางไกลและการเรียนการสอนแบบซึ่งหน้า ประเทศรายได้ปานกลางจากโคลอมเบียถึงอียิปต์ และจากจีนถึงสหพันธรัฐรัสเซียพัฒนาแพลตฟอร์มออนไลน์ แต่การสำรวจนักเรียนในประเทศแอฟริกาตอนใต้ทะเลทรายซาฮาราพบว่ามีนักเรียนเพียง ร้อยละ 39 ที่เข้าเรียนในสถาบันซึ่งมีทางเลือกในการเรียนการสอนทางไกล ร้อยละ 41 ของนักเรียนในกลุ่มประเทศสหภาพยุโรปซึ่งทำงานระหว่างเรียนต้องสูญเสียงาน โดยเป็นการสูญเสียชั่วคราวร้อยละ 29 และสูญเสียถาวรร้อยละ 12

ประเทศเป้าหมายยอดนิยมสำหรับนักเรียนนานาชาติที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นหลัก เช่น ออสเตรเลีย นิวซีแลนด์ สหราชอาณาจักร และสหรัฐอเมริกา ประสบกับการมี**นักศึกษาเคลื่อนย้าย**เข้าประเทศที่ลดลง นักศึกษาถึง 1 ใน 3 ในออสเตรเลียเป็นนักศึกษาต่างชาติ จึงทำให้สถานะทางการเงินของสถาบันอุดมศึกษาเหล่านี้ตกอยู่ในภาวะอันตราย นักศึกษาและผู้จบการศึกษาต้องติดค้างอยู่ในประเทศเจ้าบ้าน ไม่สามารถกลับสู่ประเทศของตนได้

ทักษะ**การรู้หนังสือและทักษะด้านการคำนวณสำหรับผู้ใหญ่** มีความสำคัญต่อความรู้ด้านสุขอนามัยและโครงการรณรงค์การฉีดวัคซีนที่มีประสิทธิภาพ และเป็นส่วนสำคัญในการรับมือกับสถานการณ์ฉุกเฉินและการกำหนดแผนการฟื้นฟู ในประเทศอินเดียสตรีที่เข้าร่วมโครงการการรู้หนังสือของผู้ใหญ่มีความรู้เรื่องโควิด-19 มากกว่ากลุ่มสตรีซึ่งไม่รู้หนังสือ แต่ก่อนการแพร่ระบาด การศึกษาทางไกลสำหรับหลักสูตรการรู้หนังสือเบื้องต้นเป็นหลักสูตรที่ไม่ได้รับความนิยม ในประเทศบราซิลมีระเบียบข้อบังคับว่าชั้นเรียนระดับประถมศึกษาที่เป็นไปตามหลักสูตรที่กำหนดไว้จะต้องจัดแบบพบหน้ากัน

เป้าหมาย 4.1 ประถมและมัธยมศึกษา

ก่อนการแพร่ระบาด เด็ก ยุวชน และเยาวชนวัยเรียนระดับประถมและมัธยมศึกษาจำนวน 260 ล้านคนไม่ได้เข้าโรงเรียน ตัวเลขนี้ไม่ได้มีการเคลื่อนไหวในช่วง 10 ปี ที่ผ่านมา โครงการซึ่งเป็นความร่วมมือระหว่างรายงานการติดตามผลการศึกษาทั่วโลก และ UIS กำลังอยู่ในกระบวนการดำเนินการเพื่อบูรณาการและเปรียบเทียบข้อมูลจากแหล่งข้อมูลเชิงบริหารและข้อมูลจากครัวเรือน เพื่อเติมเต็มข้อมูลที่นำมาใช้ในการบริหารจัดการ และสร้างอนุกรมเวลาที่สอดคล้องกัน ซึ่งเรื่องนี้เป็นการพัฒนางานเพิ่มเติมต่อจากงานของคณะผู้จัดทำรายงาน ซึ่งรวมรวมข้อมูลจากหลายแหล่งเพื่อประมาณอัตราการสำเร็จ เว็ปไซต์ ชื่อ วิว (VIEW, www.education-estimates.org) ซึ่งเป็นเว็ปไซต์ใหม่ทำให้ประเทศต่าง ๆ สามารถเข้าถึงเพื่อเรียนรู้แนวทางนี้ได้เพิ่มเติม อัตราการสำเร็จระดับประถมศึกษาในทุกภูมิภาคเกือบถึงร้อยละ 90 หรือมากกว่า ยกเว้นในแอฟริกาตอนใต้ทะเลทรายซาฮารา ซึ่งมีเด็กเพียง 2 ใน 3 คน สำเร็จชั้นประถมศึกษา อัตรานี้จะเพิ่มขึ้นจากร้อยละ 65 เป็นร้อยละ 76 ทั้งนี้ หากรวมจำนวนผู้สำเร็จชั้นประถมศึกษาช้ากว่าเกณฑ์ด้วย **(แผนภาพที่ 5)** ในแอฟริกาตอนใต้ทะเลทรายซาฮารา มีเด็กเข้าเรียนระดับประถมศึกษา ร้อยละ 23 และมียุวชนเข้าเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ร้อยละ 31 ที่อายุเกินเกณฑ์มาก จึงอธิบายได้ว่าเหตุใดภูมิภาคนี้จึงมีความแตกต่างระหว่างอัตราการสำเร็จการศึกษาตรงเวลาและอัตราการสำเร็จการศึกษามากที่สุด ในภาพรวมระดับโลกที่ดำเนินการภายใต้โครงการศึกษาแนวโน้มการจัดการศึกษาคณิตศาสตร์และวิทยาศาสตร์นานาชาติ (Trends in International Mathematics and Science Study: TIMSS) สัดส่วนนักเรียนที่บรรลุสมรรถนะขั้นพื้นฐานระหว่างปี ค.ศ. 2015 และ ค.ศ. 2019 มีการเติบโตเฉลี่ยรายปีอยู่ที่ 0.3 จุดร้อยละในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 และ 0.5 จุดร้อยละในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ประเทศที่บรรลุผลสำเร็จเกินค่าเฉลี่ยนี้คือชิลี ซึ่งมีสัดส่วนเพิ่มขึ้นจากร้อยละ 41 ในปี ค.ศ. 2003 เป็นร้อยละ 57 ในปี ค.ศ. 2011 และเพิ่มถึงร้อยละ 70 ในปี ค.ศ. 2019 อัตราการเติบโตนี้เร็วกว่าค่าเฉลี่ยถึง 3 เท่า ในประเทศอื่น ๆ เช่น จอร์แดนและโรมาเนียมีการเติบโตเพียงเล็กน้อยหรือไม่มีเลย แม้แต่ในสภาพแวดล้อมที่มีความพร้อมในเรื่องการจัดสรรทรัพยากร การเข้าไปดูแลกลุ่มนักเรียนร้อยละ 10 สุดท้ายนับเป็นเรื่องที่มีความท้าทายอย่างหนึ่ง ในประเทศสหรัฐอเมริกานักเรียนร้อยละ 86 สามารถบรรลุเกณฑ์มาตรฐานนานาชาติขั้นต่ำของ TIMSS ในปี ค.ศ. 1995 และร้อยละ 87 ในปี ค.ศ. 2019 สำหรับในนิวซีแลนด์สัดส่วนนี้ลดลงอย่างต่อเนื่องจากร้อยละ 89 ในปี ค.ศ. 1995 เป็นร้อยละ 82 ในปี ค.ศ. 2019

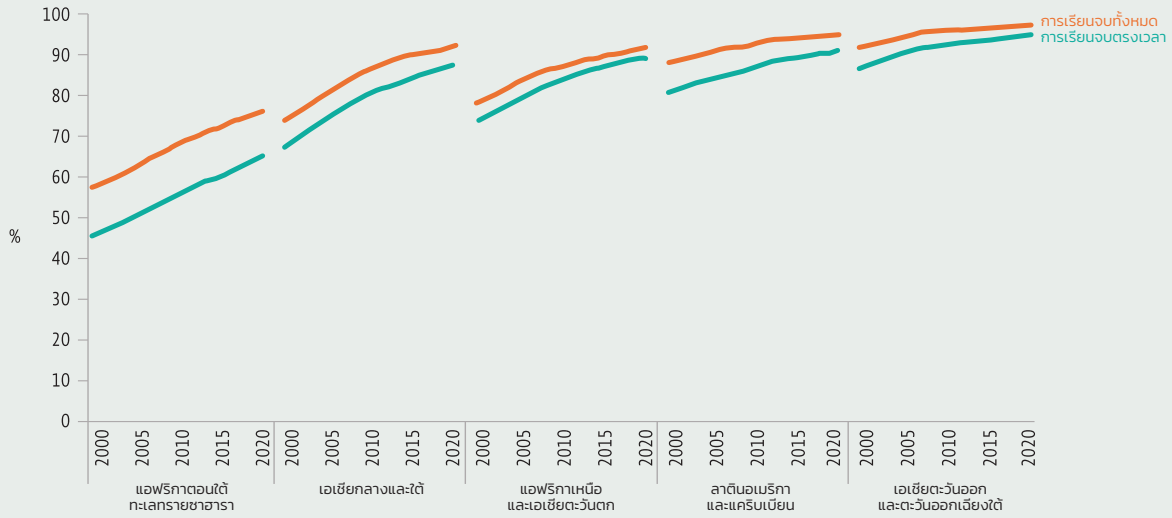
เป้าหมาย 4.2 เด็กปฐมวัย

ข้อมูลดัชนีพัฒนาการเด็กปฐมวัย ของเด็กวัย 36 ถึง 59 เดือน ชี้ให้เห็นว่าช่องว่างความมั่งคั่งมีความคงที่หรือเพิ่มขึ้นเป็นส่วนใหญ่ ตัวชี้วัดนี้ซึ่งจับภาพสัดส่วนของเด็กซึ่งมีพัฒนาการด้านสุขภาพ การเรียนรู้ และสุขภาวะทางจิตสังคมตามเกณฑ์ได้รับการปรับข้อมูลอย่างครบถ้วน การเรียนรู้เริ่มต้น

แผนภาพที่ 5

ตัวชี้วัดการเรียนสำเร็จตรงตามเวลาประเมินจำนวนนักเรียนที่ท้ายที่สุดแล้วเรียนจบต่ำเกินไปอย่างมาก โดยเฉพาะในแอฟริกาตอนใต้ทะเลทรายซาฮารา

อัตราการเรียนจบและการเรียนจบทั้งหมดตามภูมิภาค ค.ศ. 2000–2020

GEM StatLink: https://bit.ly/GEM2021_Summary_fig5

ที่มา: การวิเคราะห์ข้อมูลการสำรวจครัวเรือนโดยคณะผู้จัดทำรายงาน GEM

ที่บ้าน ในปี ค.ศ. 2012 ถึง 2019 มีเด็กในประเทศรายได้ต่ำและปานกลางร้อยละ 62 ซึ่งทำกิจกรรมกับผู้ใหญ่ในครัวเรือนสี่กิจกรรมหรือมากกว่านั้น สัดส่วนนี้ต่ำกว่าร้อยละ 20 ในแกมเบีย เซียร์ราลีโอน และโตโก ข้อจำกัดที่สำคัญในการสร้างกิจกรรมเพื่อกระตุ้นพัฒนาการเด็ก เช่น การอ่านหนังสือร่วมกันคือการขาดแคลนหนังสือ โดยเฉลี่ยแล้วน้อยกว่าหนึ่งในสี่ของเด็กอายุต่ำกว่าห้าปีมีหนังสืออย่างน้อยสามเล่มที่บ้าน ครึ่งหนึ่งของประเทศทั้งหมดมีเพียงเด็กหนึ่งในสิบคนเท่านั้นที่มี และในแปดประเทศในแอฟริกาตอนใต้ทะเลทรายซาฮาราน้อยกว่าร้อยละ 1 ของเด็กที่มี

สิทธิทางการศึกษาเริ่มต้นเมื่อถือกำเนิด เมื่อเด็กอายุครบ 3 ปี สมองได้พัฒนาไปแล้วร้อยละ 90 การเข้าร่วมในโครงการการดูแลและการศึกษาปฐมวัยสำหรับเด็กอายุต่ำกว่า 3 ปียังจำกัด แม้ว่าในประเทศรายได้ปานกลางและสูงหลายประเทศจะมีถึงร้อยละ 20 สำหรับเด็กอายุ 0 ถึง 1 ปี และมากกว่าร้อยละ 60 สำหรับเด็กอายุ 2 ปี การเข้าถึงการดูแลและการศึกษาเด็กปฐมวัยยังคงขึ้นกับภูมิหลังด้านเศรษฐกิจและสังคมแม้กระทั่งในประเทศรายได้สูง การเข้าร่วมในการดูแลและการศึกษาเด็กปฐมวัยสำหรับเด็กอายุ 0 ถึง 2 ปีในครัวเรือนยากจนและร่ำรวยในประเทศฝรั่งเศสและไอร์แลนด์แตกต่างกันมากกว่า 50 จุดร้อยละ ร้อยละ 75 ของเด็กทั่วโลกเข้าเรียนในระดับการศึกษาก่อนประถมศึกษาหนึ่งปีก่อนถึงอายุการเข้าเรียนประถมศึกษาอย่างเป็นทางการในปีการศึกษา 2020 อัตราการเข้าเรียนสุทธิที่มีการปรับในประเทศรายได้ต่ำเป็นเพียงครึ่งหนึ่ง (ร้อยละ 45) ของอัตราในประเทศรายได้สูง (ร้อยละ 91)

เป้าหมาย 4.3 การศึกษาด้านเทคนิค อาชีวศึกษา อุดมศึกษา และการศึกษาผู้ใหญ่

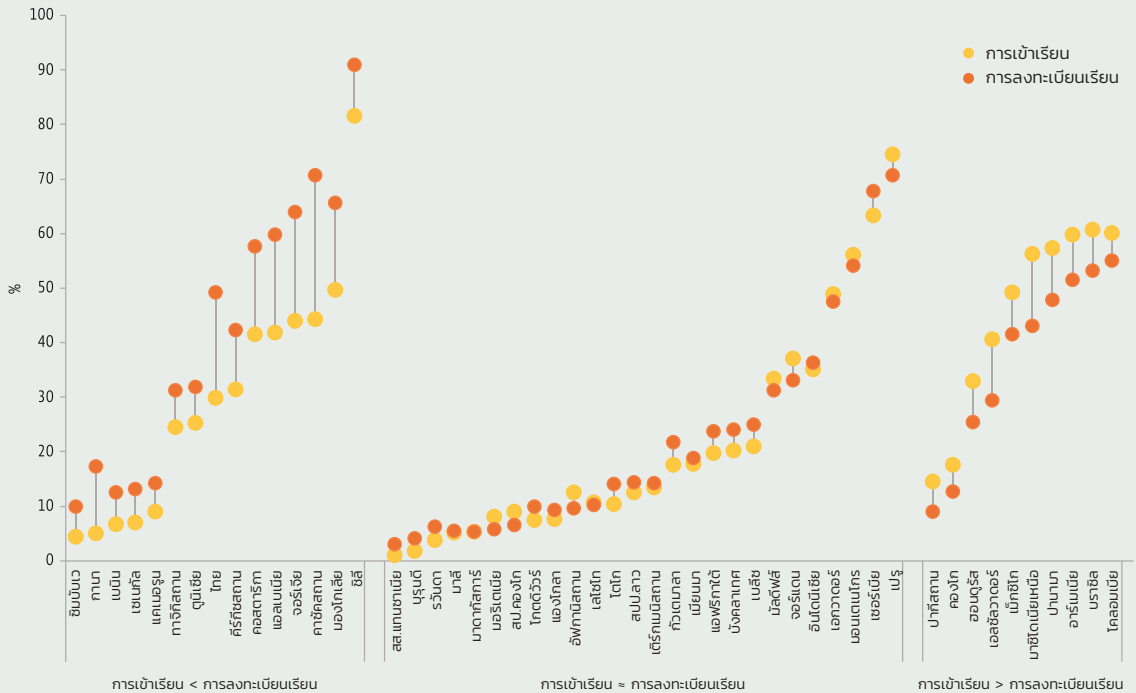
การศึกษาและการอบรมด้านเทคนิคและอาชีวศึกษายังได้รับการสนับสนุนทางงบประมาณที่น้อย และมักถูกละเลยในหลายประเทศ แม้ว่าอัตราการเข้าเรียนในประเทศต่าง ๆ เช่น อาร์เมเนีย บราซิล บุรุนดี คอสตาริกา อินโดนีเซีย และอุรุกวัยจะเพิ่มขึ้นอย่างมากใน 15 ปีที่ผ่านมา การเรียนมัธยมศึกษาสายอาชีพอาจไม่ใช่ทางเลือกที่น่าสนใจ เมื่อเทียบกับวุฒิบัตรมัธยมศึกษาสายสามัญ หากไม่มีทางเลือกในการศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษาเช่นในกรณีของกว่าหนึ่งในสี่ของประเทศทั้งหมด ในทางตรงข้าม ผู้เรียนจบมัธยมศึกษาสายอาชีพทุกคนในร้อยละ 30 ของประเทศทั้งหมดสามารถเรียนต่อระดับอุดมศึกษาได้โดยตรง

อัตราส่วนการลงทะเบียนเรียนรวมระดับอุดมศึกษาของโลกอยู่ที่ร้อยละ 39 ซึ่งเป็นการเติบโตเฉลี่ยคงที่ประมาณ 1 จุดร้อยละต่อปีนับตั้งแต่ปี ค.ศ. 2000 แต่ข้อมูลด้านการบริหารนี้ไม่ตรงกับข้อมูลการสำรวจการเข้าเรียนเสมอไป **(แผนภาพที่ 6)** การลงทะเบียนเรียนอาจจะประมาณการเข้าเรียนต่ำเกินไปหากนักเรียนจำนวนมากลงทะเบียนเรียนในสถาบันซึ่งไม่อยู่ในสถิติอย่าง

แผนภาพที่ 6

ข้อมูลการลงทะเบียนเรียนระดับอุดมศึกษาอาจจะประเมินการเข้าเรียนที่แท้จริงสูงหรือต่ำเกินไป

อัตราการเข้าเรียนและการลงทะเบียนเรียนรวมในระดับอุดมศึกษาปี ค.ศ. 2015–2019

GEM StatLink: https://bit.ly/GEM2021_Summary_fig6

ที่มา: ฐานข้อมูล UIS

เป็นทางการเนื่องจากขาดการรับรองคุณวุฒิ ในอีกด้านหนึ่งการลงทะเบียนเรียนอาจจะประมาณการเข้าเรียนสูงเกินไปหากนักเรียนจำนวนมากเข้าเรียนแต่เพียงในนาม โดยเฉพาะเมื่อไม่ต้องเสียค่าเล่าเรียน และสถานะการเป็นนักเรียนมาพร้อมกับบริการซึ่งได้รับเงินอุดหนุน และข้อมูลการบริหารใช้ช่วงอายุที่ระบุคือห้าปีนับจากอายุหลังการจบการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนปลายทันที แต่การเรียนระดับอุดมศึกษาด้วยอายุที่มากกว่านั้นก็พบได้ทั่วไป โดยเฉพาะในแอฟริกาตอนใต้ทะเลทรายซาฮารา

เมื่อพิจารณาในช่วงชีวิตหนึ่ง ความสามารถในการเสียค่าใช้จ่ายเพื่ออุดมศึกษาไม่ได้ทำให้ผู้เรียนสามารถจ่ายได้เสมอไป การเฉลี่ยค่าใช้จ่ายในระดับอุดมศึกษาในทางเศรษฐศาสตร์ขึ้นอยู่กับว่าผู้ที่จะเข้ามาเรียนไม่ได้มีข้อจำกัดด้านการหาแหล่งเงินทุน ในกว่า 70 ประเทศมีเงินกู้ยืมหลายประเภทสำหรับนักศึกษา ซึ่งเติบโตเป็นตลาดที่มีมูลค่าถึงล้านล้านเหรียญสหรัฐ ในหลายประเทศสัดส่วนรายได้ของผู้กู้ซึ่งเป็นข้อกำหนดในการชำระเงินคืนเป็นจำนวนสูงมาก โดยเฉพาะสำหรับผู้จบการศึกษาซึ่งไม่ได้มีฐานะร่ำรวย การปฏิรูปนโยบายซึ่งมีความเป็นไปได้มากกว่าคือการเปลี่ยนจากเงินกู้แบบการชำระเงินคืนตามระยะเวลา ซึ่งเป็นรูปแบบที่ใช้แพร่หลายไปเป็นเงินกู้ซึ่งผูกกับรายได้ในอนาคต

ในประเทศรายได้สูงส่วนใหญ่ นายจ้างคือผู้จัดการศึกษาและการฝึกอบรมผู้ใหญ่รายใหญ่และรายเดียว ซึ่งเน้นให้เห็นถึงความจำเป็นของนโยบายซึ่งต้องมุ่งเป้าไปยังบุคคลซึ่งอยู่นอกตลาดแรงงาน แม้กระทั่งสำหรับผู้ที่ถูกจ้างงาน เวลาที่จะใช้ในการฝึกอบรมอาจมีความสำคัญเทียบเท่ากับการสนับสนุนทางการเงิน แสดงให้เห็นถึงความต้องการการสนับสนุนจากภาครัฐในรูปแบบของการลางานเพื่อการศึกษา ข้อมูลในช่วงเวลาหลายปีจากประเทศรายได้สูง 6 ประเทศ แสดงให้เห็นว่าการศึกษาผู้ใหญ่เกิดขึ้นบ่อยครั้งในคนกลุ่มน้อย โดยเฉพาะกลุ่มที่มีการศึกษาสูงกว่า

เป้าหมาย 4.4 ทักษะสำหรับการทำงาน

จาก 91 ประเทศซึ่งมีข้อมูลมีเพียง 10 ประเทศที่ผู้ใหญ่ส่วนใหญ่รายงานว่ามีทักษะด้านเทคโนโลยีและการสื่อสาร (ไอซีที) อย่างน้อย 5 จากทั้งหมด 9 ทักษะ ซึ่งมีการติดตามเพื่อการเปรียบเทียบในระดับสากล ประมาณครึ่งหนึ่งของประเทศทั้งหมดพบว่าผู้ใหญ่ส่วนใหญ่ไม่มีทักษะใด ๆ เลย ในประเทศรายได้ต่ำและปานกลางส่วนใหญ่มีคนหนุ่มสาวที่ไม่จบการศึกษาอย่างน้อยในระดับมัธยมศึกษาตอนต้นจำนวนเพียงเล็กน้อยที่มีทักษะด้านไอซีทีบางทักษะ แม้กระทั่งกลุ่มผู้มีการศึกษาสูงที่สุดในประเทศอิรัก สปป.ลาว และเซียร์ราลีโอน มีทักษะด้านไอซีทีโดยเฉลี่ยน้อยกว่า 2 จากทั้งหมด 9 ทักษะ การเข้าถึงอุปกรณ์และอินเทอร์เน็ตแสดงให้เห็นถึงอุปสรรคอีกประการหนึ่ง แม้กระทั่งบุคคลอายุระหว่าง 20 ถึง 24 ปี ในประเทศชาด ซึ่งเป็นผู้หญิงร้อยละ 98 และผู้ชายร้อยละ 90 รายงานว่าไม่เคยใช้อินเทอร์เน็ต โดยสัดส่วนนี้เป็นร้อยละ 61 และร้อยละ 63 ใน สปป.ลาว และร้อยละ 36 และร้อยละ 31 ในตูนีเซีย

การคิดเชิงคำนวณ (computational thinking) กำลังได้รับการบรรจุเข้าในหลักสูตรแห่งชาติ ประเทศฟินแลนด์กำหนดให้การคิดสร้างกระบวนการแก้ปัญหาเป็นขั้นตอนอย่างมีเหตุผล (algorithmic thinking) และการเขียนโปรแกรม (programming) เป็นกิจกรรมระหว่างหลักสูตรซึ่งบังคับตั้งแต่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ในการศึกษาประเทศรายได้สูง 8 ประเทศ ในปี ค.ศ. 2018 พบว่านักเรียนซึ่งใช้ไอซีทีในโรงเรียนสำหรับภาระงานที่เกี่ยวกับการเรียนไม่ได้มีคะแนนสูงกว่าเพื่อนนักเรียนคนอื่น และนักเรียนซึ่งมีประสบการณ์การเขียนโปรแกรมไม่สามารถนำทักษะนั้นไปประยุกต์ใช้ในสภาพแวดล้อมที่ไม่เกี่ยวกับการเขียนโปรแกรมได้เสมอไป

ความรู้ทางการเงินเป็นทักษะสำคัญเพื่อการดำรงชีวิตในเศรษฐกิจสมัยใหม่ และเพื่อชีวิตของผู้ใหญ่โดยทั่ว ๆไป แต่ไม่ใช่ทุกคนที่มีโอกาสเรียนรู้แนวคิดทางการเงินที่สำคัญจากโรงเรียน PISA 2018 มีการบรรจุโมดุลความรู้ทางการเงินให้เป็นทางเลือก และมีระบบการศึกษา 20 แห่ง ซึ่งเข้าร่วมเลือกใช้ เด็กหญิงในประเทศที่เข้าร่วมทั้งหมดมักไม่ค่อยรายงานกิจกรรมในห้องเรียนที่เกี่ยวข้องกับหัวข้อทางการเงิน แม้ว่าการศึกษาด้านการเงินมักจะรวมอยู่ในวิชาคณิตศาสตร์ ซึ่งโดยทั่วไปไม่ใช่วิชาเลือก

เป้าหมาย 4.5 ความเสมอภาค

ความไม่เสมอภาคทางเพศยังเป็นสิ่งที่น่ากังวล แม้ว่าการเข้าใจความท้าทายทั้งหลายในแต่ละระดับและแต่ละสถานที่จะมีความแตกต่างกัน มัธยมศึกษาตอนปลายเป็นระดับการศึกษาที่ยุวชนหญิงอาจมีความด้อยโอกาสอย่างมาก (เช่นในประเทศเบนิน ชาด และไนเจอร์) แต่ก็อาจจะพึงพอใจกับข้อได้เปรียบ และการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วของปัจจัยแวดล้อมซึ่งส่งผลดี สภาพการณ์เหล่านี้กำลังเกิดขึ้นในประเทศหลายกลุ่ม รวมถึงประเทศที่ยังห่างไกลจากการบรรลุเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนเป้าหมายที่ 4 เช่น กัมพูชา คองโก แกมเบีย มาลาวี และรวันดา

ความมั่งคั่งซึ่งมักจะวัดในระดับครัวเรือนไม่สามารถแสดงถึงภาวะขัดสนในเด็กได้เสมอไป ในหลายประเทศเด็กซึ่งอยู่ในภาวะขัดสนร้อยละ 10 มาจากครอบครัวที่มีฐานะร่ำรวย และเด็กในครอบครัวที่ยากจนที่สุดร้อยละ 30 ไม่ได้อยู่ในภาวะขัดสน ระดับภาวะขัดสนของเด็กสามารถใช้เป็นการคาดการณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่มีความสำคัญ

เด็กจำนวนมากพอสมควรเข้าเรียนในโรงเรียนซึ่งควบคุมโดยกลุ่มติดอาวุธซึ่งมิใช่ภาครัฐ กลุ่มเหล่านี้มีเหตุผลหลายประการในการเลือกที่จะจัดหาบริการทางการศึกษา ไม่ว่าจะผ่านการควบคุมโดยตรง หรือผ่านการแทรกแซงเฉพาะอย่างเช่นในหลักสูตร หรือการให้ผู้ให้บริการที่มีอยู่ดำเนินการต่อไป การศึกษาเป็นหนึ่งในบริการที่พลเรือนให้คุณค่ามากที่สุดและเป็นที่ต้องการ ความล้มเหลวในการจัดหาบริการอาจนำไปสู่ความไม่พอใจได้

การศึกษามีความท้าทายด้านความหลากหลายทางภาษา ในประเทศแอฟริกาตะวันตกและแอฟริกากลาง เช่น ชาด แกมเบีย และโตโก มีเด็กอายุ 7 ถึง 14 ปี ไม่เกินร้อยละ 5 ที่พูดภาษาที่ใช้ในการสอนในครอบครัว

วิธีการซึ่งรวมนโยบายเรื่องภาษาที่ใช้ในการสอนเข้ากับแหล่งข้อมูลทางภาษา ประมาณการประชากรวัยเรียน และอัตราการเข้าเรียนชี้ให้เห็นว่าเด็กในประเทศรายได้ต่ำและปานกลางร้อยละ 37 เรียนด้วยภาษาซึ่งไม่ใช่ภาษาที่ใช้ในครอบครัว เด็กร้อยละ 27 พูดภาษาเขียนของชนกลุ่มน้อย และอีกร้อยละ 10 พูดภาษาซึ่งไม่เป็นที่แพร่หลายยิ่งกว่า โดยกลุ่มภาษาทั้งสองกลุ่มนี้มีผู้ใช้เพียงจำนวนน้อย

เป้าหมาย 4.6 การรู้หนังสือและทักษะด้านการคำนวณ

ตามการแบ่งกลุ่มการรู้หนังสือเป็นสองกลุ่ม สำหรับผู้ใหญ่อายุ 15 ปีและสูงกว่าทั่วโลก พบว่าผู้หญิงร้อยละ 83 และผู้ชายร้อยละ 90 รู้หนังสือ ซึ่งแตกต่างกัน 7 จุดร้อยละ มากกว่าหนึ่งในสี่ของผู้หญิงอายุน้อยในแอฟริกาตอนใต้ทะเลทรายซาฮารารู้หนังสือ อัตราการรู้หนังสือของเยาวชนหญิงในภูมิภาคนี้เพิ่มขึ้นน้อยกว่า 1 จุดร้อยละต่อปี ในทั่วโลกจำนวนผู้หญิงที่ไม่รู้หนังสือในเอเชียตะวันออกและตะวันออกเฉียงใต้ ซึ่งลดลงตั้งแต่ปี ค.ศ. 1999 ถูกทดแทนด้วยจำนวนที่เพิ่มขึ้นในแอฟริกาตอนใต้ทะเลทรายซาฮารา นอกจากนี้สมมติฐานที่ว่าผู้เรียนจบมัธยมศึกษาทุกคนรู้หนังสือจึงมีความหมายว่าก่อนหน้านี้มีการประมาณการระดับการรู้หนังสือมากเกินความเป็นจริง จากข้อมูลการสำรวจเมื่อไม่นานมานี้พบว่าเกือบครึ่งหนึ่งของผู้เรียนจบระดับมัธยมศึกษาใน 18 ประเทศไม่อยู่ในระดับการรู้หนังสือขั้นพื้นฐาน ซึ่งกำหนดว่าสามารถอ่านประโยคง่าย ๆ ได้ **(แผนภาพที่ 7)**

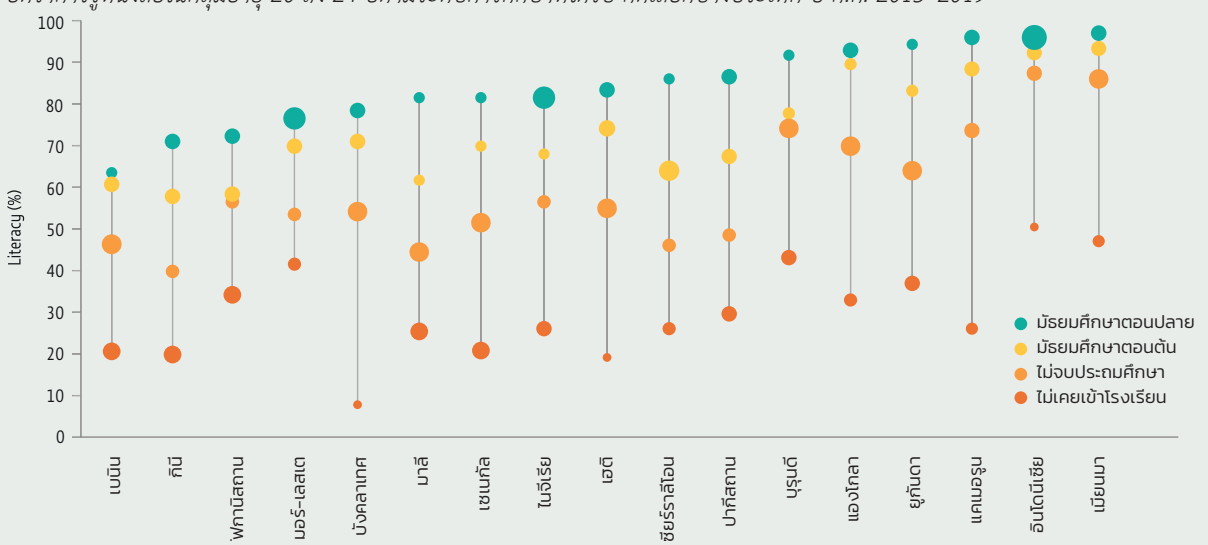
ความจริงที่ว่าการไม่ได้เรียนหนังสือไม่ได้หมายความว่าคือการไม่รู้หนังสือเน้นย้ำถึงความสำคัญของการรู้หนังสือผ่านช่องทางนอกโรงเรียน เมื่อเทียบกับจำนวนประมานการประชากรผู้ไม่รู้หนังสือ มีผู้ใหญ่ในประเทศโบลิเวีย ฮอนดูรัส โมซัมบิก กาตาร์ และซูรินามเพียงร้อยละ 1 หรือน้อยกว่าเข้าเรียนในโครงการมาตรฐานการจัดจำแนกการศึกษาสากล (ISCED) 1 ซึ่งไม่เป็นทางการ ในบาห์เรนและเปรูมีร้อยละ 2 ในโคลอมเบียและไทยมีร้อยละ 3 ในซาอุดีอาระเบียมีร้อยละ 4 และในสาธารณรัฐโดมินิกันมีร้อยละ 8

แม้กระทั่งข้อมูลเกี่ยวกับทักษะด้านการคำนวณอย่างง่ายยังเป็นสิ่งที่หาได้ยาก วิธีการที่ใช้วัดทักษะด้านการคำนวณที่ทำได้ใกล้เคียง คือการคำนวณสัดส่วนของผู้ที่บอกอายุของตนได้ถูกต้อง ซึ่งสะท้อนถึงความสามารถในการนับเลขจำนวนเต็มที่น้อยและง่าย แม้ว่าคนส่วนใหญ่แม้กระทั่งผู้ที่ยากจนที่สุดจะผ่านเกณฑ์นี้ วิธีการนี้เหมาะที่จะใช้ทดสอบแนวโน้มทักษะด้านการคำนวณในระยะเวลาที่ผ่านมา การวิเคราะห์การสำรวจครัวเรือนและข้อมูลสำมะโนประชากรทำให้สามารถติดตามทักษะด้านการคำนวณของกลุ่มประชากรซึ่งเกิดระหว่างทศวรรษ ค.ศ. 1960 ถึง ค.ศ. 2010 ใน 42 ประเทศ ในแอฟริกาตอนใต้ทะเลทรายซาฮารา เมื่อเวลาผ่านไปพบว่ามีการปรับปรุงดีขึ้นเพียงเล็กน้อย และไม่มีความยั่งยืนในกลุ่มประชากรยากจนที่สุด การเพิ่มขึ้นของทักษะด้านการคำนวณในแอฟริกามีสาเหตุส่วนใหญ่มาจากการเข้าเรียนเพิ่มขึ้น

แผนภาพที่ 7

แม้กระทั่งผู้เรียนจบมัธยมศึกษาอาจไม่รู้หนังสือ

อัตราการรู้หนังสือในกลุ่มอายุ 20 ถึง 24 ปีตามระดับการศึกษาที่ได้รับ คัดเลือกบางประเทศ ปี ค.ศ. 2015–2019

หมายเหตุ: ขนาดจุดเป็นไปตามสัดส่วนของขนาดประชากร ณ ระดับการศึกษาที่ได้รับแต่ละขั้น

GEM StatLink: https://bit.ly/GEM2021_Summary_fig7

ที่มา: การวิเคราะห์ข้อมูล DHS โดยคณะผู้จัดทำรายงาน GEM

เป้าหมาย 4.7 การพัฒนาที่ยั่งยืนและความเป็นพลเมืองโลก

เป้าหมายย่อย 4.7 มุ่งไปไกลกว่าวาระของเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนเป้าหมายที่ 4 ที่เหลือในการระบุว่าสิ่งที่ผู้เรียนต้องเรียนรู้เพื่อนำไปสู่การเปลี่ยนแปลงเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน เป้าหมายที่ 4 คืออะไร สัดส่วนของโรงเรียนซึ่งสอนเรื่องเอชไอวีและเพศวิถีศึกษาโดยอิงตามทักษะชีวิตมักจะมีจำนวนน้อย โดยเฉพาะในระดับประถมศึกษา ตัวอย่างเช่นมีเพียงร้อยละ 2.5 ของโรงเรียนประถมศึกษาในประเทศบูร์กินาฟาโซ และร้อยละ 6 ในไนเจอร์ที่สอนเรื่องนี้ แนวปฏิบัติสากลทางวิชาการเรื่องเพศวิถีศึกษาของสหประชาชาติฉบับปรับปรุงเสนอให้มีหัวข้อเรื่องวัยเริ่มเจริญพันธุ์และการมีรอบเดือนก่อนที่ผู้เรียนจะประสบด้วยตนเอง เช่น สำหรับผู้เรียนอายุ 9 ถึง 12 ปี เครื่องมือทบทวนและประเมินเพศวิถีศึกษาของยูเนสโกเน้นความสำคัญของการรายงานความก้าวหน้าด้านเพศวิถีศึกษาที่ครอบคลุมของโลก มีเพียง 3 ประเทศจาก 24 ประเทศที่ได้รับการประเมินว่ามีการนำเสนอเนื้อหาหลักสูตรเรื่องสุขภาวะทางเพศและอนามัยเจริญพันธุ์ “ขั้นสูง” สำหรับเด็กอายุ 9 ถึง 12 ปี และอีก 5 ประเทศมีเนื้อหา “ที่กำหนด” แล้ว

การวิจัยเรื่องการศึกษาเพื่อความเป็นพลเมืองนานาชาติปี ค.ศ. 2016 ในประเทศรายได้ปานกลางระดับสูงและรายได้สูง 23 ประเทศ พบว่าสัดส่วนของนักเรียนซึ่งมีความเข้าใจประเด็นเกี่ยวกับความเป็นพลเมืองโลกดีพอมีตั้งแต่ประมาณร้อยละ 40 ในสาธารณรัฐโดมินิกัน ลัตเวีย และเนเธอร์แลนด์ไปจนถึงเกือบร้อยละ 70 ในโครเอเชีย สาธารณรัฐเกาหลี และสวีเดน TIMSS ปี ค.ศ. 2019 แสดงให้เห็นว่ามีนักเรียนเพียงร้อยละ 30 ที่มีสมรรถนะเรื่องความรู้ด้านวิทยาศาสตร์สิ่งแวดล้อม การศึกษาเรื่องการเปลี่ยนแปลงภูมิอากาศมีจุดมุ่งหมายเพื่อช่วยให้ประชากรเข้าใจ ระบุปัญหา ลดความรุนแรง และปรับตัวต่อผลของการเปลี่ยนแปลงภูมิอากาศ ชุดข้อมูลของประเทศด้านสื่อสารและการศึกษาเรื่องการเปลี่ยนแปลงภูมิอากาศชุดใหม่จากรายงาน GEM และโครงการติดตามและประเมินผลการสื่อสารและการศึกษาเรื่องภูมิอากาศแสดงมุมมองซึ่งสามารถเปรียบเทียบกันได้ ชุดข้อมูลชุดแรกซึ่งมี 20 ประเทศครอบคลุมทุกภูมิภาคและกลุ่มรายได้ของประเทศ ชุดข้อมูลชุดที่สองซึ่งมีถึง 50 ประเทศมีแผนการจัดพิมพ์ในปี ค.ศ. 2022 จากการวิเคราะห์เบื้องต้นพบว่ามีกฎหมายการศึกษาแห่งชาติเพียงร้อยละ 40 เท่านั้นที่เน้นเรื่องการเปลี่ยนแปลงภูมิอากาศ ในขณะที่ในแผนหรือยุทธศาสตร์ภาคการศึกษาที่มีเรื่องนี้มีเพียงร้อยละ 45

เป้าหมาย 4.a สิ่งอำนวยความสะดวกทางการศึกษาและสภาพแวดล้อมในการเรียนรู้

การเรียนรู้อย่างมีคุณภาพไม่สามารถเกิดขึ้นได้หากสภาพแวดล้อมไม่เหมาะสม หรือยิ่งไปกว่านั้นคือในสภาพแวดล้อมที่คุกคามความเป็นอยู่ที่ดีของเด็ก ปฏิญญาสากลว่าด้วยโรงเรียนที่ปลอดภัย (Safe Schools Declaration) ซึ่งเป็นพันธกรณีทางการเมืองระหว่างรัฐบาลเพื่อปกป้องนักเรียน ครู โรงเรียนและมหาวิทยาลัยจากการถูกโจมตีในช่วงเวลาที่มีความขัดแย้งที่มีการใช้อาวุธ จนถึงปัจจุบันได้รับการรับรองจาก 112 รัฐ มีหลักฐานเพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ ว่าการลงโทษทางร่างกายไม่เพียงแต่ละเมิดสิทธิเด็กเท่านั้น แต่ยังส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้วย การลงโทษทางร่างกายถูกห้ามโดยสิ้นเชิงในโรงเรียนใน 156 ประเทศ

โรงเรียนอาจจะเป็นสถานที่เดียวที่เด็กบางคนสามารถเข้าถึงน้ำ และสิ่งอำนวยความสะดวกด้านสุขอนามัยและสุขภาวะ ในประเทศไลบีเรียมีครัวเรือนจำนวนเพียงเล็กน้อยที่มีสิ่งอำนวนความสะดวกด้านสุขภาวะที่ได้มาตรฐานสากลพื้นฐาน แต่โรงเรียนร้อยละ 69 มี อย่างไรก็ตามอาจสันนิษฐานได้ว่าโรงเรียนขนาดเล็กซึ่งตั้งอยู่ในพื้นที่ห่างไกลในเขตชนบทมักไม่ค่อยได้มาตรฐานด้านคุณภาพโครงสร้างพื้นฐานเมื่อเทียบกับโรงเรียนขนาดใหญ่ โรงเรียนประถมศึกษาในประเทศกาบูเวร์ดีในปี ค.ศ. 2018 ร้อยละ 22 ไม่มีอุปกรณ์ล้างมือพื้นฐาน อย่างไรก็ตามโรงเรียนประถมศึกษาขนาดเล็กที่สุดร้อยละ 22 ถือเป็นสัดส่วนเพียงร้อยละ 2 ของการเข้าเรียนระดับประถมศึกษาทั้งหมดเท่านั้น ดังนั้นในทั่วโลกสัดส่วนของเด็กซึ่งเข้าเรียนในโรงเรียนซึ่งขาดแคลนสิ่งอำนวยความสะดวกพื้นฐานจึงมีแนวโน้มต่ำกว่าสัดส่วนของโรงเรียนเป็นอย่างมาก

นอกเหนือจากสิ่งอำนวยความสะดวกซึ่งเป็นรูปธรรม สิ่งอื่น ๆ เช่นการจัดปฏิทินโรงเรียน ตั้งแต่การจัดสรรวันสอนแต่ละสัปดาห์และแต่ละปี จนถึงระยะเวลาและการจัดการสอนในแต่ละวัน สามารถส่งผลสำคัญต่อคุณภาพและความเสมอภาคของระบบการศึกษา การจัดปฏิทินโรงเรียนในหลายประเทศเป็นไปตามอิทธิพลของประวัติศาสตร์การเป็นอาณานิคมมากกว่าขึ้นกับฤดูกาล และไม่สอดคล้องกับวงจรเกษตรกรรมท้องถิ่น เวลาโรงเรียนเข้าก็มีความสำคัญ การเริ่มต้นช้านอกจากจะทำให้มีเวลานอนมากขึ้นแล้วยังสอดคล้องกับจังหวะรอบวันของวัยรุ่น ซึ่งตื่นตัวสูงสุดในช่วงสายและช่วงค่ำของวัน

เป้าหมาย 4.b ทุนการศึกษา

ความช่วยเหลือเพื่อสนับสนุนการเคลื่อนย้ายของนักเรียนโดยรวมเพิ่มขึ้นร้อยละ 30 จาก 3.4 พันล้านเหรียญสหรัฐ เป็น 4.4 พันล้านเหรียญสหรัฐระหว่างปี ค.ศ. 2015 และ ค.ศ. 2019 ความช่วยเหลือเรื่องทุนการศึกษาแก่ประเทศรายได้ต่ำเพิ่มขึ้นเป็นสองเท่าจากปี ค.ศ. 2015 ถึง ค.ศ. 2019 ซึ่งมากกว่าการเติบโตของการเข้าเรียนอุดมศึกษา แต่หากพิจารณาทั้งประเทศรายได้ต่ำและปานกลางด้วยกันจะพบว่าจำนวนนักเรียนเคลื่อนย้ายออกมีมากกว่าการเพิ่มขึ้นของความช่วยเหลือเรื่องทุนการศึกษา ความช่วยเหลือเรื่องทุนการศึกษาต่อนักเรียนนานาชาติหนึ่งคนโดยเฉลี่ยในปี ค.ศ. 2019 มีน้อยกว่าในปี ค.ศ. 2006 ข้อมูลที่มีอยู่ชี้ให้เห็นว่าจุดมุ่งหมายของการเพิ่มทุนการศึกษาอย่างมากภายในปี ค.ศ. 2020 ยังไม่สามารถบรรลุได้ แต่ ณ ขณะนี้ผู้ให้ทุนมีแนวโน้มที่จะให้ทุนการศึกษากับประเทศกำลังพัฒนามากกว่าในปี ค.ศ. 2015 และสิ่งสำคัญไปกว่านั้นคือประเทศผู้รับทุนมีแนวโน้มที่จะอาศัยผู้ให้ทุนหลักเพียงหนึ่งหรือสองรายน้อยลง

แนวคิดเรื่อง “สมองไหล” คือเมื่อผู้ได้รับทุนไม่กลับคืนสู่ประเทศต้นกำเนิด กำลังได้รับการแทนที่ด้วยความเข้าใจเรื่อง “สมองไหลเวียน” ที่ซับซ้อนกว่า การประเมินเมื่อไม่นานนี้ชี้ให้เห็นว่าการโยกย้ายกลับถิ่นเป็นส่วนสำคัญของโยกย้ายถิ่นไปยังแอฟริกาตอนใต้ทะเลทรายซาฮาราและลาตินอเมริกา และโดยเฉลี่ยแล้วผู้โยกย้ายถิ่นกลุ่มนี้มีการศึกษาที่ดี บางประเทศตระหนักว่าแม้ประชากรซึ่งมีทักษะสูงเหล่านี้จะไม่ได้ย้ายกลับประเทศในระยะเวลาอันใกล้ ก็ยังเป็นสินทรัพย์ที่มีค่าหากมีส่วนร่วมอย่างเหมาะสม จากประเทศในลาตินอเมริกาและแคริบเบียน 22 ประเทศ ซึ่งได้รับการวิเคราะห์สำหรับการจัดทำดัชนีนโยบายการย้ายถิ่นออก พบว่า 8 ประเทศ มีเครือข่ายสมองไหลเวียนอย่างเป็นทางการ การทำแผนที่นโยบายผู้พลัดถิ่นใน 35 ประเทศซึ่งเป็นตัวแทนของทุกภูมิภาคของโลก ระดับรายได้ และรัฐบาลประเภทต่าง ๆ พบว่าสองในสามของประเทศทั้งหมดยังคงรักษาเครือข่ายทางวิทยาศาสตร์ในบางรูปแบบ และครึ่งหนึ่งมีข้อบังคับให้นักเรียนซึ่งได้รับทุนการศึกษาไปเรียนต่างประเทศต้องย้ายกลับประเทศ

เป้าหมาย 4.c ครู

มีข้อมูลจากการรายงานชี้ให้เห็นว่าแอฟริกาตอนใต้ทะเลทรายซาฮาราเป็นภูมิภาคซึ่งมีครูที่มีคุณภาพตามมาตรฐานแห่งชาติในสัดส่วนที่ต่ำที่สุด คือ ร้อยละ 57 ในระดับก่อนประถมศึกษา (เทียบกับร้อยละ 83 ในลาตินอเมริกาและแคริบเบียน) ร้อยละ 67 ในระดับประถมศึกษา (เทียบกับร้อยละ 85 ในแอฟริกาเหนือและเอเชียตะวันตก) และร้อยละ 61 ในระดับมัธยมศึกษา (เทียบกับร้อยละ 78 ในเอเชียกลางและใต้) อัตราส่วนนักเรียนต่อครูที่ผ่านการอบรมในแอฟริกาตอนใต้ทะเลทรายซาฮาราจึงสูงกว่าอัตราเฉลี่ยของโลกเกือบสองเท่า แม้ว่าจะมีการปรับปรุงดีขึ้นเล็กน้อยตั้งแต่ปี ค.ศ. 2015 ก็ตาม

แม้ครูซึ่งมีคุณสมบัติก็อาจจะไม่ได้มีคุณสมบัติเหมาะสมในวิชาเฉพาะที่สอน การสอนไม่ตรงสาขาพบมากทั่วโลก อย่างน้อยในระบบการศึกษา 40 แห่ง ซึ่งเข้าร่วมในการสำรวจการเรียนการสอนนานาชาติปี ค.ศ. 2018 พบว่าครูวิทยาศาสตร์ในระดับมัธยมศึกษาตอนต้นมากกว่าร้อยละ10 ไม่ได้ผ่านการเรียนหรือการอบรมอย่างเป็นทางการในสาขาวิชานี้ ครูคณิตศาสตร์ก็เช่นกัน ครูวิทยาศาสตร์และคณิตศาสตร์ในประเทศจอร์เจียและซาอุดีอาระเบียน้อยกว่าร้อยละ 60 ได้รับการอบรมวิชานี้ในการศึกษาอย่างเป็นทางการ การสอนไม่ตรงสาขาสร้างความกังวลเรื่องความเสมอภาค เนื่องจากไม่ใช่ทุกคนที่จะได้เรียนจากครูซึ่งสอนไม่ตรงสาขา โดยมากการสอนไม่ตรงสาขามักจะพบในพื้นที่ชนบทและในโรงเรียนซึ่งให้บริการกับนักเรียนซึ่งด้อยโอกาสมากกว่า

การประมาณการตัวชี้วัดเงินเดือนครูของ UIS ซึ่งพิจารณาว่าครูมีค่าตอบแทนอย่างไรเมื่อเปรียบเทียบกับอาชีพอื่นซึ่งมีระดับคุณสมบัติซึ่งเปรียบเทียบกันได้ แสดงให้เห็นว่าความแตกต่างเฉลี่ยระหว่างครูในระดับการศึกษาแต่ละขั้นในประเทศมีน้อยกว่าความแตกต่างระหว่างประเทศ หลักฐานส่วนใหญ่มาจากประเทศรายได้สูงซึ่งพบว่าครูได้รับเงินเดือนไม่สูงเท่าอาชีพอื่น ๆ **(แผนภาพที่ 8)**

ตัวชี้วัดเรื่องเงินเดือนครูเป็นตัวแทนในการวัดแรงจูงใจของครู แต่การวิเคราะห์การขาดสอนอย่างมากในประเทศแอฟริกาตะวันออกและใต้จำนวน 8 ประเทศชี้ให้เห็นว่ายังมีปัจจัยอื่นที่มีผลต่อแรงจูงใจอีกมาก แม้กระทั่งจากรายงานซึ่งครูรายงานด้วยตนเองพบว่าสัดส่วนของครูขาดสอนอย่างน้อยหนึ่งครั้งต่อสัปดาห์แตกต่างไปตั้งแต่น้อยกว่าร้อยละ 10 ในประเทศเคนยาและรวันดา จนถึงร้อยละ 30 ในซูดานใต้ ครูแจ้งว่าขาดสอนด้วยสาเหตุด้านสุขภาพ (ร้อยละ 62) และด้านครอบครัว (ร้อยละ 35) ตามด้วยประเด็นสภาพอากาศ (โดยเฉพาะฝนตกหนักและอากาศร้อนมาก) ภารกิจเป็นทางการ และการเดินทาง

การศึกษากับเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนอื่น ๆ

การเข้าถึงแหล่งพลังงานที่บ้านมีบทบาทสำคัญในการทำให้เด็กเข้าร่วมกิจกรรมทางการศึกษา โครงการพัฒนาไฟฟ้าในชนบทของประเทศภูฏานช่วยลดการใช้เชื้อเพลิงจากไม้และทำให้จำนวนปีในการเรียนเพิ่มขึ้น 0.8 ปี โดยมีผลดีต่อเด็กหญิงมากกว่าเด็กชาย การเข้าถึงแหล่งพลังงานที่โรงเรียนสามารถช่วยปรับปรุงสภาพแวดล้อมในการเรียนรู้ และทำให้เข้าถึงทรัพยากรในการเรียนรู้มากขึ้น โครงการความช่วยเหลือการจัดการภาคพลังงานพบว่าโรงเรียนร้อยละ 72 ในประเทศเคนยาเข้าถึงสายส่งไฟฟ้าสาธารณะของประเทศ แต่มีเพียงร้อยละ 22 ในประเทศเอธิโอเปีย ถนนช่วยลดความยากจนและส่งเสริมการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคม รวมถึงผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษา ในภูมิภาคอันติโอเกียของประเทศโคลอมเบียพบว่าถนนในชนบทที่มีการปรับปรุงดีขึ้นมีความสัมพันธ์กับผลการเรียนของนักเรียนในชนบทที่ดีขึ้น

การมุ่งสู่เป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนตามเป้าหมายต่าง ๆ ภายในปี ค.ศ. 2030 มีความก้าวหน้าที่น่าชื่นชมในด้านการปรับปรุงเทคโนโลยีพลังงานทดแทนผ่านการลงทุนขนาดใหญ่ โดยเปลี่ยนไปสู่พลังงานแสงอาทิตย์และพลังงานลม นอกจากนี้ยังมีความตระหนักรับรู้เรื่องความจำเป็นของการบริโภคและการผลิตอย่างยั่งยืนเพิ่มขึ้น อย่างไรก็ตามความก้าวหน้าของเป้าหมายซึ่งอาจไม่ได้อยู่ในความสนใจของตลาด เช่น การเข้าถึงเทคโนโลยีสะอาดในการประกอบอาหารอย่างเสมอภาค ความชำนาญด้านพลังงานทดแทน ความช่วยเหลือด้านการเงินเพื่อการสร้างขีดความสามารถในประเทศที่พัฒนาน้อยที่สุด การพัฒนากำลังแรงงานซึ่งมีความแตกต่างและเสมอภาคยังเป็นสิ่งยากลำบาก การศึกษาสนับสนุนการบรรลุเป้าหมายเพื่อความยั่งยืน สถาบันการศึกษาต้องสร้างความเข้าใจเกี่ยวกับพลังงานและความท้าทายเพื่อความยั่งยืนอื่น ๆ ให้กับนักเรียน การตระหนักรับรู้ของสาธารณะสามารถทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงทางสังคมในวงกว้าง การพัฒนาขีดความสามารถทางวิชาชีพต้องเกิดขึ้นด้วยความเร็วอย่างที่ไม่เคยมีมาก่อนเพื่อสนับสนุนการเปลี่ยนแปลงสีเขียวนี้

การติดตามด้านการเงิน

สัดส่วนค่าใช้จ่ายด้านการศึกษาต่อค่าใช้จ่ายรวมของภาครัฐเติบโตจากร้อยละ 13.8 ในปี ค.ศ. 2000 เป็นร้อยละ 14.1 ในปี ค.ศ. 2019 ข้อมูลเมื่อเร็ว ๆ นี้ใน 71 ประเทศ พบว่าสัดส่วนค่าใช้จ่ายด้านการศึกษาลดลงเป็นร้อยละ 13.5 ในปี ค.ศ. 2021 แสดงให้เห็นถึงผลกระทบที่รุนแรงของโควิด-19 ข้อมูลจาก 151 ประเทศในปี ค.ศ. 2014 ถึง 2019 พบว่า 48 ประเทศหรือร้อยละ 32 ไม่สามารถบรรลุเกณฑ์มาตรฐานซึ่งกำหนดไว้ที่ร้อยละ 4 ของจีดีพี และร้อยละ 15 ของค่าใช้จ่ายภาครัฐด้านการศึกษาได้ บางประเทศจัดทำโครงการที่เข้าถึงกลุ่มที่ด้อยโอกาสมากที่สุดได้อย่างค่อนข้างมีประสิทธิภาพ ประเทศแอลจีเรียให้เงินอุดหนุนด้านการศึกษารายปีเป็นจำนวนเท่ากับ 23 เหรียญสหรัฐแก่นักเรียนประถมและมัธยมศึกษาจำนวน 3 ล้านคน ซึ่งนักเรียนยากจนที่สุดร้อยละ 38 ได้รับการสนับสนุนนี้ แต่ก็มีนักเรียนร่ำรวยที่สุดร้อยละ 10 ได้รับด้วยเช่นกัน

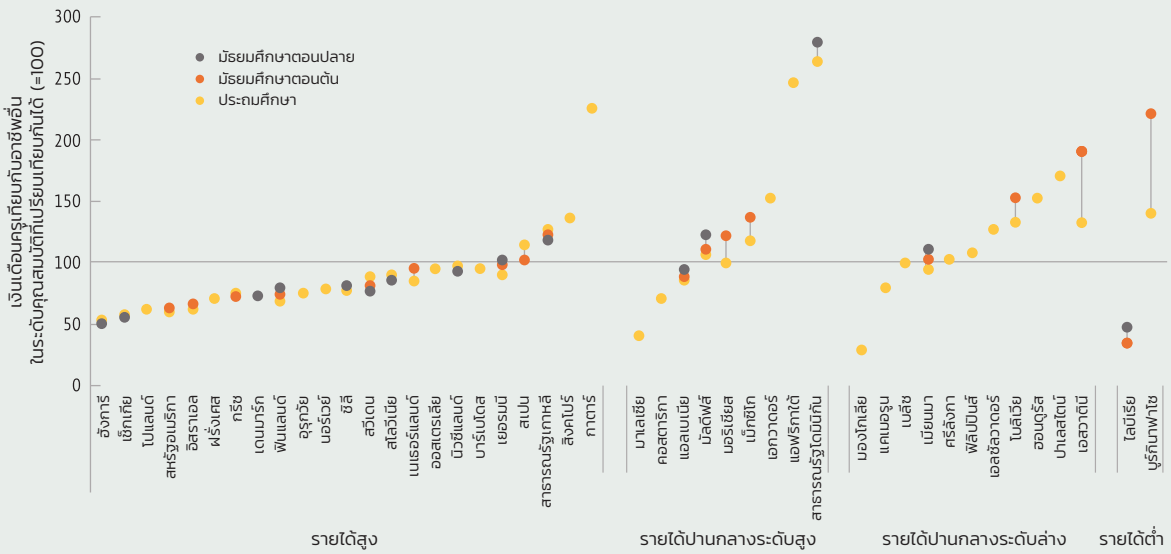
เงินช่วยเหลือด้านการศึกษายังคงหยุดชะงักที่ 15.3 พันล้านเหรียญสหรัฐในปี ค.ศ. 2019 ประสิทธิภาพของเงินช่วยเหลือมีความหมายแตกต่างกันไปสำหรับแต่ละบุคคล หนึ่งในคำนิยามเน้นไปที่ความเป็นเจ้าของโดยประเทศและผลได้รับ ความโปร่งใสและความรับผิดชอบซึ่งตรวจสอบได้ร่วมกัน และความร่วมมือในการพัฒนาที่ครอบคลุม สัดส่วนของการสนับสนุนผ่านงบประมาณโดยตรงจากเงินช่วยเหลือทั้งหมดลดลงจากร้อยละ 6.6 ในปี ค.ศ. 2002 เป็นร้อยละ 2.5 ในปี ค.ศ. 2019

รายงานการวิเคราะห์งบประมาณของครัวเรือนในประเทศรายได้ต่ำและปานกลางประมาณ 100 ประเทศในช่วงทศวรรษ ค.ศ. 2010 พบว่าค่าใช้จ่ายด้านการศึกษามีสัดส่วนร้อยละ 3.2 ของค่าใช้จ่ายครัวเรือนรวม และสูงถึงร้อยละ 6 หรือมากกว่าในประเทศเฮติและเลบานอน และในประเทศแอฟริกาตอนใต้ทะเลทรายซาฮารา รวมถึงรวันดา ยูกันดา และแซมเบีย

แผนภาพที่ 8

เมื่อเปรียบเทียบกับอาชีพอื่นครูมีแนวโน้มที่จะได้เงินเดือนต่ำ แต่ได้เงินเดือนสูงกว่าในประเทศรายได้ต่ำและปานกลางบางประเทศ

เงินเดือนครูเฉลี่ยเทียบกับอาชีพอื่นซึ่งมีระดับคุณสมบัติที่เปรียบเทียบกันได้ ข้อมูลล่าสุดที่มี ปี ค.ศ. 2015–2019

GEM StatLink: https://bit.ly/GEM2021_Summary_fig8

ที่มา: ฐานข้อมูล UIS

ผู้มีบทบาททางการศึกษาที่ไม่ได้อยู่ในภาครัฐ:

ใครเป็นผู้เลือก ใครเป็นผู้สูญเสีย

บทบาทของผู้มีบทบาททางการศึกษาที่ไม่ได้อยู่ในภาครัฐขยายจากการให้บริการทางการศึกษาไปสู่การเข้าไปมีบทบาทในระดับการศึกษา และการโน้มน้าวในการตัดสินใจต่าง ๆ รายงานการติดตามผลการศึกษาทั่วโลก ปี 2021/2 นอกจากการประเมินความก้าวหน้าต่อเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนข้อที่ 4 รวมถึงหลักฐานของผลกระทบของการแพร่ระบาดของโควิด-19 ที่ปรากฏแล้ว ยังกระตุ้นให้รัฐบาลมองว่าสถาบันทุกแห่ง และนักเรียน และครูทุกคนเป็นส่วนหนึ่งในระบบเดียวกัน มาตรฐาน ข้อมูล สิ่งจูงใจ และความรับผิดชอบซึ่งตรวจสอบได้ควรจะช่วยรัฐบาลในการปกป้อง เคารพ และทำให้สิทธิทางการศึกษาเพื่อทุกคนเป็นจริง โดยปราศจากการเพิกเฉยต่อความมีอภิสิทธิหรือการฉวยโอกาสอย่างไม่เป็นธรรม การศึกษาซึ่งได้รับการสนับสนุนด้านการเงินจากภาครัฐไม่จำเป็นที่จะต้องให้บริการโดยภาครัฐ แต่ความไม่เท่าเทียมกันในด้านกระบวนการทางการศึกษา ผลการเรียนของนักเรียน และสภาพแวดล้อมในการทำงานของครูควรได้รับการกล่าวถึง ประสิทธิภาพและนวัตกรรมควรได้รับการเผยแพร่ให้ทุกคนนำไปใช้มากกว่าเป็นความลับทางการค้า การจะบรรลุเป้าหมายนั้นได้จะต้องมีกระบวนการสร้างนโยบายสาธารณะที่มีความโปร่งใสและความซื่อตรง เพื่อป้องกันการแสวงหาผลประโยชน์เฉพาะกลุ่ม

สิ่งที่รายงานฉบับนี้ตั้งคำถามว่าใครเป็นผู้เลือก ใครเป็นผู้สูญเสีย เป็นการเชิญชวนให้ผู้กำหนดนโยบายตั้งคำถามถึงความสัมพันธ์กับผู้มีบทบาทที่ไม่ได้อยู่ในภาครัฐในด้านการเลือกขั้นพื้นฐาน ระหว่างเสรีภาพในการเลือกกับความเสมอภาค ระหว่างการส่งเสริมความคิดริเริ่มกับการกำหนดมาตรฐาน ระหว่างกลุ่มประชากรซึ่งมีวิธีการและความต้องการที่แตกต่าง ระหว่างพันธกิจเร่งด่วนภายใต้เป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน เป้าหมาย ที่ 4 และสิ่งอื่น ๆ ซึ่งจะต้องตระหนักถึงเช่นเดียวกัน (เช่นการศึกษาระดับหลังมัธยมศึกษา) และระหว่างภาคการศึกษากับภาคทางสังคมอื่น ๆ

รายงานการติดตามผลการศึกษาทั่วโลกฉบับที่ห้ามีเครื่องมือออนไลน์สนับสนุนสองชุด คือ เพียร์ (PEER) ซึ่งเป็นแหล่งการสนทนาทางนโยบายที่อธิบายถึงกิจกรรมที่ไม่ใช่ของภาครัฐและระเบียบข้อบังคับในระบบการศึกษาของโลก และวิว (VIEW) ซึ่งเป็นเว็บไซต์ใหม่ที่รวบรวมแหล่งที่มาและการประมาณการอัตราการสำเร็จการศึกษาใหม่ที่ผ่านมาและในอนาคต

unesco
Global Education Monitoring Report

4 QUALITY EDUCATION

Sustainable Development Goals

www.unesco.org/publishing • www.unesco.org/gemreport